

MIȘCAREA EURASIANISTĂ INTERNAȚIONALĂ

MISIUNEA EURASIANISTĂ

Traducere: Iurie Roșca, Octavian Racu

UNIVERSITATEA POPULARĂ

Chișinău

2016

MISIUNEA EURASIANISTĂ A MOLDOVEI

Lucrarea de față reprezintă o contribuție fundamentală a profesorului Alecsandr Dughin la definirea conceptuală a principalelor elemente ale eurasianismului. Este de fapt o culegere de texte cu caracter programatic, ce definește această viziune asupra lumii din perspectiva unei opoziții radicale față de toate formele de hegemonie americană. Adică este vorba despre o reacție firească de apărare în fața unei agresiuni externe totale, ce devastează la ora actuală întreaga planetă. Înșușii instinctul de autoconservare al colectivităților naționale, culturale, religioase, lingvistice și, mai larg, civilizaționale, determină apariția unor astfel de reacții, articulate în mod magistral de către vârful intelectual al lumii de azi. Cunoscutul filosof, geopolitician și sociolog rus, care este și liderul Mișcării Eurasianiste Internaționale, radiografiază cu meticulozitate științifică și anvergură globală esența malefică a singurului imperiu mondial, SUA, care caută să subjuge întreaga umanitate.

În opinia noastră, apariția acestei lucrări în Republica Moldova atât în original, cât și în traducere, este una extrem de oportună mai ales pe fundalul existenței unui vid de idei deprimant în spațiul public de la noi. Atunci când întreaga dezbatere politică se reduce la o polemică sterilă, ce se pliază încă pe dihotomia desuetă comunism vs. anticomunism sau pe subiecte artificiale ce țin de un trecut mai apropiat sau mai îndepărtat prost înțeles, este practic imposibil ca societatea să nu alunece în mrejele ideologiei nu mai puțin totalitare. Liberalismul a devenit în ultimul sfert de veac ideologia dominantă, singura paradigmă de interpretare a realității, în care se cantonează aproape toți cei care participă la dezbaterile publice indiferent de tabăra căreia îi aparțin. Liberalismul ca maladie colectivă de ordin intelectual și moral extrem de gravă, ce a pătruns în toate straturile sociale ca urmare a colonizării de ordin mental și psiho-emoțional, a precedat și a asigurat succesul colonizării politice și economice a țării de către noul imperiu global.

Cartea de față este una care ne ajută să revenim la chestiunea identității noastre colective, depășind nivelul de suprafață și coborând către identitatea noastră civilizațională profundă, care este una prin excelență orientală, bizantină, contemplativă și continentală. O astfel de perspectivă este una vitală pentru noi, deoarece doar în acest fel vom conștientiza amploarea dezastrului conceptual în care ne-am scufundat prin imitarea unor modele străine de organizare a societății. Inocularea abilă în mentalul nostru colectiv a paradigmei occidentale ca model unic și indiscutabil, ca normă obligatorie, ca țintă spre care trebuie să râvnim a produs un stat caricatural, copiat după tipare străine. Întreaga construcție politică și economico-socială a Moldovei este o parodie sinistră a acestui model, urmat cu zel și incoștiență de eurolatrii autohtoni, obsedați de mitul integrării eruopene și al globalizării.

Cititorul care va parcurge cu atenție aceste rânduri are șansa unei despărțiri to-

tale de iluzii, de abandonare a miturilor liberalismului și a occidentomaniei. Așa cum precizează autorul, această carte nu este adresată maselor largi, ci elitei care are datoria să servească poporul, să intuiască, să formuleze și să realizeze misiunea istorică a neamului. Anume elita națională are sarcina de a pătrunde cauzele adevărate ale neîmplinirilor noastre colective. Este vorba de nevoia cristalizării unei noi viziuni asupra realității. Fiindcă doar abandonând ochelarii de cai impuși din exterior, vom începe să înțelegem de ce țara noastră nu este la ora actuală un subiect, ci un obiect al relațiilor internaționale. Dar și vom începe să dibuim calea stopării procesului de desuveranizare și a lansării unui vast proiect de renaștere a neamului.

În fața presiunilor crescânde din partea hiperputerii americane, care țintește edificarea unei lumi unipolare, Aleksandr Dughin ne invită să participăm la crearea unei lumi multipolare, în care fiecare neam, religie și cultură își va recăpăta dreptul de a se dezvolta nestingherit, păstrându-și propriile valori și scăpând de teroarea uniformizantă a culturii de masă. Modelul avansat de către autor se bazează pe ideea fundamentală a reorganizării spațiului planetar pe principii civilizaționale. Asta pentru că doar niște "spații mari" se pot constitui în poluri de putere suficient de viguroase pentru a face față hegemoniei politice, militare, economice și culturale occidentale.

Așadar, avem aici o concepție radical antihegemonistă, antiliberală, simetrică față de atlantism, o replică geopolitică, ideologică, economică, civilizațională și spirituală, care invită la dialog popoarele lumii, pe toți cei care resping starea de vasalitate și se opun modelului nedrept și sinucigaș ce domină lumea la ora actuală.

Viziunea formulată de către Dughin este valoroasă și prin faptul că reprezintă o soluție realistă și necesară de abandonare a vechilor clișee politice de rivalitate între stânga și dreapta. Dimpotrivă, în fața unui dușman comun în persoana neo-liberalisului ce impune pretutindeni capitalismul de tip cămătăresc, complementaritatea între stânga și dreapta este una naturală și necesară.

Astfel, "Misiunea Eurasianistă" reprezintă o sursă de inspirație ideologică deopotrivă necesară atât pentru cei de stânga, cât și pentru cei de dreapta. Apariția ei în Moldova tocmai acum este una extrem de oportună. Fiindcă anume în această perioadă societatea noastră care cunoaște trista experiență a "integării europene" se află în căutarea unor idei politice consistente, ce ar putea fi preluate, dezvoltate și adaptate la interesele naționale ale țării.

Iurie Roșca, Octavian Racu, Chișinău, 2 aprilie 2016

Introducere

Eurasianismul și a Patra Teorie Politică

Eurasianismul văzut ca structuralism

Eurasianismul este în primul rând o filosofie și, la fel ca în cazul tuturor filosofilor veritabile, aceasta include, implicit, o perspectivă politică, o abordare istorică și posibilitatea transformării într-o ideologie. Eurasianismul ca filosofie se bazează pe o analiză structurală, astfel încât nu este o coincidență faptul că fondatorul eurasianismului, contele Nikolai Trubețkoi, a fost o personalitate marcantă a lingvisticii structuraliste. Eurasianismul este o formă de structuralism, care pune accentul pe multiplicitatea și sincronicitatea structurilor. Structura este percepută ca un întreg ce reprezintă mult mai mult decât suma elementelor ce o compun. Aceasta este regula eurasianismului. O tendință integrală care abordează entități organice, structurale.

Preocuparea principală a filosofiei eurasianiste este civilizația. Există mai multe civilizații, nu una singură. Fiecare dintre acestea are propriile sale structuri, care îi definesc elementele componente și care îi conferă sens și coerență. Nu putem aplica regulile descoperite într-o astfel de structură celor descoperite la alte civilizații – nici în mod diacronic, nici în mod sincron. Fiecare structură civilizațională posedă propria idee de timp (*la durée*) și propriul spațiu. Astfel, o comparație între acestea este imposibilă. Fiecare societate umană aparține unei anumite civilizații și implică un studiu exclusiv în conformitate cu propriile criterii. Acest principiu ne așază în fața momentului inițial al antropologiei moderne, ai cărei pionieri au fost Franz Boaz și Marcel Mauss, care insistă asupra pluralității societăților umane în absența vreunui model universal. Așadar, nu este o coincidență faptul că binecunoscutul părinte al antropologiei structurale, Claude Lévi-Strauss, a fost studentul lui Roman Jakobson în Statele Unite. Jakobson și Trubețkoi fuseseră colegi și prieteni.

Pluralitatea societăților umane, fiecare dintre acestea reprezentând un tip specific de structură semantică unică în integralitatea ei și incomparabilă cu oricare alta, reprezintă principiul de bază al filosofiei eurasianiste în ansamblu.

Eurasianismul ca instrument al hermeneuticii

Principiul a fost aplicat de eurasianiști în diferite domenii, inclusiv în istoria rusă, geopolitică, sociologie, relații internaționale, studii culturale, științe politice ș.a.m.d. Indiferent de domeniu, caracterul unic al civilizației ruse în raport cu toate celelalte, cea occidentală, precum și cea orientală, a fost deopotrivă susținut și apărat. Astfel, eurasianiștii văd Occidentul, civilizația europeană ca pe o structură concretă cu propria înțelegere a timpului, spațiului, istoriei, naturii umane, valorilor și obiectivelor. Totuși, există și alte civilizații, și anume, cea asiatică, africană, latino-americană și rusă. Civilizația rusă încorporează o parte din aceleași

caracteristici proprii Europei, însă și câteva dintre caracteristicile culturii asiatice (mai presus de toate, cele tip turanic), reprezentând o sinteză organică a celor două și, implicit, nu poate fi redusă la simpla sumă a elementelor componente occidentale și orientale. Mai degrabă, aceasta manifestă propria ei identitate originală.

Metoda structurală i-a determinat pe eurasianiști să înceapă să studieze această civilizație rusă ca pe un ansamblu organic cu propria semantică, fapt ce a relevat natura identității sale prin modul implicit de a percepe istoria, religia, politica normativă, cultura, strategia etc. Însă, pentru un studiu structural veritabil, aceștia au fost obligați să respingă în mod radical pretențiile occidentale de universalitate, dezmembrând universalismul, etnocentrismul și imperialismul cultural implicit, caracteristice Occidentului. Întrucât natura civilizației ruse nu este occidentală, aceasta trebuie definită dincolo de principiile „de la sine înțelese”, considerate indiscutabile de Modernitatea europeană, precum progresul, timpul liniar, spațiul omogen, fizica materialistă, capitalismul și destinul universal al dezvoltării sociale etc. Termenul Eurasia, care poate fi exprimat și prin noțiunea Rusia-Eurasia, a fost introdus pentru a delimita în mod elocvent cele două civilizații: cea europeană, considerată în esență un fenomen istoric și geografic pur local, și cea eurasiatică. Pornind de la acest punct, au apărut două moduri de gândire: criticii radicali ai universalismului occidental și eurocentrismului (poziția acestora fiind formulată în cartea lui Nicolai S. Trubețkoi „*Europa și omenirea*”, în care Europa este descrisă ca opunându-se umanității în ansamblu, fiind asemănătoare cu conceptul dualității lui Toynbee „*Vestul și Restul*”) și cei care se ocupau de structura rusă-eurasiatică independentă, considerată esențială pentru descifrarea istoriei Rusiei și drept un mijloc pentru crearea unui proiect normativ pentru viitorul eurasiatic – un proiect eurasianist.

Interpretările și proiectele eurasianiștilor

Proiectul eurasianist a fost conceput sub forma unei filosofii politice bazate pe multipolaritatea civilizațiilor, anti-imperialism, anti-modernism și pe structura Rusiei însăși. Aceasta din urmă a fost definită potrivit principiilor slavofile, odată cu adăugarea fundamentală a unei evaluări pozitive a elementelor culturale, care fuseseră împrumutate de ruși de la societățile asiatice începând cu perioada mongolă. Într-adevăr, una dintre cele mai importante lucrări cu privire la mișcarea eurasianistă, scrisă, de asemenea, de N. S. Trubețkoi, a fost numită *Moștenirea lui Genghis-Han*. Prin urmare, în concepția eurasianiștilor, Occidentul procedase greșit, un fenomen pur regional pretinzând la un statut universal prin intermediul imperialismului; astfel, Modernitatea, un alt fenomen occidental, reprezintă în totalitate un produs al acestei scene, fiind inerent imperialistă. Istoria rusă a fost înțeleasă ca o strădanie a civilizației eurasiatice de rezistență împotriva Occidentului, iar în ultimele secole a fost considerată o luptă împotriva Modernității. Viitorul eurasiatic al Rusiei trebuie construit într-o formă care corespunde specificității structurii Rusiei și care respectă valorile și convingerile fundamentale

ale acesteia. Eurasianiștii și-au propus să preia și să susțină aceste calități drept norme. Aceștia au respins ideea de progres, ce aparține conceptelor capitaliste de dezvoltare, abordând dezvoltarea socială ca pe un ciclu. Aceștia pledau pentru o economie organică, bazată pe agricultură, nu pe materialism, și pentru ideocrație (puterea ideilor). Totodată, aceștia au respins democrația în favoarea monarhiei populare. Ei s-au opus conceptului individualismului pur, al libertății înțelese în mod superficial, militând pentru solidaritatea socială și libertatea spirituală.

Eurasianiștii au identificat structurile ruse-urasianiste existente în bolșevism, însă înțelese de purtătorii acestei ideologii în mod extrem de pervers și occidentalizat (Marxismul). Aceștia percepeau Revoluția din octombrie 1917 mai degrabă ca pe o revoltă escatologică, mesianică decât ca pe o formă de tranziție de la o fază capitalistă la una socialistă. Eurasianiștii au prevăzut transformarea interioară a bolșevismului, care avea să genereze metamorfozarea în eurasianismul de stânga și să aducă cu sine revenirea ulterioară la credința creștină, la monarhie și la un tip pre-modern de economie agricolă.

Așteptările pe termen scurt cu privire la evoluția Eurasianismului s-au dovedit incorecte, însă acestea s-au împlinit mai târziu, în anii 1980, cu mult după dispariția mișcării eurasianiste care a fost parte a Mișcării albe a emigranților politici ce a urmat Revoluției din octombrie. Aruncând o privire în timp, când majoritatea analizelor acestora au fost confirmate, am adoptat moștenirea lor, și astfel am inițiat al doilea val al eurasianismului: neoeurasianismul.

Neoeurasianismul: noi caracteristici

Atât neoeurasianismul, cât și eurasianismul au fost concepute de noi de la început ca o ideologie a Celei de-a Treia Căi, aparținând aceleiași familii filosofice ca și Revoluția Conservatoare din Germania. Prin urmare, am acceptat ideologia ca pe o paradigmă particulară rusă cu o largă tendință filosofică și politică anti-modernistă, similară Tradiționalismului sau Celei de-a Treia Căi. Eurasianismul de stânga a fost reprezentat de bolșevismul național.

O confirmare importantă a relevanței eurasianismului poate fi găsită în modul prin care gândirea geopolitică este percepută în termeni dualiști, precum *talascrație* versus *telurocrație* sau *atlantism* vs. *eurasianism*. Acest lucru coincide perfect cu modul primordial în care primii eurasianiști au încadrat principiul în lucrarea *Weltanschauung*. De asemenea, eurasianistul Nikolai Alexeev a fost primul academician din Rusia care l-a citat pe René Guénon. Totodată, critica eurasiană adusă Modernității și eurocentrismului a fost foarte apropiată de spiritul Noii Drepte europene, reprezentată de Alain de Benoist. Neoeurasianismul a fost astfel fructificat prin noi teme: tradiționalism, geopolitică, Carl Schmitt, Martin Heidegger, Revoluția Conservatoare, structuralism, antropologie etc.

La începutul anilor 1990 neoeurasianismul reprezenta o parte integrantă a mișcării patriotice și anti-liberale generale (cei din opoziție care formau o sinteză de stânga și de dreapta). Ulterior, eurasianiștii au format miezul Mișcării nați-

onal-bolșevice. Mișcarea independentă neo-urasianistă, care beneficia de propriul program politic, a luat naștere abia la sfârșitul anilor 1990. Aceasta s-a bazat nu numai pe sursele mai vechi, dar și pe noile elemente preluate din surse anti-moderne occidentale, inclusiv câteva din curentul postmodernismului. La începutul anilor 2000 a obținut un anumit nivel de recunoaștere socială și a primit primele răspunsuri pozitive din cadrul cercurilor politice apropiate lui Vladimir Putin.

A Patra Teorie Politică

Ultima schimbare ideologică importantă din filosofia neo-urasianismului a avut loc în anii 2007 – 2008, atunci când au fost enunțate principiile fundamentale ale celei de-a Patra teorii politice. Acesta reprezintă momentul trecerii hotărâte și ireversibile de la eurasianism ca versiune rusă a celei de-a treia poziții la cea de-a patra poziție. Principiul era o continuare a ideilor eurasianiste – bazate încă pe anti-liberalism, anti-modernism, anti-eurocentrism, o abordare structuralistă și multipolaritate – însă în loc să fie o sinteză creativă între Dreapta anti-liberală (socialistă) și Stânga identitară, a început să se deplaseze dincolo de toate variațiile Modernității politice. Acest lucru a inclus transcenderea în A treia poziție, sau, mai degrabă, un amestec între extrema stângă și extrema dreaptă (național-bolșevismul). Ideea din spatele principiului era crearea unor norme pentru viitor, total independente de tendințele politice moderne – dincolo de liberalism, comunism și fascism.

A Patra Teorie Politică a început să ia naștere treptat, odată cu depășirea logicii și principiilor celei de-a Treia căi, invitându-i în schimb pe cei care o luau în considerare să declare structurile nemoderne și ne-occidentale drept fundament valid pentru o civilizație normativă și suverană. Rădăcinile filosofice ale distrugerii totale a Modernității au fost stabilite de filosofia heideggeriană, care anihilează toate conceptele filosofice moderne: subiect, obiect, realitate, timp, spațiu, tehnică, individ etc. Anumite persoane, ca, de exemplu, filosoful brazilian Flavia Virginia, denumesc acest concept „politica *Dasein*”.

În domeniul relațiilor internaționale teoria lumii multipolare a fost elaborată recent de către eurasianiști. În afara acestor lucrări geopolitice, au fost elaborate studii în numeroase alte domenii, precum etnosociologie, sociologia imaginației, noologie, neo-tradiționalism (bazat pe motivul Subiectului radical), o abordare care vizează o filosofie fenomenologică rusească originală, studii arheo-moderne etc. Numărul și calitatea acestor lucrări elaborate în cadrul celei de-a Patra teorii politice au fost suficiente pentru a-i crea o nișă independentă atât față de eurasianism, cât și față de neo-urasianism, însă care continuă să urmeze aceleași idei forte. Prin urmare, considerăm că a Patra teorie politică a luat naștere în urma și ca o continuare a eurasianismului, unde eurasianismul reprezintă paradigma fundamentală și punctul de pornire al acesteia. Teoretic, studiul celei de-a Patra teorii politice este posibil fără cunoașterea eurasianismului, însă pentru a-i înțelege principiile mai detaliat, este recomandabilă familiarizarea cu eurasianismul.

Aruncând o privire asupra evoluției lucrurilor, putem admite acum că eurasianismul constituie un mod de pregătire al celei de-a Patra teorii politice: prima etapă care duce la crearea acesteia. Însă, în același timp, eurasianismul reprezintă o filosofie coerentă și auto-suficientă și un *Weltanschauung* bazat pe această filosofie, fiind astfel supusă studiului individual, independent de domeniul mai complicat și detaliat al celei de-a Patra teorii politice.

O introducere în eurasianism

În această carte am adunat mai multe texte referitoare atât la eurasianism, cât și la neoeurasianism. Sperăm ca acestea să aibă rolul de introducere într-o serie de studii mai detaliate. Până nu demult, o mare parte din aceste lucrări nu erau disponibile în limba engleză, deși Arktos a publicat până la ora actuală cărțile mele a Patra teorie politică în 2012 și Putin vs. Putin în 2014, iar Washington Summit Publishers a publicat Martin Heidegger: Filosofia unui alt început în 2014; Arktos intenționează să asigure traducerea mult mai multor lucrări de-ale mele în viitorul apropiat.

Eurasianismul poate fi aplicat în domeniul geopoliticii, unde reprezintă însumarea finală a perspectivei civilizațiilor Uscatului, spre deosebire de cea a civilizațiilor Oceanului, aceasta din urmă constituind perspectiva politicii atlantiste a Statelor Unite din prezent, precum și cea a gânditorilor săi geopolitici strategici, precum Zbigniew Brzezinski. Au fost publicate deja mai multe cărți care detaliază geopolitica eurasiastică, de la lucrarea Bazele geopoliticii, publicată inițial în 1997, la cărțile recente și extrem de detaliate Geopolitica (2012) și Geopolitica Rusiei contemporane (2013). Arktos pregătește traducerea mai multora dintre aceste cărți. De asemenea, am publicat un manual de relații internaționale în 2013. În prezent, acest tip de studii geopolitice și strategice sunt frecvente atât în Rusia, cât și în alte zone.

Eurasianismul ocupă un loc sigur în istoria Rusiei, evoluând în baza ideilor lui Gheorghii Vernadțki, remarcabilul istoric eurasiastic rus și ale lui Lev Gumiliov, celebrul etnolog eurasiastic rus. Eurasianismul poate fi extrem de util în elaborarea unor analize politice exacte asupra situației politice a Rusiei, în special pentru înțelegerea fenomenului Putin și a determinării acestuia de a crea o **Uniune Eurasiastică în spațiul post-sovietic**.

În sens mai larg, eurasianismul poate fi considerat o formă de continentalism pentru proiectul de creare a unui spațiu comun ruso-european – Europa Mare care se întinde de la Lisabona la Vladivostok, după cum declara Putin (care a adoptat un concept ce fusese promovat inițial de Jean Thiriart). Dincolo de acest proiect localizat, eurasianismul militează pentru multipolaritate, reprezentând o alternativă la globalizarea unipolară și la occidentalizarea neocolonială, care a luat forme precum tratatele BRICS (Brazilia, Rusia, India, China și Africa de Sud).

Eurasianismul se poate dovedi extrem de util pentru cei care caută să înțeleagă natura lumii în care trăim, provocările ridicate de aceasta, limitele și paradigmele,

precum și intențiile evidente și ascunse, opțiunile și alternativele acesteia. Mai presus de orice, eurasianismul reprezintă o necesitate absolută pentru oricine dorește să înțeleagă adevărata natură a Rusiei – identitatea și structurile profunde ale acesteia – trecutul, prezentul și viitorul.

EURASIANISMUL

Reperle eurasiianismului

O introducere istorică și conceptuală în eurasiianism

Eurasiianismul¹ este un curent ideologic și socio-politic, ce a luat naștere în contextul primului val de imigranți ruși, reușiți sub semnul înțelegerii conceptului de cultură rusă ca fenomen ne-european și care reprezintă – pe lângă diverse culturi mondiale – o combinație originală între caracteristicile vestice și estice; prin urmare, cultura rusă aparține atât Orientului, cât și Occidentului și, totodată, nu poate fi redusă la niciuna dintre acestea.

Fondatorii eurasiianismului au fost:

- Nikolai S. Trubețkoi (1890 - 1938), filolog și lingvist.
- Piotr N. Savițki (1895 - 1965), geograf și economist.
- Gheorghi V. Florovski (1893 - 1979), istoric al culturii, teolog.
- Gheorghi V. Vernadțki (1887 - 1973), istoric și geopolitician.
- Nikolai N. Alexeev (1879 - 1964), jurist și politolog.
- V.N. Ilin, istoric al culturii, academician, literat și teolog.

Valoarea principală a eurasiianismului constă în ideile generate de profunzimea tradiției istoriei și suveranității statale a Rusiei. Eurasiianismul nu percepea cultura rusă ca pe o simplă componentă a civilizației europene, ci și pe ca o civilizație originală, care cuprinde nu doar experiențele Occidentului, dar și – într-o anumită măsură – și pe cele ale Orientului. Din acest punct de vedere, poporul rus nu trebuie încadrat nici în rândul popoarelor europene, nici al celor asiatice; acesta aparține unei comunități eurasiatice unice. Această originalitate și această suveranitate statală a culturii ruse (care include atât caracteristici europene, cât și asiatice) definește, de asemenea, calea istorică distinctă a Rusiei, precum și a programului național și de stat al acesteia, care nu coincide cu tradiția vest-europeană.

1. Eurasiianismul, în sensul său larg, constituie un termen geopolitic de bază care are ca scop înțelegerea întregii lumi din perspectivă istorică și geografică, excluzând sectorul occidental și civilizația mondială. De asemenea, încearcă să înțeleagă lumea din punct de vedere militar și strategic, în special în ceea ce privește țările care nu sunt de acord cu politicile expansioniste ale Statelor Unite și ale partenerilor acestora din cadrul NATO. În ceea ce privește cultura, conceptul vizează conservarea și dezvoltarea tradițiilor naționale, etnice și religioase naturale; iar în ceea ce privește perspectiva socială, îmbrățișează toate formele de viață economică și eforturile îndreptate spre „o societate corectă din punct de vedere social”.

Elementele fundamentale

Conceptul de civilizație

Civilizația romano-germană și-a elaborat propriul sistem de principii și valori și l-a ridicat la rangul de sistem universal. Acest sistem romano-german a fost impus altor popoare și culturi prin forță și șiretlic. Colonizarea spirituală și materială occidentală a restului omenirii constituie un fenomen dăunător. Fiecare popor și fiecare cultură dispune de propriul drept intrinsec de a evolua în funcție de propria logică. Rusia este o civilizație originală. Ajutorul acesteia este solicitat nu numai pentru a contracara Occidentul și a apăra propria cale, ci și pentru a forma avangardele celorlalte popoare și țări ale planetei în vederea protejării libertății lor de a-și conserva profilul civilizațional.

Critica adusă civilizației romano-germane

Civilizația occidentală și-a construit propriul sistem ca urmare a secularizării creștinătății occidentale (catolicismul și protestantismul), aducând în prim-plan valori precum individualismul, egoismul, competiția, progresul tehnologic, consumul și exploatarea economică. Civilizația romano-germană nu își bazează dreptul la universalitate globală pe măreția spirituală, ci pe forța materială brută. Până și spiritualitatea și forța altor popoare sunt evaluate de aceasta exclusiv din perspectiva noțiunii occidentale a supremației, raționalismului și progresului tehnologic.

Factorul spațial

Nu există un model universal de dezvoltare. Pluralitatea peisajelor Pământului generează o pluralitate a culturilor, fiecare cu propriile cicluri, criterii interne și logică. Spațiul geografic are o influență uriașă (uneori decisivă) asupra culturii și istoriei naționale a popoarelor. Atâta timp cât evoluează în cadrul unui anumit mediu geografic, fiecare popor își elaborează propriile forme naționale, etice, juridice, lingvistice, rituale, economice și politice. „Locul” în care are loc „evoluția” oricărui popor sau stat predetermină, într-o mare măsură, calea și sensul acestei „evoluții” – până la momentul în care cele două elemente devin unul singur. Istoria nu poate fi separată de condițiile spațiale, iar analiza civilizațiilor nu trebuie să progreseze numai de-a lungul axei temporale („înainte”, „după”, „dezvoltat”, „nedezvoltat” etc.) ci și de-a lungul axei spațiale („Est”, „Vest”, „stepă”, „munți”, etc.).

Niciun stat sau regiune nu are dreptul de a se pretinde un standard pentru toate celelalte. Fiecare popor reprezintă propriul model de dezvoltare, propriile epoci și propria „raționalitate” și merită să fie înțeles și evaluat în funcțiile de propriile criterii interne.

Clima europeană și influența reliefului din această spațiu au generat particularitățile civilizației europene, unde predominantă este influența pădurilor din nordul Europei și de pe coasta mediteraneană. Formele diferite de relief au condus la

diferite tipuri de civilizații: stepele nemărginite au dat naștere unor imperii nomade (de la sciți la turci), zonele depresionare au produs imperiul chinez, insulele muntoase l-au generat pe cel japonez, iar uniunea dintre stepă și păduri a dat naștere imperiului ruso-eurasiatic. Amprenta reliefului este prezentă pe parcursul întregii istorii a fiecăreia dintre aceste civilizații și nu poate fi nici separată de acestea, nici disimulată.

Stat și națiune

Primii slavofili ruși din sec. XIX (Homiakov, Axakov, Kirevski) au insistat asupra caracterului unic și original al civilizației Rusiei (slavă și ortodoxă). Acest caracter trebuia consolidat, conservat și apărat împotriva Occidentului, pe de o parte, și împotriva modernismului liberal (care a luat naștere tot în Occident), pe de altă parte. Slavofiliile au proclamat valoarea tradiției, măreția timpurilor antichității, dragostea pentru trecutul rusesc, avertizând asupra pericolelor inevitabile ale progresului și asupra separării Rusiei de numeroasele aspecte ale modelului Occidental.

Eurasianiștii au moștenit din acest curent poziția celor mai recentți slavofili și au continuat să-și elaboreze tezele datorită evaluării pozitive a influențelor occidentale.

Imperiul Moscovit reprezintă apexul evoluției suveranității statale a Rusiei. Prin intermediul acestuia, ideea națională a atins un nou statut: ca urmare a refuzului Moscovei de a recunoaște uniunea florentină dintre bisericile Orientală și Occidentală, eveniment urmat de arestarea și proscrisarea mitropolitului de Kiev Isidor care îl sprijinise, și a căderii rapide a Bizanțului, Țarigradul rus a moștenit mantia imperiului ortodox.

Reforma politică

Bogăția și prosperitatea, un stat solid, o economie capabilă, o armată puternică și dezvoltarea producției trebuie să constituie elementele de bază în efortul de atingere a unor idealuri mărețe. Înțelesul de stat sau națiune poate fi afirmat numai prin existența unei „idei fundamentale”. Regimul politic ce acceptă elaborarea unei „idei fundamentale” ca valoare supremă este numit de către eurasianiști ideocrație, de la termenii grecești *idea* și *kratos*, adică putere. Rusia a fost percepută întotdeauna de către eurasianiști ca o putere care își duce la bun sfârșit misiunea istorică distinctă. Perspectiva mondială eurasianistă trebuie, de asemenea, să coincidă cu ideea națională a viitorului stat rus: *ideea fundamentală* a acesteia.

Alegerea eurasianistă

Rusia-Eurasia, ca expresie a unui imperiu al „stepei și pădurilor” de proporții continentale, necesită propriul model de conducere. Întâi de toate, acest lucru presupune etica răspunderii colective, autolimitarea, ajutorul reciproc, ascetism, determinare și tenacitate. Numai aceste calități pot asigura păstrarea con-

trolului asupra teritoriilor vaste și slab populate ale zonei eurasiatice de stepă – pădure. Clasa conducătoare a Eurasiei s-a format pe temeiul unor valori precum colectivismul, ascetismul, virtuțile războinice și ierarhia rigidă.

Democrația occidentală a evoluat în condițiile speciale ale Atenei antice și a fost modelată pe parcursul unei istorii de câteva secole ale Angliei insulare. Această democrație reflectă caracteristicile „dezvoltării Europei locale”. Ea nu reprezintă standardul universal. Copierea formelor europene de „democrație liberală” este lipsită de sens, imposibilă și periculoasă pentru Rusia-Eurasia.

Participarea poporului rus la conducerea politică trebuie definită printr-un al termen: *demotia*, din grecescul *demos*, sau popor. Această participare nu respinge ierarhizarea și nu trebuie formalizată în structuri parlamentare și de partid. *Demotia* presupune un sistem de consilii teritoriale, administrații sectoriale sau guverne naționale (în cazul populațiilor mai puțin numeroase). Principiul este elaborat în baza autoguvernării sociale și a lumii „țărănești”. Un exemplu de demotia este faptul că ierarhiile bisericești erau alese de enoriașii Cnezatului Moscovei.

Lucrarea lui Lev Gumiliov ca evoluție a gândirii eurasianiste

Lev Nikolaevici Gumiliov (1912 - 1992), fiul poetului rus Nikolai Gumiliov și a poetei Anna Ahmatova, a fost etnograf, istoric și filosof. Acesta a fost influențat profund de cartea eurasianistului kalmâc E. Hara-Davan *Gingis Han ca lider militar*, precum și de lucrările lui Piotr Savițki. Gumiliov, în lucrările sale, a elaborat tezele eurasianiste fundamentale. Spre sfârșitul vieții, acesta își spunea „ultimul eurasianist”.

Elementele de bază ale teoriei lui Gumiliov

Teoria lui Gumiliov se bazează pe *pasionaritate* (*passionarnost'*) ca evoluție a idealismului eurasianist, a cărui esență constă în faptul că fiecare *etnie*, ca formațiune naturală, face obiectul influenței energiilor cosmice care cauzează „efectul de pasionaritate”, care reprezintă un mod de viață activ și intens. În aceste condiții, etnia trece printr-o „mutație genetică”, ce duce la nașterea „pasionarilor” – indivizi care denotă un anumit caracter și un anumit talent. Aceștia devin creatorii noilor etnii, culturi și state. Gumiliov și-a îndreptat atenția asupra protoistoriei popoarelor antice, autocrate ale Occidentului și asupra colosalei lor moșteniri etnice și culturale. Acestea au fost absorbite în totalitate de marea cultură a epocii antice, însă ulterior ele au fost date uitării (hunii, turcii, mongolii ș.a.m.d.). De asemenea, Gumiliov a elaborat atitudinea turcofilă în teoria „complementarității etnice”.

Etnia constituie orice ansamblu general de indivizi sau orice „colectiv”: un popor, populație, națiune, trib sau clan familial, care are la bază un destin istoric comun. „Strămoșii noștri proto-ruși”, scria Gumiliov, „s-au amestecat destul de rapid și ușor cu tătarii de pe Volga, Don și Obi și cu buriatii, care au asimilat cultura rusă pe parcursul secolelor XV, XVI și XVII. Aceiași proto-ruși s-au amestecat

ușor și cu iacuzzi, absorbindu-le identitatea și intrând treptat în contact cu cazacii și kalmâcii. Prin căsătoriile între membrii unor triburi diferite, aceștia au coexistat pașnic cu mongolii din Asia Centrală, întrucât mongolii înșiși, dar și turcii, au fuzionat cu rușii din Rusia Centrală între secolele XIV și XVI”. Prin urmare, istoria Cnezatului Moscovei nu poate fi percepută în afara cadrului contactelor etnice care au avut loc între ruși și tătari, nici fără o istorie a continentului eurasiatic.

Apariția neoeurasianismului istoric și contextul social

Criza paradigmei sovietice

La mijlocul anilor 1980 societatea sovietică a început să își piardă din coeziunea și abilitatea de a se înțelege atât pe sine însăși, cât și lumea exterioară. Modelele sovietice începuse să dea fisuri. Societatea își pierduse simțul orientării. Fiecare persoană simțea nevoia unei schimbări, însă acesta încă era un sentiment confuz, întrucât nimeni nu putea prevedea direcția din care avea să apară schimbarea. La momentul respectiv a început să apară o separare destul de neconvingătoare între „forțele progresului” și „forțele reacțiunii”; „reformatorii” și „conservatorii trecutului”; „partizanii reformei” și „inamicii reformei”.

Infatuarea cu modelele occidentale

În acest context, însuși termenul „reformă” a devenit sinonim pentru „democrația liberală”. Situația obiectivă a crizei sistemului sovietic a determinat îmbrățișarea unei concluzii pripite, conducând spre ideea superiorității modelului occidental și a necesității copierii acestuia. La nivel teoretic, acest fenomen a fost unul oarecum neclar, întrucât „harta ideologică” oferea un ansamblu de opțiuni mult mai variat față de dualismul primitiv reprezentat de conflictul dintre socialism și capitalism, sau dintre Pactul de la Varșovia și NATO. Cu toate acestea, tocmai această logică primitivă a avut câștig de cauză: „partizanii reformei” au devenit apologeții necondiționați ai Occidentului, a cărei structură și logică erau gata să o asimileze, în timp ce „inamicii reformei” s-au dovedit a fi „conservatorii” legați din inerție de fostul sistem sovietic, structura și logica acestuia fiind depășite. În aceste condiții de dezechilibru, „reformatorii” prooccidentali au căpătat un aliat puternic prin potențialul de energie, inovație și speranță a schimbării, prin imboldul creativ și noile perspective, în timp ce „reacționarii” nu dispuneau de nimic altceva cu excepția inerției, imobilității și apelurilor la păstrarea vechilor modele. Anume acest context socio-psihologic a determinat succesul politicii democrat-liberale în Rusia anilor 90, deși în realitate nimănui nu-i fusese permis să facă o alegere clară și conștientă.

Prăbușirea unității statului

Consecința acestor „reforme” au fost prăbușirea unității statului sovietic și în-

ceputul decăderii Rusiei ca succesor al Uniunii Sovietice. Distrugerea sistemului sovietic și a argumentelor acestuia nu au fost însoțite de crearea unui sistem nou și de elaborarea unor argumente noi în acord cu condițiile naționale și istorice. A început să ia amploare o atitudine ciudată față de Rusia și istoria ei națională: trecutul, prezentul și viitorul Rusiei erau percepute din perspectivă occidentală și, implicit, estimate ca ceva alienat, trecător și străin (referindu-se la Rusia, „reformatorii” au prins a o numi „această țară”). Acest fenomen a reprezentat mai curând o perspectivă occidentală asupra Rusiei decât o perspectivă rusă asupra Occidentului. În aceste condiții, nu este deloc straniu faptul că imperativul adoptării schemelor occidentale era invocat de către „reformatori” nu pentru crearea și consolidarea structurii unității național-statale, ci pentru distrugerea a tot ce mai rămăsese din ea. Distrugerea statului nu a fost o consecință aleatorie a „reformelor”; de fapt, ea a reprezentat unul dintre obiectivele strategice ale acestora.

Geneza opoziției anti-occidentale (anti-liberale) în mediul post-sovietic

Pe parcursul desfășurării „reformelor”, incapacitatea puterii de a reacționa în vreun fel la situația ce se crease devenise evidentă pentru toată lumea. În perioada respectivă (1989 - 1990) a început să prindă contur „opoziția patriotică”, în cadrul căreia confluența dintre segmentul „conservatorilor sovietici” (cei capabili de un nivel minim de reflecție) și grupurile de „reformatori” dezamăgiți de reforme sau care conștientizaseră direcția lor anti-statală, precum și cu grupurile de reprezentanți ai mișcărilor patriotice, care luaseră naștere în timpul *Perestroikăi* și care încercaseră să modeleze sentimentul „puterii de stat” (*derjava*) într-un context non-comunist (ortodox-monarhic, naționalist etc.). După o întârziere gravă și în ciuda absenței complete de sprijin strategic, intelectual și material din exterior, modelul conceptual al patriotismului post-sovietic a început să prindă contur.

Neoeurasianismul

Neoeurasianismul a luat naștere în acest context ca un fenomen ideologic și politic, devenind treptat unul dintre principalele curente ale conștiinței de sine patriotice a Rusiei post-sovietice.

Etapale dezvoltării ideologiei neoeurasianiste

Prima etapă (1985 - 1990)

- Aleksandr Dughin susține seminare și cursuri pentru diverse grupuri din cadrul nou-înființatei mișcări conservatoare patriotice. Acesta critică paradigma sovietică pentru lipsa elementului calitativ spiritual și național.

- În 1989 apar primele publicații în revista „*Sovetskaia literatura*” (Literatura sovietică). Cărțile lui Dughin sunt publicate în Italia („*Continente Rusia*” [Continental Rusia], 1989) și în Spania („*Rusia Misterio de Eurasia*” [Rusia, misterul Eurasiei], 1990).

- În 1990 în Rusia este publicată lucrarea lui René Guénon „*Criza lumii moderne*”, ce includea și comentariile lui A. Dughin, precum și lucrarea acestuia „*Puti Absoliuta*” („Căile Absolutului”), în care sunt expuse fundamentele filosofiei tradiționaliste.

- Pe parcursul acestor ani Eurasianismul a afișat caracteristici „conservatoare de dreapta” apropiate de tradiționalismul istoric, a inclus elemente monarhic-ortodoxe și „*pochevnik-etnic*” (adică ideea legăturii între etnie și pământ) care formulau o critică acută a ideologiilor de „stânga”.

Etapă a doua (1991 - 1993)

- Revizuirea ideilor anticomuniste, temă caracteristică primei etape a neoeurasianismului. Reevaluarea perioadei sovietice în spiritul „național-bolșevismului” și „eurasianismului de stânga”.

- Moscova este vizitată de principalii reprezentanți ai „Noii Drepte” (Alain de Benoist, Robert Steuckers, Carlon, Terracciano, Marco Battarra, Claudio Mutti și alții).

- Eurasianismul câștigă teren în rândul opoziției patriotice și intelectualilor din Rusia.

- În baza afinității terminologice, Andrei Saharov începe să vorbească despre Eurasia, deși o face în sens strict geografic, în loc să îi confere unul politic și geopolitic (și fără a utiliza efectiv termenul de eurasianism, asta întrucât anterior Saharov fusese atlantist convins); un grup de „democrați” încearcă să inițieze un proiect al „eurasianismului democratic” (Gavriil Popov, Serghei Stankevici și Lev Ponomariov).

- Oleg Lobov, Oleg Soskoveț și Serghei Baburin vorbesc, de asemenea, despre propriile forme de eurasianism.

- În 1992 – 1993 este publicată prima ediție a publicației periodice „*Elemente: Revista eurasianistă*”.

- Sunt predate cursuri de geopolitică și fundamentele eurasianismului în universități. Apar numeroase traduceri, articole, se țin seminare.

Etapă a treia (1994 - 1998): evoluția teoretică a ortodoxiei neoeurasianiste

- Sunt publicate lucrările fundamentale ale lui A. Dughin „*Misterii Evraziei*” („Misterele Eurasiei”, 1996), „*Konspirologhia*” (Conspirologia, 1994), „*Osnovi Gheopolitiki*” („Bazele Geopoliticii”, 1996), „*Konservativnaia revoliuția*” (Revoluția conservatoare, 1994) și „*Tamplieri proletariata*” („Templierii proletariatului”, 1997). Lucrările lui Trubețkoi, Vernadțki, Alexeev și Savițki sunt publicate de Edi-

tura *Agraf* (1995-1998).

- În 1996 este lansat website-ul *Arctogaia* – www.arctogaia.com.
- Apar trimiteri directe și indirecte la eurasianism în programul KPRF (Partidul Comunist), LDPR (Partidul Democrat-Liberal) și NRD (Noua Rusie Democrată) – adică în programele de stânga, de dreapta și de centru. Sunt lansate tot mai multe publicații periodice cu temă eurasianistă, fiind tipărite și numeroase compendii eurasianiste.
- Încep să apară critici ale eurasianismului din partea naționaliștilor ruși, fundamentalistilor religioși și comuniștilor ortodocși, precum și din partea liberalilor.
- Apare o versiune academică, „slabă” a eurasianismului (din partea Prof. Alexandr S. Panarin, Vitali Y. Pașcenko, Fiodor Ghirenoc etc.), îmbinată cu elemente ale paradigmei iluministe, care a fost respinsă de ortodoxia eurasianistă. Aceasta din urmă evoluează spre poziții anti-occidentale, anti-liberale și anti-globaliste mai radicale.
- Eurasianismul atrage tot mai mulți susținători în Kazahstan. Președintele Kazahstanului, Nursultan Nazarbaiev, este el însuși un adept al ideologiei eurasianiste. În acest context, inaugurarea Universității „Lev Gumiliov” din Astana trebuie interpretată ca un eveniment de importanță crucială. În aprilie 1994 Nazarbaiev a enunțat ideea „Uniunii Eurasiatică”. Pentru prima dată în istoria eurasianismului un politician de rang înalt își exprimă susținerea pentru această viziune și întreprinde măsuri concrete pentru implementarea practică a eurasianismului. Natura novatoare a acestui fenomen este analizată și pusă în valoare în eseuul lui A. Dughin, „*Misiunea eurasiatică a lui Nursultan Nazarbaiev*” (2004).

Etapa a patra (1998 - 2001)

- Are loc detașarea treptată a eurasianismului de manifestările sale colaterale cultural-politice și de partid; alternativ, are loc o turnură spre o direcție autonomă („*Arctogaia*”, „*Noua Universitate*”, *Vtorjenie* [Invazia]) în afara opoziției și mișcărilor de extremă stânga sau dreapta.
- Apologia *staroobriadcestvo* (ortodocșilor ruși de rit vechi, „lipoveni”).
- Trecerea pe pozițiile politice centriste și sprijinirea lui Primakov în calitatea lui de nou prim-ministru. Dughin devine consilierul lui Ghenadi N. Selezniiov, președintele Dumei de Stat.
- Este editată broșura eurasianistă *Naș put’* („Calea noastră”, 1998).
- Este publicată *Evraziiskoe Vtorjenie* („Invazia eurasianistă”) ca suplimentă al cotidianului „*Zavtra*”. Crește distanța față de opoziție și are lor o apropiere față de pozițiile guvernului.
- Au loc cercetări teoretice, elaborări, ies de sub tipar „*Elementul rus*” (Ruskaia

veș, 2001), apar articole în *Nezavisimaia Gazeta* și *Moskovskie Novosti*, iar emisiunea radiofonice „Finis Mundi” începe să fie difuzat pe undele postului „Radio 101”. Alte emisiuni axate pe subiecte geopolitice și eurasianiste sunt difuzate la postul de radio *Svobodnaia Rossiia* între anii 1998 și 2000.

Etapa a cincea (2001 – 2002)

- Înființarea Mișcării Social-Politice panrusești „Eurasia”, ce adoptă poziția unui „centrism radical”; la 21 aprilie 2001 este lansată declarația de susținere totală a președintelui Federației Ruse, Vladimir Putin.
- Liderul spiritual al musulmanilor din Rusia, șeicul Talgat Tadjuddin, își declară suportul pentru Mișcarea Eurasianistă.
- Începe publicarea revistei „*Evraziiskoe obozrenie*” („*Cronica Eurasianistă*”)
- Apare neoeurasianismul evreiesc (Avigdor Eskin, Avraam Șmulevici și Vladimir Bukarski).
- Este creat site-ul Mișcării Eurasianiste (www.eurasia.com.ru).
- Are loc conferința „Amenințări islamice sau amenințare adusă islamului”, la care participă Hoj-Ahmed Nuhaev, teoreticianul cecen al „Eurasianismului Islamic” („Vedeno sau Washington?” Moscova, 2001).
- Ies de sub tipar cărțile lui Erendjen Hara-Davan și Iakov Bromberg (2002).

Etapa a șasea (2002 – 2003): Înființarea partidului politic „Eurasia”

- Pe 30 mai 2002, la mânăstirea Sfântul Daniel din Moscova, este convocat un congres de constituire (reformare) a partidului politic *Eurasia*. Sunt adoptate Programul și Carta acestuia, este ales conducătorul partidului, Aleksandr Dughin, precum și membrii consiliului politic.
- Partidul politic *Eurasia* popularizează ideile eurasianiste și publică o serie de monografii scrise Aleksandr Dughin: *Programul Partidului Politic „Eurasia”, Bazele eurasianismului* etc. Creează o un portal informativ și analitic: www.evrazia.org.
- Aleksandr Dughin publică o serie de articole eurasianiste în publicații periodice importante rusești. Textele eurasianiste încep să apară cu regularitate în ziare de renume, precum *Российская Газета*, *Комсомольская Газета*, *Труд*. Dughin participă la emisiuni TV de impact major, inclusiv *Время*, *Времена* (Vremea și Vremurile, Canalul 1), *Что делать?* (Ce-i de făcut?, Canalul Cultura), *Русский Взгляд* (Perspective rusești, Canalul 3), *Момент Истины* (Momentul adevărului, Canalul TVC) etc.
- Numărul adeptilor eurasianismului crește și se extinde în noi ramuri regionale ale mișcării.

Etapa a șaptea (2003 – 2004): Mișcarea Eurasianistă Internațională

- Așa cum au prezis primii eurasianiști, formatul unui partid politic, în acel mo-

ment, a devenit o piedică în calea dezvoltării viitoare a ideologiei eurasiene. Speranțele puse în partid nu s-au justificat. Eurasianismul, ca perspectivă, are vocație internațională; majoritatea populației din țările care fac parte din Comunitatea Statelor Independente (CSI), precum și din alte regiuni ale lumii, împărtășesc aceleași valori eurasiene. Întrucât sistemul politic actual din Rusia a creat obstacole între *partidele politice* și *convingerile politice*, majoritatea partidelor parlamentare sunt lipsite de orice convingere, în timp ce importante grupuri ideologice nu reușesc să formeze structuri politice. O evaluare minuțioasă a impactului nefast cauzat de încercarea de a utiliza formatul de partid drept vehicul pentru eurasiene i-a determinat pe eurasieniști să realizeze necesitatea abandonării structurii unui partid politic pur rusesc, ceea ce a condus la ideea avansării spre o Mișcare eurasienistă mult mai extinsă, de anvergură internațională. În noiembrie 2003, Congresul Internațional al Mișcării Eurasiene și-a desfășurat lucrările în incinta Casei Presei de la Moscova, iar în decembrie 2003, are loc înregistrarea oficială a Mișcării. Din acel moment începe etapa a șaptea în dezvoltarea eurasienismului.

- Celulele de partid ale Mișcării au început să se transforme în structuri ale Mișcării Internaționale Eurasiene. Mai multe grupuri noi, precum și membri individuali, aderă la Mișcare. Au fost create structuri organizatorice ale Mișcării Internaționale Eurasiene în Kazahstan, Belarus, Tadjikistan, Kârgâzstan, Ucraina, Azerbaidjan, Armenia, Georgia, Bulgaria, Turcia, Liban, Italia, Germania, Belgia, Marea Britanie, Spania, Serbia, Polonia, Slovacia, Ungaria, Canada și Statele Unite.

- Procesul de transformare din celule de partid în structuri ale Mișcării în interiorul Rusiei și crearea organizațiilor ei peste hotare s-a încheiat la sfârșitul anului 2004, iar în decembrie 2004 partidul „Eurasia” a fost desființat oficial. Din acel moment Mișcarea Eurasienistă Internațională, condusă de Aleksandr Dughin, a devenit expresia organizatorică a eurasienismului. O serie de conducători politici și lideri religioși, precum și intelectuali și artiști din întreaga lume au devenit membri ai Consiliului Suprem al acesteia.

- În cadrul Mișcării sunt create următoarele structuri: Uniunea de Creație Eurasienistă, Clubul Economic Eurasienist, Departamentul Analiză, Departamentul Editorial, Departamentul Educație Eurasienistă ș.a.

- În calitate de lider al Mișcării Eurasiene Internaționale, Aleksandr Dughin publică în 2004 următoarele monografii: *Filosofia Politicii*, *Proiectul Eurasia*, *Misiunea eurasienistă a lui Nursultan Nazarbaiev* și *Filosofia războiului*. Un tratat fundamental al lui Dughin, *Bazele Geopoliticii*, este publicat în limba arabă la Beirut, în limba sârbă la Belgrad și în limba română la București în 2011. În Italia apare *Revoluția Conservatoare în Rusia*. În aceeași perioadă lucrările eurasiene continuă să apară în media rusească, dar și internațională.

- La 2 aprilie 2004, în capitala Kazahstanului Astana, Aleksandr Dughin, alături de președintele Nazarbaiev, ține un discurs în cadrul unei conferințe dedicate

cele de-a zecea aniversări de la lansarea ideii de „Uniune Eurasiatică” avansate de președintele kazah. La 18 iunie 2004 Dughin rostește un discurs în cadrul conferinței internaționale „Integrare eurasiatică: Tendințe ale dezvoltării contemporane și provocările globalizării”, la care au participat șefi de state din Comunitatea Economică Eurasiatică (EvrAzEs). Mișcarea Eurasianistă organizează 32 de acțiuni de diferite tipuri, printre care conferințe, forumuri, simpozioane, congrese și sesiuni ale Clubului Economic Eurasianist. Reprezentanții Mișcării participă la alegerile din Kazahstan, Belarus și Ucraina în calitate de observatori oficiali. Sunt organizate 19 conferințe de presă.

- Dughin ține discursuri la 16 societăți academice, universități, școli și alte instituții de învățământ, sub formă de prelegeri despre eurasianism, geopolitică și filosofie politică. Lucrarea sa de doctorat „Transformarea Structurilor și Instituțiilor Politice în cadrul Procesului de Modernizare în Societățile Tradiționale” a fost susținută cu succes la Universitatea Rostov, iar Universitatea „Lev Gumiliov” din Astana îi acordă titlul de profesor onorific.
- În decembrie 2004, Congresul Eurasianist al Tinerilor Intelectuali decide înființarea Uniunii Tinerilor Eurasianiști în cadrul Mișcării Eurasianiste Internaționale.

Elementele filosofice fundamentale ale neoeurasianismului

La nivel teoretic, neoeurasianismul constă în renașterea calitativă a principiilor clasice ale mișcării într-o nouă fază istorică și introducerea acestor principii în bazele unui program ideologic și politic, precum și prezentarea unei noi perspective asupra lumii. Moștenirea eurasianiştilor clasici a fost luată drept bază a viziunii pentru lupta politico-ideologică din perioada post-sovietică, ca platformă spiritual-politică a „patriotismului integral” (dincolo de împărțirea în „roșii” și „albi”).

Neoeurasianişti au preluat ideile esențiale ale eurasianismului clasic și le-au transformat în repere pentru noul program politic, punând principalele baze teoretice pentru dezvoltarea ulterioară și aplicarea practică. Pe plan teoretic, neoeurasianişti au dezvoltat principiile de bază ale eurasianismului clasic, ținând seama de un amplu cadru filosofic, cultural și politic al ideilor din secolul XX.

Principalele forme ale eurasianismului clasic au fost supuse unui proces de reactualizare și dezvoltare conceptuală.

Conceptul de civilizație

Criticile aduse societății burgheze occidentale din perspectiva „stângii” (socială) au fost suprapuse cu obiecțiile aduse aceleiași societăți din perspectiva „dreapta” (civilizațională). Ideea eurasianistă de „respingere a Occidentului” a fost fortificată și de mesajul viguros al „criticilor Occidentului”, susținută de intelectuali occidentali, care condamnă logica dezvoltării lui (cel puțin în ultimele secole). Eurasianişti au ajuns treptat – de la sfârșitul anilor 80, până pe la mijlocul anilor

90 – la ideea fuziunii celor mai diferite (și adesea, contradictorii din punct de vedere politic) concepte ce neagă caracterul „normativ” al civilizației occidentale.

Critica adusă civilizației romano-germane

Critica civilizației romano-germane a fost una foarte accentuată, fiind axată în special pe radiografierea lumii anglo-saxone, în special a SUA. În acord cu spiritul Revoluției Conservatoare germane și al „Noii Drepte” europene, „Lumea Occidentală” a fost împărțită în componenta Atlantică (Statele Unite și Anglia) și Componenta Europeană Continentală (mai exact, componenta romano-germană). Europa continentală apare aici ca un fenomen neutru, pregătită pentru a fi integrată – cu condiția respectării unor cerințe preliminare – în proiectul eurasi-anist.

Factorul spațial

Neoeurasianismul gravitează în jurul ideii de revizuire completă a istoriei filosofiei în funcție de poziția geografică. Drept puncte de pornire pentru această abordare pot servi numeroasele modele ale viziunii ciclice asupra istoriei, de la Danilevski la Spengler și de la Toynbee la Gumiliov.

Un astfel de principiu își găsește cea mai convingătoare expresie în filosofia tradiționalistă, care respinge teoriile „evoluției” și ale „progresului” și își întemeiază această negare pe calcule metafizice detaliate; de aici și tradiționalele teorii ale „ciclurilor cosmice”, „ale multiplelor stări ale ființei”, ale „geografiei sacre” etc. Principiile de bază ale teoriei ciclurilor sunt detaliate în lucrările lui René Guénon, dar și ale altor cugetători ai acestei doctrine, precum Gaston Georghel, Titus Burckhardt, Mircea Eliade și Henry Corbin. Conceptul de „societate tradițională” a căpătat o reabilitare completă, ea fiind reprezentată de către acele colectivități care fie nu cunosc deloc istoria, fie o interpretează bazându-se pe rituri și mituri precum cel al „eternei reîntoarceri”. Istoria Rusiei nu este văzută pur și simplu ca una dintre multiplele dezvoltări locale, ci ca avangardă a sistemului spațial (estic) în opoziție cu cel „temporal” (vestic).

Statul și națiunea

Dialectica istoriei naționale

Aceasta conduce eurasiianismul spre formularea „dogmatică” finală, care include paradigma istoriosofică a național-bolșevismului (Nikolai Ustrialov) și interpretarea acesteia (Mihail Agurski). Modelul respectiv se prezintă astfel:

- Perioada Kiev, privită ca precursor al misiunii naționale viitoare (din secolul al IX-lea și până în secolul al XIII-lea);
- Invazia tătaro-mongolă, văzută ca un obstacol în calea tendințelor europene de uniformizare; funcția geopolitică și administrativă a Hoardei este transmisă rușilor; separarea rușilor în ruși vestici și ruși estici; apar diferențieri între vari-

ate tipuri culturale; velicorușii sunt cei care își pot regăsi originile „în rușii estici”, sub stăpânirea Hoardei de Aur (sec. XIII – XV);

- Cnezatul Moscovit ca apogeu al misiunii național-religioase a Rusiei, a Treia Romă (sec. XV – sfârșitul sec. XVII);
- Jugul romano-german (Romanovii); prăbușirea unității naționale; apariția rupturii între elita prooccidentală și masele populare (sf. sec XIX – începutul sec XX);
- Perioada sovietică, revanșa maselor populare, perioada „mesianismului sovietic”, ce restabilește parametri de bază a vectorului moscovit (sec. XX);
- Vremea tulburărilor, care trebuie să se încheie odată cu ascensiunea eurasiacistă (sfârșitul sec. XX și începutul sec. XXI).

Platforma politică

Teza „selecției eurasiacistă” este completată de metodologia școlii lui Vilfredo Pareto, avansând în cadrul logicii reabilitării noțiunii de „ierarhie organică”; preia câteva motive nietzscheene și elaborează doctrina ontologiei puterii, precum cea a conceptului creștin-ortodox, conform căruia puterea este un katehon (statul în-suși). Ideea de „elită” completează conceptele tradiționaliștilor europeni, autori ai unor studii despre sistemul castelor în societățile vechi și ontologia și sociologia acestora (R. Guénon, Julius Evola, Georges Dumézil și Louis Dumont). „Teoria pasionarității” a lui Gumiliov se află la baza conceptului de „elită neoeurasiacistă”.

Teza „demotia”

Acestea reprezintă o continuare a teoriilor politice ale „democrației organice”, care au fost elaborate de către Jean-Jacques Rousseau, Carl Schmitt, Julien Freund, Arthur Moeller van den Bruck și Alain de Benoist. Conceptul eurasiacist despre „democrație” (*demotia*) este definit ca „participarea oamenilor la propriul destin”.

Teza „ideocrației”

Aceasta conține principii care pot fi regăsite în ideile „Revoluției Conservative” și ale „Căii a Treia” în lumina experiențelor sovietice, israeliene, precum și a ideocrațiilor islamice, însoțite de analiza cauzelor eșecului lor istoric. O reflecție critică asupra conținutului calitativ al ideocrației secolului XX conduce la o critică consistentă a perioadei sovietice (supremația conceptelor cantitative și a teoriilor seculare, ponderea disproporționată a conceptului clasicist).

Elementele care au contribuit la dezvoltarea ideii eurasiacistilor clasici sunt următoarele:

- **Filosofia tradiționalismului** (Guénon, Evola, Burckhardt și Corbin), care include ideea degradării radicale a „lumii moderne”, precum și învățăturile profunde ale Tradiției. De asemenea, aceasta prezintă conceptul global al „lumii moder-

ne” (categorie negativă) ca pe o antiteză a „lumii Tradiției” (categorie pozitivă), acordă criticii civilizației occidentale un caracter metafizic fundamental, definind conținutul escatologic, fatal al esenței proceselor fundamentale (de natură intelectuală, tehnologică, politică și economică), ce își au originea și au pătruns adânc în structura Occidentului. Intuițiile conservatorilor ruși, de la slavofili până la eurasianistii clasici, sunt completate de lucrările cu o încărcătură teoretică fundamentală semnate de Aleksandr Dughin (*Абсолютная Родина (Patria absolută, Moscova 1999)*); *Конец Света (Sfârșitul lumii, Moscova 1997)*; și *Julius Evola et le conservatisme russe (Julius Evola și conservatorismul rus, Roma 1997)*.

- **Investigarea originilor sacrului** (Mircea Eliade, C. G. Jung și Claude Lévi-Strauss), reprezentările conștiinței arhaice ca manifestări ale complexului paradigmatic ce stă la originea culturii. Aceasta este acompaniată de urmărirea multiplelor fațete ale gândirii umane și a culturii în straturile psihice ancestrale, unde descoperim că se află concentrate fragmente ale riturilor inițiatice străvechi, ale miturilor și ansamblurilor primordiale sacre. Interpretarea conținutului culturii raționale prin intermediul sistemului de credințe vechi, preționale (vezi Aleksandr Dughin, *Эволюция парадигмальных оснований науки (Evoluția bazelor paradigmaticale ale științei, Moscova 2002)*).

- **Căutarea paradigmele simbolice ale matricei spațiu-timp**, care se află la temelia ritualurilor, a limbilor și simbolurilor (Herman Wirth și alte investigații paleo-epigrafice). Această încercare de a conferi o bază pentru descoperirile lingvistice (Svityc-Illic), epigrafice (runologie), mitologice, folclorice și ritualice, precum și în diverse monumente, care permit refacerea hărții originale a „conceptului sacru despre lume”, comun tuturor populațiilor eurasiatice vechi și demonstrează existența rădăcinilor comune (vezi Aleksandr Dughin, *Гиперборейская теория (Teoria hiperboreană, Moscova 1993)*).

- **O reevaluare a evoluției ideilor geopolitice în Occident** (Sir Halford Mackinder, Karl Haushofer, Jordi von Lochhausen, Nicholas J. Spykman, Zibgniew Brzezinski, Jean Thiriart ș.a). Începând cu epoca lui Mackinder, științele geopolitice au cunoscut o dezvoltare semnificativă. Rolul constantelor geopolitice în istoria secolului XX a fost, cu siguranță, acela de a face din geopolitică o disciplină autonomă. În cadrul geopolitic noțiunile de eurasianism și de Eurasia au dobândit un înțeles nou și mult mai larg. La puțin timp după aceea, eurasianismul, în sens geopolitic, a căpătat sensul de configurație continentală a unui bloc strategic (existent sau potențial), centrat pe Rusia sau pe bazele sale extinse, și care era văzut ca fiind opus (în mod activ sau pasiv) inițiativelor strategice ale polului geopolitic antagonist: „Atlantismul”². Pe la mijlocul secolului al XX-lea, Statele Unite au înlătu-

2. Atlantismul este un concept geopolitic ce caracterizează sectorul vestic al civilizației mondiale din punctele de vedere istoric și geografic; statele membre ale NATO din punct de vedere militar-strategic (în principal SUA); rețeaua informațională globală, creată de imperiile media occidentale din punct de vedere cultural și „sistemul de piață” din punct de vedere social, care este considerat absolut și care neagă toate celelalte forme de organizare a vieții economice. Atlantistii sunt strategicii Vestului și adepții lor conștienți ai altor părți ale lumii. Scopul lor este instituirea unui control asupra întregii

rat Marea Britanie din fruntea acestui bloc, preluându-i locul. Filosofia și ideile politice ale rușilor clasici despre eurasianism s-au dovedit a fi, în cazul acesta, cele mai statornice și puternice expresii ale „eurasianismului” în sens strategic și geopolitic. Datorită noilor cercetări geopolitice (vezi Aleksandr Dughin, *Основы Геополитики* [Bazele geopoliticii, Moscova 1997], neoeurasianismul a devenit un fenomen bine definit metodologic. Este de remarcat importanța conceptului dualității *pământ-apă* (conform teoriei lui Carl Schmitt), care face posibilă utilizarea acestei dualități pentru înțelegerea întregului spectru de fenomene, de la istoria religiilor până la economie.

- **Căutarea unei alternative globale pentru mondialism (globalism)**³ ca fenomen ultra-modern, care însușește tot ceea ce eurasianismul și neoeurasianismul consideră a fi negativ. Eurasianismul, în înțelesul său larg, devine astfel platforma conceptuală a antiglobalizării, ori a unei globalizări alternative. „Eurasianismul” îmbină toate direcțiile contemporane care contestă orice conținut obiectiv (și, cu atât mai puțin, unul pozitiv) al globalismului; acesta dă intuițiilor antiglobaliste un caracter doctrinar nou.

- **Asimilarea criticii sociale a „Noii Stângi” într-o interpretare conservatoare „de dreapta”**, având ca repere lucrările lui Michael Foucault, Gilles Deleuze, Antonin Artaud și Guy Debord. Aceasta presupune și asimilarea gândirii critice a celor care se opun sistemului burghez occidental din perspectiva anarhismului, a neomarxismului etc. Acest pol conceptual reprezintă o nouă etapă a dezvoltării tendințelor „de stânga” (național-bolșevism), care se regăsesc încă de la primii eurasianiști (Piotr Suvcinski, Lev Karsavin, Serghei Efron) și asigură, de asemenea, o cale de atingere a unui consens cu orientarea „de stânga” a antiglobalizării.

- **Economia „căii a treia” și „autarhia spațiilor mari”**. Aplicarea modelelor economice heterodoxe ale realității Rusiei postsovietice, inclusiv aplicarea teoriei „uni-unilor vamaie” a lui Friedrich List și actualizarea teoriilor lui Silvio Gesell, Joseph Schumpeter și François Leroux, precum și o nouă interpretare eurasianistă a lui John Maynard Keynes.

lumi prin impunerea modelelor politice, sociale, economice și culturale ale civilizației vestice asupra restului omenirii. Atlantiștii sunt creatorii „Noii Ordini Mondiale” - un sistem global fără precedent de care beneficiază o infimă parte a populației planetare, aceea numită „miliardul de aur”.

3. Globalizarea este procesul de construire a „Noii Ordini Mondiale”, având ca centru de comandă elitele politico-financiare oligarhice ale Occidentului. Victimele acestui proces sunt statele suverane, culturile naționale, doctrinele religioase, tradițiile economice, eforturile pentru o justiție socială și însuși mediul înconjurător – fiecare diversitate spirituală, intelectuală și viață materială de pe planetă. Termenul de „globalizare” în accepția sa comună semnifică „globalizare unipolară.”

Eurasia – casa noastră comună

Programul Mișcării Eurasiatice Internaționale

Dialogul cultural eurasiatic ca temelie a istoriei umanității

Continental Eurasia este leagănul culturii și civilizației umane. În acest spațiu au luat naștere și s-au dezvoltat diverse forme sociale, spirituale și politice, care constituie conținutul fundamental al istoriei umanității.

Continental eurasiatic are două poluri de bază – Europa și Asia, Occidentul și Orientul. Istoria umanității este un proces al unui dialog constant, al unui schimb dialectic de energii, valori, tehnologii, idei etc. între acești doi poli.

Orientul și Occidentul sunt complementari, poartă un dialog milenar, încărcat de un sens superior.

Numeroase popoare și culturi au traversat Eurasia de la Est la Vest și de la Vest la Est. Strămoșii îndepărtați ai europenilor de azi au călărit prin stepele asiatice, în timp ce contemporanii lor chinezi, indieni se desfășeau în razele unor civilizații rafinate, având o filosofie înfloritoare, o tehnologie dezvoltată, în condițiile unui confort elevat. Fiecare civilizație își are propriul timp, acesta desfășurându-se de fiecare dată în mod diferit. Ceea ce pare „sălbatic”, aici și acum, altundeva sau mâine devine un etalon al „progresului”. Ceea ce pare a fi un adevăr universal aici și acum, în altă parte sau mâine, apare ca un cult local și destul de relativ. Nu ar trebui niciodată să absolutizăm ceea ce există aici și acum. Starea lumii și valorile sale sunt într-o continuă schimbare. Trebuie să verificăm întotdeauna judecățile noastre, raportându-ne la dimensiunea gigantică a timpurilor și spațiilor.

Eurasia are o anvergură demnă de o gândire autentică. Trebuie să învățăm „să gândim prin Eurasia”, să gândim în mod eurasiatic; atunci vom putea înțelege cu ușurință și Estul, și Vestul, și progresul, și Tradiția, permanența, și versatilitatea, și fidelitatea față de origini, și mersul înainte.

Globalizarea: o provocare pentru popoarele și culturile Eurasiei

Astăzi, în epoca globalizării, un dialog eurasiatic între Est și Vest este mai actual ca niciodată. Globalizarea vine din Vest, dar afectează din ce în ce mai mult Estul. Este un proces complex și contradictoriu, ce ridică noi și noi întrebări, unele fiind de-a dreptul dramatice și tensionate. Continental Eurasiatic resimte acest proces de o manieră deosebit de acută, deoarece el reprezintă principala scenă a globalizării. Continental este traversat de liniile de falie majore, aici intersectându-se granițele marilor culturi și civilizații.

Astăzi, ca niciodată, trebuie să pătrundem sensul, logica și desfășurarea istoriei. În fiecare zi luăm decizii care se vor răsfrânge asupra generațiilor viitoare. Devine

tot mai evident faptul că niciun popor, nicio țară, nicio confesiune, nicio clasă socială și nici chiar o civilizație luată aparte nu poate rezolva aceste probleme pe cont propriu. Suntem nevoiți tot mai mult să ținem cont unii de alții: Europa și Asia, creștinii și musulmanii, albi și negrii, cetățenii statelor democratice moderne și locuitorii țărilor unde s-au mai păstrat temeliile unei societăți tradiționale. Soluția este să ne înțelegem corect unul pe celălalt, să căpătăm spiritul unei adevărate toleranțe și a unui respect profund față de ceea ce se deosebește (uneori, în mod substanțial) de propriile sisteme valorice, obișnuințe și „evidențe”.

Mișcarea Eurasianistă - scena unui dialog multilateral al unor subiecți suverani

Pentru a realiza un dialog intens al culturilor, civilizațiilor, confesiunilor, țărilor, grupurilor sociale, etniilor și națiunilor continentului Eurasiatic într-un nou context istoric, proclamăm formarea *Mișcării Internaționale Eurasiatice*.

Mișcarea noastră nu tinde să impună cuiva soluții și dogme univoce și preconcepute. Avem mult mai multe întrebări decât răspunsuri. Putem ajunge la adevăr doar în procesul unui dialog deschis și consecvent cu toate forțele de bază ale continentului nostru, de la Tokyo la Insulele Azore.

Facem apel la toți oamenii responsabili ai Eurasiei, care sunt preocupați de sensul existenței, de căile de dezvoltare istorică, de valori și idei, să construim împreună „*imaginea viitorului*”, să trasăm cu eforturi comune adevărata hartă a Eurasiei noului mileniu.

Suntem profund convinși că sarcina noastră comună constă în salvarea cu orice preț a profilului identitar al popoarelor, culturilor, confesiunilor, limbilor, civilizațiilor, sistemelor valorice și al celor filosofice, care formează „o complexitate înfloritoare” (Constantin Leontiev) a continentului nostru. Apropierea și dialogul dintre țări și oameni nu trebuie să aibă loc cu prețul pierderii identității acestora. Insistăm asupra faptului că păstrarea identității constituie valoarea supremă, și nimeni nu are dreptul să atenteze la ea. La dialogul dintre culturi și civilizații trebuie să participe niște subiecți având propriul chip inconfundabil și bucurându-se de o adevărată libertate și suveranitate. Doar un astfel de dialog poate fi unul echitabil și plin de sens.

Ne pronunțăm categoric împotriva transformării procesului globalizării într-o formă de imperialism ideologic, economic, politic și valoric. Nimeni nu are dreptul de a-și impune (prin forță sau viclenie) marilor popoare ale continentului nostru, vreun „adevăr” particular, vreun sistem de valori sau un model social-politic. Cunoașterea culturilor Eurasiei ne aduce la concluzia fermă: avem percepții diferite asupra multor lucruri; până și noțiuni ca „om”, „libertate”, „viață”, „putere”, „drept”, „echitate”, „societate”, „politică” etc. se deosebesc în mod substanțial în diferite culturi, limbi, contexte etnice și religioase. Trebuie să ținem cont de toate acestea în dialogul nostru eurasiatic multilateral: preocuparea și responsabilitatea pentru „celălalt”, care e diferit de noi, nu trebuie să ne părăsească niciodată.

Anume în asta constă chezașia viitorului nostru succes, a păcii și prosperității.

Eurasia și popoarele ei trebuie să fie libere și independente

Atât Occidentul, cât și Orientul au propriul său adevăr. Dar și fiecare confesiune, fiecare etnie și fiecare cultură își are propriul său adevăr. Avem toate temeiurile pentru a ne împărtăși adevărul cu alții, dar niciodată nu trebuie să îl impunem cu forța.

Împotriva „amestecului de tip babilonean” și „noii xenofobii”

Astăzi, datorită dezvoltării tehnologiilor informaționale, sistemelor de rețea, infrastructurii de transport etc. locuitorii Eurasiei s-au pomenit mai aproape unul de altul. Însă, în felul acesta au ieșit și mai mult în evidență granițele și barierele de ordin cultural, lingvistic și religios. Iar asta aduce noi amenințări: „ciocnirea civilizațiilor”, un nou val de terorism, izbucnirea conflictelor și a războaielor interetnice.

Cum am putea îmbina globalizarea cu păstrarea specificului și identității fiecăruia? Cum să nu admitem ca apropierea obiectivă a oamenilor continentului să nu se transforme într-un amestec babilonean general, dar în același timp să nu provoace un nou val de xenofobie și conflicte între popoare și culturi?

Mișcarea noastră este menită să rezolve această problemă extrem de complexă.

Eurasia ca patrie

Eurasia și spațiul ei nu este nici prea mult și nici prea puțin, este suficient. Este mai puțin decât întreaga planetă, dar mai mult decât orice stat, chiar și cel mai mare, decât orice zonă monoculturală sau monoconfesională.

Sarcina noastră este să orientăm toate popoarele spre crearea prosperității și păcii pe întregul continent, spre edificarea și menținerea casei noastre eurasiatice comune.

Ne propunem o cauză măreață, care poate fi onorată doar de către cei puternici. Strămoșii noștri ne-au lăsat o moștenire sublimă: comori ale gândirii, spiritualitate înaltă, state puternice, repere morale luminoase, o zestre economică enormă, sisteme sociale variate, moduri de organizare inedite, limbi singulare.

Eurasia reprezintă o platformă solidă pentru viitor, o temelie ridicată de strămoșii noștri prin opera milenară a omenirii.

Eurasia este mama noastră, este pământul nostru: ea ne este încredințată nouă, ne este fidelă nouă; ea ne dă putere, dar ne cere ajutorul și apărarea noastră.

Mișcarea Eurasianistă este o mișcare eternă dinspre rădăcinile spre coroana Pomului Vieții, a Arborelui Lumii, iar de acolo coboară iarăși către rădăcini. Ea reprezintă pulsul vieții noastre, a istoriei noastre, care nu s-a încheiat și nu se va sfârși atâta timp cât existăm, cât respirăm, cât gândim, cât avem ochi și urechi ca să vedem și să auzim, cât avem mâini pentru a făuri.

Ideea eurasiacistă

- Ce este eurasiacismul astăzi?
- Ce este conceptul de Eurasia?
- Cele șapte sensuri ale eurasiacismului.

Evoluția noțiunii

Termenul de „eurasiacism” își schimbă sensul

Anumiți termeni își deteriorează sensul inițial din cauza unei utilizări prea frecvente, își pierd sensul istoric. Semnificația unor noțiuni ca „socialism”, „capitalism”, „democrație”, „fascism” au fost supuse unei eroziuni de conținut fundamentale. Disoluția sensurilor, în cazul dat, are loc ca urmare a unei prea dese folosiri. Banalizarea noțiunilor le lipsește de sens.

Termenii „eurasiacism” și „Eurasia”, de asemenea, conțin anumite inexactități semantice. Dar din cu totul alte motive. Acești termeni mai degrabă nu sunt șterși, ci noi. Ei țin de lexicul politic, care se constituie, se introduc în circuit abia acum. Ele țin de noul context intelectual, ce se află în stadiul devenirii. Termenul „eurasiacism” este unul viu, el reflectă un proces activ și dinamic, iar nu o realitate fixată cu rigurozitate. El își capătă greutatea semantică abia acum, în procesul practicii istorice și intelectuale, sensul acestuia rămânând unul deschis, care necesită precizări, dezvoltări și aprofundări permanente.

Eurasiacismul ca efort filosofic

Eurasiacismul reprezintă rezultatul reevaluării fundamentale a istoriei politice, ideologice, conceptuale, etnice și religioase a omenirii. El propune un nou sistem creativ de clasificări și categorii, care depășesc clișeele obișnuite și tiparele comune. Pornind de la propriile intuiții, eurasiacismul tinde să definească alte viziuni, prin urmare, evită orice caracterizare rigidă din exterior.

Putem evidenția două perioade ale eurasiacismului contemporan: epoca formării eurasiacismului clasic, la începutul secolului XX, în mediul exilului rusesc (Trubețkoi, Savițki, Alekseev, Suvčinski, Ilin, Bromberg, Hara-Davan etc.), care, după o pauză de aproape o jumătate de secol, a fost completată de lucrările istorice ale lui Lev Gumilev și perioada formării neoeurasiacismului (a doua jumătate a anilor '80 și până în prezent).

De la eurasiacismul clasic spre neoeurasiacism

Eurasiacismul clasic aparține, în mod indiscutabil, trecutului și se supune unei clasificări riguroase și unei descrieri corecte în cadrul muzeului ideologiilor secolului XX. Acest fenomen ar fi rămas la faza de fragment al unei arheologii ideologice, dacă n-ar fi apărut neoeurasiacismul, care a conferit intuițiilor clasice o nouă actualitate, o nouă dimensiune și o nouă semnificație. Eurasiacismul clasic

a renăscut prin neoeurasianism, astfel părăsind limitele înguste ale trecutului. Căpătând o nouă viață, el a încetat să fie atât de evident precum părea, descoperindu-și noul său potențial, noi aspecte.

Astfel, ideea eurasianistă a avansat prin intermediul neoeurasianismului într-o nouă dimensiune.

La ora actuală nu mai poate fi ignorat parcursul colosal, pe care l-a urmat gândirea neoeurasianistă, prin urmare, este nevoie de a pătrunde acest fenomen în totalitate, ținându-se cont de contextul actual.

Vom încerca să descriem în continuare diverse aspecte ale acestei noțiuni.

Eurasianismul ca trend planetar (alterglobalizarea)

Globalizarea - esența contemporanității

În sens larg, ideea eurasiatică și chiar conceptul de Eurasia nu sunt atribuite cu strictețe continentului eurasiatic ca spațiu geografic. Eurasianismul constituie o strategie planetară, care recunoaște caracterul obiectiv al globalizării și, respectiv, sfârșitului epocii „statelor naționale” (États-Nations), dar în același timp oferă un alt scenariu al globalizării, unul calitativ diferit. Nu o lume unipolară și nici un stat mondial unic, cu un Guvern Mondial unic, ci câteva zone globale, văzute ca poluri. Este vorba de versiunea globalizării multipolare.

Paradigma globalizării - paradigma atlantismului

Globalizarea constituie procesul principal și fundamental ce se desfășoară în lume la ora actuală, ea determinând vectorul de bază al istoriei contemporane.

Modul de organizare național-statal capătă astăzi o dimensiune globală; suntem în pragul creării unui stat planetar cu un sistem administrativ-economic unificat.

Însă ar fi greșit să credem că toate popoarele, statele, curente sociale, clasele și modelele economice, din care se constituie lumea noastră, se vor apuca dintr-o dată, ca printr-un miracol, să coopereze între ele în baza unei noii logici planetare unice. Este o eroare.

Așa cum este concepută și decurge astăzi, globalizarea reprezintă un fenomen unidimensional, univectorial, ce rezidă în universalizarea abordării civilizaționale specific occidentale (anglo-saxone și americane)

Este vorba despre croirea după un singur calapod (uneori prin forță, în mod artificial) a unor moduri diferite de organizare social-politice, etnice, religioase, național-statale, aspecte socio-economice, despre impunerea unui model unic, considerat în mod arbitrar ca fiind universal. Globalizarea reprezintă un trend istoric caracteristic Europei Occidentale, care și-a atins apogeul în sistemul ame-

rican. *Globalizarea reprezintă impunerea paradigmei atlantice.*

Reprezentând absolutizarea atlantismului, globalizarea caută să evite o definiție atât de univocă. În opinia teoreticienilor globalizării, atunci când atlantismul devine unul global și nu mai are nicio alternativă de proporții, acesta încetează, într-un anume sens, să mai fie unul „atlantist”.

Politologul american Francis Fukumaya vorbește în acest caz despre „Sfârșitul istoriei”, care înseamnă, de fapt și „sfârșitul istoriei geopolitice”, sfârșitul confrunțării dintre atlantism și eurasianism (în accepția lui geopolitică). Dar în acest caz se are în vedere „victoria atlantismului” și „o nouă arhitectură a lumii” („o Nouă Ordine Mondială”), care nu admite niciun fel de opoziție. Prin urmare, de aici încolo, dintr-un pol al unui sistem bipolar, atlantismul este gândit ca singurul pol existent, care organizează în jurul său întregul spațiu planetar (adică, natura lui într-adevăr suportă anumite schimbări). De la modelul tensiunii dintre două poli (Est-Vest sau Nord-Sud) arhitectura globalizării trece spre modelul centru-periferie (aici rolul de centru îi revine Occidentului, „Nordului bogat”, „miliardului de aur”, iar cel de periferie – tuturor celorlalți). În cadrul unei astfel de arhitecturi a „Noi Ordini Mondiale”, eurasianismul este contestat în întregime.

Globalizarea unipolară ca proiect subiectiv poate avea o alternativă

Totuși, Noua Ordine Mondială nu este altceva decât un proiect, plan sau trend. Acesta este unul extrem de solid și grandios, dar nu e deloc unul fatal. Adepții globalizării neagă orice alternativă, ei neagă însăși posibilitatea existenței unui alt proiect al viitorului. Însă, în lume există o tendință adversă, una ascendentă și din ce în ce mai mare – antiglobalismul. Eurasianismul ca manifestare exhaustivă reprezintă anume proiectul integrator, exprimat într-o formă edificatoare, al adversarilor globalismului unipolar. Eurasianismul nu doar neagă globalizarea unipolară, el promovează un proiect concurențial și nu mai puțin fundamentat al globalizării multipolare sau al alterglobalizării.

Eurasianismul ca pluriversum

Eurasianismul respinge structura lumii, bazată pe modelul rigid „centru-periferie”, afirmând în locul acesteia o formă a organizării planetei, care ar consta din constelația unor „spații mari”, semiautonomie și relativ deschise unul spre celălalt. Aceste spații trebuie să se constituie nu din state-națiuni aparte, ci din blocuri ale unor astfel de state, reorganizate în federații continentale, un soi de „imperii democratice”, fiecare dispunând de un grad înalt de autonomie internă. Fiecare dintre aceste federații continentale este gândită ca fiind multipolară, ce include unități etnice, culturale și profesionale complexe.

În accepția sa globală, eurasianismul este deschis tuturor locuitorilor pământului, el poate deveni o platformă de idei pentru orice om, indiferent de locul nașterii lui, domiciliu, naționalitate sau cetățenie. Eurasianismul reprezintă o po-

sibilitate pentru întreaga lume de a-și alege în mod libert viitorul, unul diferit de clișeele unipolare impuse în mod artificial. Eurasianismul nu tinde să păstreze un status quo sau trecutul, ci privește cu îndrăzneală în viitor, recunoscând că schimbările radicale ale ordinii mondiale s-au copt în mod obiectiv și că statele-națiuni și societățile industriale ale Modernității și-au consumat potențialul istoric. În plus, devine tot mai clar că formarea unui „stat global” unic, în baza sistemului liberal-democratic și a pieței globale, nu reprezintă cătuși de puțin singura soluție sau singura cale de dezvoltare a umanității în noile condiții.

În sensul său cel mai general, eurasianismul secolului XXI este definit ca adeziune la alterglobalizare, ca sinonim al lumii multipolare.

Respingerea universalismului atlantismului

Eurasianismul respinge în mod categoric universalitatea atlantismului și americanismului, la dreptul acestuia de a se prezenta ca fiind o idee totală și universală obligatorie. Civilizația vest-europeană și americană are multe caracteristici și aspecte atractive, care merită a fi preluate și apreciate. Dar, în ansamblul lor, acestea sunt niște valori locale și sisteme culturale care au tot dreptul la existență în contextul lor istoric, alături de alte civilizații și sisteme. Pornind de la acestea, eurasianismul apără nu pur și simplu un sistem valoric antiatlantist, ci diversitatea unor structuri valorice, un anume tip de „poliversum”, în cadrul căruia s-ar găsi un loc onorabil și pentru SUA și atlantism, dar în mod obligatoriu alături de alte civilizații, nu mai puțin onorabile.

Eurasianismul apără nu pur și simplu o civilizație, ci toate civilizațiile deopotrivă: atât pe cele care erau așezate în largul continentului eurasiatic, cât și pe cele care s-au constituit pe alte continente, în America, Africa, regiunea Pacificului etc.

Eurasianismul ca și concept revoluționar global

La nivel de trend planetar, eurasianismul este un concept civilizațional global și revoluționar, care, cristalizându-se, este menit să devină o platformă de idei axată pe înțelegerea și cooperarea reciprocă pentru un conglomerat larg de forțe, state, popoare, culturi și confesiuni diverse, ce resping globalizarea atlantistă.

Dacă analizăm cu atenție declarațiile celor mai diverse forțe din lumea întreagă, politicieni, filosofi, intelectuali, ne vom convinge că eurasianistii constituie o majoritatea largă. Mentalitatea multor popoare, societăți, confesiuni și state este (chiar dacă acestea nici nu bănuiesc) una eurasianistă.

Dacă e să luăm în considerație această multitudine de culturi, religii, confesiuni și țări diverse, care nu sunt de acord cu sfârșitul istoriei ce ni se impune, avântul spiritului nostru va crește, iar gravitatea riscurilor realizării concepției americane a securității strategice a secolului XXI, legate de instituirea unei lumi unipolare, va spori considerabil.

Eurasianismul este suma tuturor obstacolelor naturale și artificiale, obiective și

subiective în calea globalizării unipolare, care a avansat de la simpla negare spre un proiect pozitiv, spre o alternativă edificatoare.

Atât timp cât aceste obstacole sunt răzlețite și haotice, globaliștii le țin piept fiecăruia în parte. Dar este suficient să fie integrate, reunite într-un tot întreg, într-o viziune consecventă la scară mondială, șansele unei victorii a eurasiatismului în întreaga lume vor deveni destul de solide.

Eurasianismul ca Lume Veche

Lumea Nouă ca produs al unei părți a Lumii Vechi

Cel de-al doilea sens, mai concret și mai limitat, al termenului „eurasianism” este aplicabil în raport cu ceea ce este numit în mod curent „Lume Veche”. Noțiunea de „Lume Veche”, prin care de obicei este definită Europa, poate fi examinată într-un context mult mai larg. Este vorba despre un spațiu multicivilizațional gigantic, populat de popoare, state, culturi, etnii și confesiuni, legate între ele din punct de vedere istoric și spațial prin comunitatea destinului dialectic. Lumea Veche este produsul dezvoltării organice al istoriei umanității.

De obicei, Lumea Veche este contrapusă Lumii Noi, mai exact continentului american, care a fost descoperit de europeni și a devenit o platformă de edificare a unei civilizații artificiale, în care s-au realizat proiectele Modernității europene și ale epocii Luminilor. Lumea Nouă s-a ridicat pe un loc gol: locuitorii indigeni ai Americii au fost egalați, de fapt, cu niște ființe subumane, fiind fie lichidați, fie mânați în rezervații. În orice caz, societatea americană a fost edificată în baza unor scheme artificiale, rădăcinile istorice fiind șterse de către apele sărate ale Atlanticului. Istoria a rămas în Lumea Veche. În Lumea Nouă se puneau temeliile unui proiect artificial, o versiune rafinată a „civilizației Modernității”.

Deși matricea Lumii Noi a fost Lumea Veche, Europa Occidentală, aceasta și-a elaborat un proiect al unei „societați ideale”, aflat la o etapă concretă a dezvoltării sale, fiind vorba, cu precădere de Anglia, Irlanda și Franța; influența Germaniei și a Europei de Est asupra structurii societății americane a fost una ne semnificativă și fragmentară. Aici este vorba, în primul rând, despre America de Nord, mai exact, despre SUA, deoarece America de Sud și Centrală, care au fost colonizate de către spanioli și portughezi, au rămas niște simple periferii ale Lumii Vechi. Doar în SUA a reușit pe de-a-ntregul și în stare pură experimentul de construcție a unei civilizații nemaîntâlnite, eminamente moderne.

În termenii lui Oswald Spengler, dualismul dintre Lumea Veche și Lumea Nouă poate fi redus la perechile „cultură” și „civilizație”, „organic” și „artificial”, „istoric” și „tehnic”.

Lumea Nouă și mesianismul ei

Fiind la o anumită etapă a dezvoltării sale un produs istoric al Europei de Vest, Lumea Nouă a conștientizat foarte devreme propria sa vocație „mesianică”, în

care idealurile liberal-democratice ale Iluminismului s-au împletit cu escatologia unor secte protestante radicale. Acest mesianism a primit denumirea de „Manifest Destiny” („Destin Evident”), care a devenit un simbol al credinței pentru mai multe generații de americani. Potrivit acestei teorii, civilizația americană a depășit toate culturile și civilizațiile Lumii Vechi și reprezintă de acum încolo o normă universală, care trebuie impusă tuturor celorlalte popoare de pe glob.

Acest mesianism al Lumii Noi a intrat treptat într-o contradicție directă nu doar cu culturile Orientului și Asiei, dar și s-a contrapus treptat Europei, care părea acestei „societăți de laborator” una arhaică, plină de prejudecăți și tradiții învechite.

În acest fel, Lumea Nouă s-a eliberat de moștenirea celei Vechi, iar după cel de-al Doilea Război Mondial, a apărut în Europa ca un lider incontestabil, ca un „criteriu al adevărului în ultima instanță”. În mod firesc, acest fenomen a provocat un val de respingere, în Europa urmând să se înfiripeze un proiect de eliberare geopolitică de sub controlul strategic, economic și politic al „fratelui mai mare” de dincolo de ocean.

Integrarea continentului eurasiatic

În secolul XX Europa a conștientizat esența sa identitară și s-a mișcat treptat spre integrarea tuturor statelor europene într-o singură Uniune comună, capabilă să asigure acestui spațiu suveranitatea, independența, securitatea și libertatea.

Crearea Uniunii Europene a reprezentat o etapă crucială pentru reîntoarcerea Europei în istorie. Era vorba de răspunsul Lumii Vechi la pretențiile exagerate ale celei Noi. Dacă alianța SUA și a Europei de Vest (sub dominația SUA) reprezenta vectorul atlantist al dezvoltării europene, atunci integrarea statelor europene sub egida țărilor continentale (Germania - Franța) poate fi considerată ca manifestarea a eurasianismului în cazul Europei.

Acest fapt devine evident ținând cont de teoria, potrivit căreia, din punct de vedere geopolitic, Europa se întinde de la oceanul Atlantic până la Ural (Charles de Gaulle) sau chiar până la Vladivostok. Cu alte cuvinte, imensele spații ale Rusiei se includ în aria Lumii Vechi, ce ar urma să participe la acest proces integraționist.

Prin urmare, în acest context, eurasianismul poate fi definit ca un proiect de integrare strategică, geopolitică și economică a Nordului continentului eurasiatic, perceput ca leagăn al istoriei europene, ca matrice a unor popoare și culturi strâns legate între ele.

Iar întrucât Rusia (ca de altfel și strămoșii multor europeni) este legată într-o măsură considerabilă cu popoarele turcice, cu lumea mongolă, cu popoarele caucaziene, Europa integrată în calitatea ei de Lume Veche capătă prin intermediul Rusiei și, paralel, al Turciei dimensiunea eurasiastică; în cazul dat nu doar în sens simbolic, dar și geografic.

De-a lungul ultimelor secole, proiectul unificării într-o Europă Mare a fost o creație a părții revoluționare a elitei europene. În antichitate, încercări similare au fost întreprinse de Alexandru cel Mare, prin intermediul integrării spațiilor eurasiatice, dar și de Gînghis-Han, fondatorul celui mai mare imperiu din istorie.

Eurasia văzută din perspectiva celor trei „spații mari”, integrate de-a lungul meridianului

Cele trei zone meridiane eurasiatice

Vectorul orizontal al integrării este urmat de un vector vertical.

Viziunea eurasianistă asupra viitorului lumii presupune divizarea planetei în patru centuri verticale sau zone meridiane, care se întind de la Nord la Sud. Cele două continente americane reprezintă un singur spațiu, orientat spre SUA și controlat de acestea în cadrul „doctrinei Monroe”. Este vorba despre zona meridiană atlantică.

Celelalte trei zone meridiane pot fi considerate eurasiatice. Acestea includ:

- Euroafrica, având în centru Uniunea Europeană;
- Zona Rusia – Asia Mijlocie;
- Zona Pacificului.

În cadrul acestor zone are loc diviziunea regională a muncii, interacționează nucleele și coridoarele dezvoltării.

Cele trei zone eurasiatice balansează în relațiile dintre ele, precum și în raport cu zona atlantistă.

Aceste zone meridiane sunt concepute în cadrul proiecției eurasianiste asupra viitorului, ca poluri ale unei lumi multipolare.

Privită din perspectiva zonelor meridiane, multipolaritatea capătă o expresie concretă: este vorba de mai mult decât două poluri, dar mult mai puțin decât numărul statelor naționale formal suverane. Modelul eurasianist presupune faptul că numărul real al polurilor geopolitice, capabile să-și apere identitatea geopolitică, strategică, economică și civilizațională, trebuie să fie nu mai puțin de patru.

„Spațiile mari”

Zonele meridiane din proiectul eurasiatic sunt concepute din perspectiva cătorva „spații mari” sau „imperii democratice”. Fiecare „spațiu mare” dispune de o anumită autonomie și independență, fiind integrat sub aspect strategic într-o zonă meridiană. „Spațiile mari” se suprapun în mare parte pe frontierele civiliza-

țiilor și includ câteva state sau uniuni de state.

Uniunea Europeană și Marele Spațiu Arab, care cuprinde Africa de Nord, zona Trans-Sahariană și Orientul Apropiat, formează Euro-Africa.

Zona rusă central-asiatică este formată din trei „spații mari”, în unele cazuri aceste neavând granițe strict delimitate, ci suprapundu-se. Primul „spațiu mare” include Federația Rusă și unele țări ale CSI – membri ai Uniunii Eurasiatice. Cel de-al doilea este „spațiu mare” al islamului continental (Turcia, Iran, Afganistan, Pakistan). Țările asiatice ale CSI reprezintă aici o „zonă intermediară”.

Al treilea „spațiu mare” este Indostanul, care constituie o zonă civilizațională autonomă.

Zona meridiană pacifică este reprezentată de un condominiu al două „spații mari” paralele, China și Japonia, incluzând și Indonezia, Malaiezia, Filipine și Australia (ultima este asociată, potrivit unor proiecte, zonei americane). Această regiune geopolitică mozaicală poate fi diferențiată în baza unor criterii diferite.

Zona meridiană americană este alcătuită din „spațiul mare” americano-canadian, central-american și sud-american.

Importanța „zonei a patra”

Zonele meridiane sunt acceptate până la un punct și de către geopoliticienii atlantiști, axați pe crearea Noului Ordin Mondial și promovarea globalizării unipolare. Deosebirea de principiu, însă, a proiectului eurasiatic constă în existența celor patru zone, inclusiv a celei ruso-central-asiatice. Existența sau absența acestei centuri schimbă cardinal întregul tablou al lumii.

Futurologii atlantiști împart lumea în următoare trei zone: polul american, având Uniunea Europeană ca periferie imediată (aici este admisă în parte și Euro - Africa). Asia și regiunea Pacificului este privită ca periferie îndepărtată. Spațiul Rusiei și al Asiei Mijlocii este privit ca fiind unul fărâmițat, fragmentat, unele zone fiind atribuite puterilor regionale din Europa și Asia. În absența „celeia de-a patra zone”, lumea apare ca fiind unipolară. Însă dacă să admitem existența celeia de-a patra zone, atunci întregul echilibru de forțe se schimbă. Într-o anumită măsură, zona meridiană Rusia-Asia Mijlocie contrabalansează presiunea americană și le permite altor zone (europeană și pacifică) să se prezinte nu ca niște periferii, ci ca niște zone civilizaționale autonome.

Anume în succesul creării celeia de-a patra zone constă chezașia unei multipolarități autentice, a unei libertăți și independențe reale, a unei suveranități și autonomii reciproce a tuturor zonelor meridiane și „spații mari”, pe care le includ acestea.

Zona americană poate fi contrabalansată doar de către alte trei zone continentale laolaltă, nu doar de către una dintre acestea. Iar existența „celeia de-a patra zone”, Rusia - Asia Mijlocie constituie condiția necesară și suficientă pentru atingerii unui adevărat echilibru la scară planetară. Cu toate acestea, „cea de-a patra

zonă”, chiar dacă ar fi integrată, ar fi totuși insuficientă pentru asumarea rolului unuia dintre poli într-un nou „sistem bipolar”. Avantajul strategic decisiv al SUA poate fi contrabalansat doar prin sinergia geopolitică a celorlalte trei zone meridiane.

Proiectul celor patru zone are menirea să realizeze eurasianismul la următorul nivel strategic.

Eurasianismul ca proces integraționist al spațiului Rusia – Asia Mijlocie

Axa Moscova – Teheran

Să trecem acum la cel de-al patrulea nivel al eurasianismului. El constă în integrarea meridiană a spațiului Rusia – Asia. Aici un rol fundamental îi revine axei Moscova-Teheran.

Întregul proces integraționist eurasiatic depinde de faptul dacă Rusia va reuși să identifice formatul unui parteneriat strategic solid cu Teheranul, atât într-o perspectivă îndepărtată, cât și în una medie. Cumularea potențialului Rusiei cu cel al Iranului în domeniul economiei, resurselor, cel militar și politic, va reprezenta un factor suficient pentru a transforma procesul integrării meridionale în unul ireversibil și autonom, independent în raport cu alți factori suplimentari.

Proiectul eurasiatic va căpăta o expresie concretă, un schelet geopolitic, coloana vertebrală pornind de la crearea axei Moscova – Teheran. Atât Iranul, cât și Rusia sunt niște puteri regionale autonome și redutabile, capabile să-și construiască propriul model de organizare a spațiului strategic.

Planul eurasiatic pentru Afganistan și Pakistan

Vectorul Rusia - Iran este de o importanță vitală, atât pentru crearea unei construcții strategice, care ar deschide Rusiei ieșirea la oceanele calde, cât și pentru reorganizarea politico- religioasă a întregii regiuni a Asiei Mijlocii (țările asiatice ale CSI, Afganistan și Pakistan).

Colaborarea strânsă între Iran și Rusia presupune transformarea spațiului afgano-pakistanez într-o confederație islamică liberă, neutră și loială atât Teheranului, cât și Moscovei. Motivul pentru care aceasta reprezintă o necesitate rezidă în faptul că Afganistanul și Pakistanul ca state unitare vor reprezenta în noile condiții amenințări permanente, provocând o instabilitate ce ar diviza continentul eurasiatic. Doar o inițiativă geopolitică comună a tuturor acestor țări, de creare a unui model federal în Asia Centrală, este în stare să transforme această regiune complexă într-o zonă de cooperare și prosperitate.

Axa Moscova – Delhi

Cooperarea ruso-indiană constituie cea de-a doua axă meridiană majoră în pro-

cesul de integrare al spațiilor continentale. Prin axa Moscova-Delhi va trece linia de forță a cooperării în vederea creării unui sistem comun de securitate eurasiatică colectivă. Moscova va juca un rol important în ameliorarea tensiunilor dintre Delhi și Islamabad în problema Kașmirului.

Proiectul eurasiatic pentru India, susținut de Moscova, este văzut din perspectiva creării unui model federativ, ce ar reflecta și ar consolida întreaga diversitate a societății indiene, care cuprinde un spectru larg de minorități etnice și religioase, inclusiv sikhii și musulmanii.

Axa Moscova – Ankara

Turcia reprezintă principalul partener regional în procesul de integrare a spațiului Rusia-Asia Centrală. Această țară este purtătoarea mai multor elemente eurasiatice, tendințele occidentale intercalându-se cu cele orientale. Turcia este din ce în ce mai conștientă de identitatea sa diferită față de Uniunea Europeană, de specificul propriilor interese regionale, de riscurile globalizării și ale unei desuveranizări iminente. Astfel, identificarea unor parteneri strategici noi, în persoana Rusiei și Iranului, devine un imperativ. Turcia este capabilă să-și conserve propria identitate doar într-o lume multipolară. Acest fapt este înțeles de către cele mai diverse forțe din societatea turcă, fiind tratat din unghiuri de vedere diferite: conducerea laică și forțele de stânga urmează o anume logică, cercurile religioase au o altă abordare, iar elita militară împăraștește propria viziune. Astfel, axa Moscova-Ankara poate deveni o realitate geopolitică, în ciuda unei perioade îndelungate de înstrăinare reciprocă.

Funcțiile Caucazului

Regiunea caucaziană reprezintă punctul vulnerabil al integrării euroasiatice, întrucât caracterul mozaical al culturilor și etniilor de aici o transformă cu ușurință într-o zonă de tensiune sporită, de care profită forțele ce urmăresc zădărnicierea proceselor integraționiste din Eurasia.

Enclava caucaziană este locuită de popoare ce aparțin unor țări și spații civilizationale diferite. Această regiune are menirea să devină un laborator al integrării, întrucât un model federativ pentru Caucaz va arăta avantajele unei restructurări adecvate a întregii zone Rusia-Asia Centrală. În viziunea eurasiatică, chestiunea Caucazului urmează a fi rezolvată nu prin crearea unor state mononaționale (monoetnice) și nici prin includerea forțată a unor popoare în componența unui sau altui stat regional, ci prin crearea unei federații elastice în temeiul unor caracteristici etno-culturale și confesionale în contextul comun al zonei meridiane.

În acest caz, în cadrul proiectului integraționist apare sistemul unor semi-axe între Moscova și centrele Caucazului: Moscova – Baku, Moscova – Erevan, Moscova – Tbilisi, Moscova – Mahacikala, Moscova – Groznii etc. pe de o parte și între centrele Caucazului și aliații Rusiei în cadrul proiectului eurasiatic pe de altă parte: Baku – Ankara, Erevan – Teheran etc.

Planul eurasiatic pentru Asia Centrală

Asia Centrală urmează să fie integrată într-un bloc strategic și economic unic cu Rusia, în cadrul Uniunii Eurasiatice, chemate să ia locul CSI-ului. Funcția Asiei Centrale este să constituie o zonă de apropiere dintre țările islamului continental (Iran, Pakistan și Afganistan) și Rusia.

De la bun început, în cadrul structurii sectorului Asiei Centrale acestei zone meridiane, trebuie să fie prevăzută posibilitatea unei integrări multivectoriale: conform anumitor parametri, în calitate de partener prioritar va apărea Rusia, care este apropiată prin straturile culturale, interesele economice și energetice și sistemul de securitate strategică, iar potrivit altor parametri, accentul se va pune pe apropierea de ordin etnic și confesional cu lumea turcică, iraniană și, într-un sens mai larg, cu lumea islamică.

Integrarea eurasiatică a spațiului post-sovietic

Uniunea Eurasiatică

Procesul integrării locale a spațiului post-sovietic se înscrie în înțelegerea mai îngustă a noțiunii de eurasianism, ce consună parțial cu sensul pe care i-l confereau acestei noțiuni primii eurasianiști ai anilor 20-30 din secolul XX.

Diverse forme ale unor procese integraționiste similare pot fi observate de-a lungul secolelor: de la imperiul de stepă al hunilor și alte imperii nomade (cel mongol, turc sau indo-european) la imperiul lui Ginghis-Han și al succesorilor lui. Mai târziu, funcția integraționistă i-a revenit Rusiei ortodoxe și monarhice, iar ulterior URSS-ului. Fiecare formă de organizare statală reflecta în mod succesiv specificul istoric al unei etape concrete.

Astăzi Uniunea Eurasiatică, ce continuă tradiția integraționistă, a elaborat un model specific de viziune asupra lumii, acesta luând în calcul procedurile democratice, drepturile popoarelor, aspectele culturale, lingvistice și etnice ale tuturor participanților la procesul de integrare.

În această accepție specifică, eurasianismul este conceput ca o filosofie de integrare a spațiului post-sovietic pe temeuri democratice, non-violente și benevole, fără dominația vreunui grup etnic sau confesional.

Astana, Bișkek și Dușanbe ca principalele forțe ale integrării

Integrarea spațiului post-sovietic este privită în republicile Asiei Centrale ale CSI în mod diferit. Această idee este susținută mai activ de către Kazahstan. Președintele Nursultan Nazarbaev este un susținător fervent al eurasianismului. Kârgâzstanul și Tadjikistanul au o atitudine la fel de pozitivă față de acest proiect, deși nivelul de susținere al planului respectiv este unul mai puțin perseverent decât în cazul lui Nursultan Nazarbaev.

Taşkentul și Aşhabadul

Uzbekistanul și în special Turkmenistanul se distanțează întrucâtva de integrarea eurasiatică, încercând să obțină un efect maxim din statutul recent obținut de independența național-statală. Însă, pe măsura activizării proiectelor globaliste, și aceste republici se pomenesc în fața unei dileme: fie să-și piardă suveranitatea națională, dizolvându-se într-o lume globală unică, dominată de valorile liberale americane, fie să-și păstreze identitatea, în contextul Uniunii Eurasiatice. Cel mai probabil, evaluarea obiectivă a acestei alternative va conduce țările respective spre cea de-a doua soluție, ce decurge în mod firesc din structura spațială a acestor țări și din istoria lor.

Statele transcaucaziene

Armenia tinde în mod consecvent spre Uniunea Eurasiatică, căutând susținerea din partea Rusiei în raporturile ei cu vecinii preponderent musulmani, care îi înconjoară. Este de remarcat faptul că Teheranul îi preferă pe armenii, apropiați etnic și lingvistic de iranieni, în calitate de parteneri transcaucazieni. Fapt ce ne permite să vorbim despre două semi-axe, Moscova - Erevan și Erevan - Teheran, ca premise pozitive necesare pentru integrare.

Baku rămâne neutru, dar această situație se poate schimba considerabil odată cu apropierea consecventă din partea Turciei de eurasianism, situația ce s-ar răsfrânge imediat asupra poziției Azerbadjanului. Din punct de vedere cultural, Azerbadjanul este mult mai aproape de Rusia și republice post-sovietice din Caucaz și Asia Centrală, față de Iranul religios și chiar față de Turcia laică.

Georgia reprezintă cea mai mare problemă din câteva motive. Caracterul mozaical al statului georgian ridică probleme grave în calea edificării noului stat național, care este respins în mod categoric de către minorități: Abhazia, Oseția de Sud, Adjaria etc. Mai mult decât atât, Georgia nu are niciun partener puternic în zonă și astfel este nevoită să-și caute aliați împotriva Moscovei, în persoana SUA și NATO. Astfel, anume în Georgia este plasată cea mai periculoasă mină strategică la temelia procesului de integrare eurasiatică. Situația poate fi salvată doar cu ajutorul culturii ortodoxe a georgienilor, al fundamentelor tradiționale ale societății georgiene, profund eurasiatice și nicidecum atlantiste.

Țările slave ale CSI: Ucraina și Belarus

Succesul creării Uniunii Eurasiatice poate fi asigurat în mod necesar și suficient prin susținerea fermă a acestui proiect din partea Kazahstanului și Ucrainei. Triunghiul Moscova - Astana - Kiev reprezintă acea configurație, ce poate conferi stabilitate întregii construcții.

Tocmai de aceea, atragerea Kievului în proiectul integraționist eurasiatic constituie sarcina de prim ordin a acestei inițiative. Rusia și Ucraina sunt apropiate din mai multe perspective: culturală, lingvistică, etnică și religioasă. În pofida faptului că independența Ucrainei purta de la bun început un caracter rusofob

și accentuat dezintegraționist, în cadrul proiectului eurasiatic este necesar să se pună accentul anume pe acele aspecte, care apropie cele două țări.

Un rol pozitiv în cadrul acestui proces îl pot juca țările Uniunii Europene, care sunt cointeresate din rațiuni strategice globale de armonizarea proceselor în Europa de Est. Aproximarea dintre Moscova și Kiev trebuie privită nu ca un gest îndreptat împotriva Europei, ci ca expresia politicii pro-europene a ambelor țări slave.

Toate referințele la Ucraina sunt pe deplin valabile și în cazul Belarusului, unde tendințele integraționiste se manifestă mult mai puternic. Însă, statutul strategic și economic al Belarusului nu este la fel de important pentru proiectul eurasiatic, precum sunt pozițiile Kazahstanului și Ucrainei. Mai mult decât atât, prioritatea axei Moscova – Minsk asupra altor linii directoare ale integrării pot cauza prejudicii în anumite circumstanțe. Iată de ce, apropierea dintre Rusia și Belarus trebuie să decurgă într-un ritm moderat, alături de alți vectori al procesului eurasiatic.

Eurasianismul ca viziune asupra lumii

O filosofie originală

În sfârșit, ultima definiție a eurasiaticismului este aplicată în raport cu o anume viziune asupra lumii, față de o anume filosofie politică, care îmbină de o manieră originală, tradiția, Modernitatea și chiar elemente ale post-Modernității.

Această filosofie pornește de la prioritatea pe care o au valorile societății tradiționale, recunoscând imperativul modernizării tehnice și sociale, fără însă a nega originile culturale, și tinde să adapteze propriul program ideologic la situația societății postindustriale, informaționale, numite Postmodernitate.

În Postmodernitate opoziția formală între tradiție și Modernitate este depășită. Asta în timp ce Postmodernismul, în versiunea lui atlantistă, le egalează pe cele două de pe pozițiile indiferenței și a epuizării conținutului acestora. Și dimpotrivă, postmodernismul eurasiatic privește posibilitatea unei alianțe dintre tradiție și Modernitate ca pe un impuls optimist și energetic, care îndeamnă spre creație și dezvoltare.

În filosofia eurasiatică un loc legitim îl ocupă acele realități, care au fost respinse de către epoca Iluminismului, cum ar fi religia, etnicitatea, imperiul, cultul, tradiția etc. În același timp, din Modernitate sunt preluate saltul tehnologic, dezvoltarea economică, echitatea socială, eliberarea muncii etc. Astfel, contrariile sunt depășite, contopindu-se într-o teorie armonioasă și originală, care inspiră idei proaspete și noi soluții pentru problemele eterne ale umanității.

Eurasianismul ca filosofie deschisă

Filosofia eurasiatică este una deschisă, fiindu-i străină orice formă de dogma-

tism. Ea poate fi îmbogățită de cele mai diverse curente: istoria religiilor, descoperirile sociologice și etnologice, geopolitica, economia, geografie politică, culturologie, diversele tipuri de cercetări strategice și politologice etc. În plus, eurasianismul ca filosofie presupune o dezvoltare originală în fiecare context cultural și lingvistic: eurasianismul rușilor se va deosebi în mod inevitabil de eurasianismul francezilor sau al germanilor; eurasianismul turcilor se va distinge de eurasianismul iranianilor; eurasianismul arabilor va fi unul diferit de eurasianismul chinezilor etc. În același timp, principale linii directorii ale acestei filosofii în mare parte vor rămâne neschimbate.

Punctele de reper ale eurasianismului

În calitate de puncte de reper ale filosofiei eurasianiste pot fi enumerate următoarele:

- *diferențialismul*, adică pluralitatea sistemelor valorice în opoziție cu dominația obligatorie a unei singure ideologii (în cazul de față și în primul rând, este vorba de democrația liberală americană);
- *tradiționalismul*, care se opune nimicirii culturilor, dogmelor și ritualurilor societăților tradiționale;
- *statul-lume*, statul continent aflat în opoziție atât în raport cu statele naționale burgheze, cât și cu „guvernul mondial”;
- *drepturile popoarelor* în opoziție cu/și atotputerniciei „miliardului de aur” și hegemoniei neocoloniale a „Nordului bogat”;
- *etnia ca valoare și ca subiect al istoriei*, în opoziție cu ștergerea identității și înstrăinarea lor prin impunerea unor construcții social-politice artificiale;
- *echitatea și solidaritatea socială a oamenilor*, împotriva exploatării logicii înavuțirii brutale și umilirii omului de către om.

Perspectiva eurasianistă (I)

Principiile de bază al platformei doctrine eurasianiste

Potrivit unui sondaj, 71 la sută din respondenți ruși, consideră că Rusia aparține unei civilizații unice – eurasiatice sau ortodoxe – și, prin urmare, nu trebuie să respecte metoda occidentală de dezvoltare. Numai 13% consideră că Rusia face parte din civilizația occidentală. (Dintr-un sondaj efectuat de Centrul de cercetare al opiniei publice din Rusia, 2-5 noiembrie, 2001)

Suflul unei epoci

Fiecare epocă istorică are propriul „sistem de coordonate” - politice, ideologice, economice și culturale.

De pildă, secolul XIX a trecut în Rusia sub semnul disputei dintre „slavofili” și „pro-vestici” (*zapadniki*). În secolul XX linia de separare a trecut între „roșii” și „albi”. Secolul XXI va deveni secolul confruntării dintre „atlantiști”¹ (simpatizanții „globalismului unipolar”²) și „eurasianiști”³.

1. *Atlantism* – termenul geopolitic ce indică următoarele:

- Sectorul Occidental al civilizației mondiale, văzut sub aspect istoric și geografic;
- Țările membre NATO (în primul rând, SUA, privite sub aspect militar-strategic);
- Mediul informațional uniformizat, creat de imperiile media occidentale, sub aspect cultural;
- „Societatea de piață”, ridicată la nivelul absolutului, care neagă multitudinea formelor de organizare economică a vieții, sub aspect social.

Atlantiștii sunt strategii civilizației occidentale și adepții lor conștienți din alte colțuri ale planetei, care tind să preia controlul asupra întregii lumi, să impună stereotipurile social-economice și culturale întregii lumi. Atlantiștii sunt arhitecții „Noii Ordini Mondiale” – un model al lumii fără precedent în istorie favorabil minorității absolute a planetei, așa-numitului „miliard de aur”.

2. *Globalism, globalizare* - procesul de edificare a „Noii Ordini Mondiale”, în centrul căruia se află grupările politico-financiare oligarhice ale Occidentului. Pe altarul globalizării sunt sacrificate statele suverane, culturile naționale, doctrinele religioase, tradițiile economice, concepțiile despre echitatea socială, mediul ambiant, întreaga diversitate spirituală și materială a planetei. În lexiconul politic curent, termenul „globalism” înseamnă anume „globalismul unipolar”: nu contopirea multitudinii de culturi, sisteme politice și social-economice în ceva absolut nou (acesta ar fi un „globalism multipolar” sau „globalism eurasiatic”), ci impunerea stereotipurilor occidentale întregii umanități. La nivel practic, globalismul reprezintă o nouă formă a colonialismului și imperialismului.

3. Eurasianismul (în accepția lui cea mai largă) este un termen de bază ce indică următoarele:

Sub aspect istoric și geografic el se extinde asupra întregii lumi, cu excepția sectorului Vestic al civilizației mondiale;

Sub aspect militar-strategic el se extinde asupra țărilor ce privesc în mod critic politica expansionistă a SUA și a aliaților acestora din cadrul NATO;

Sub aspect cultural el vizează păstrarea și dezvoltarea organică a tradițiilor naționale, etnice, religioase și culturale;

Sub aspect social el se manifestă prin pluralitatea formelor de organizare economică și înțelegere a echității sociale.

Eurasianismul (în accepția sa strict istorică) – curent filosofic apărut în anii 20 în mediul exilului rusesc. Autorii de bază: N.S. Trubețkoi, P.N. Savițki, N.N. Alexeev, V. G. Vernadski, V.N. Ilin, P.P.

Cei care se opun organizării unei ordini mondiale atlantiste și globalizării sunt adepții lumii multipolare: eurasianiștii. Eurasianiștii militează pentru necesitatea conservării identității fiecăruia dintre popoarele Pământului, diversitatea culturilor și tradițiilor religioase, dreptul de netăgăduit al popoarelor de a-și alege propria cale de evoluție istorică. Eurasianiștii salută dialogul între culturile și sistemele de valori, comunicarea directă a popoarelor și civilizațiilor, îmbinarea organică a atașamentului față de tradiții cu inovațiile culturale.

A fi eurasiacist înseamnă a face o alegere conștientă, care îngemănează tendința de păstrare a formelor tradiționale ale existenței cu voința de dezvoltare liberă și creatoare la nivel social și personal.

Iată de ce eurasiacistii sunt nu doar reprezentanții popoarelor care locuiesc pe continentul eurasiatic. Eurasianii sunt toate personalitățile libere și creatoare, care recunosc valoarea tradiției, inclusiv reprezentanții regiunilor, care în mod obiectiv constituie baza atlantismului.

Eurasianii și atlantiștii reprezintă forțe diametral opuse. Aceștia apără două viziuni diferite asupra lumii și viitorului acesteia. Tocmai această opoziție dintre eurasiacisti și atlantiști definește profilul istoric al secolului XXI.

Perspectiva eurasiacistă asupra viitorului lumii

Eurasianii promovează în mod consecvent principiul multipolarității, pronunțându-se împotriva globalizării unipolare, pe care o impun atlantiștii.

În calitate de poluri ale acestei lumi noi vor apărea nu statele tradiționale, ci noile entități civilizaționale integraționiste („spațiile mari”), reunite în zone geopolitice.

Abordarea multipolară privește viitorul lumii în baza unor relații egale de bună vecinătate și parteneriat între țări și popoare, organizate în conformitate cu principiul apropierii geografice, culturale, valorile și civilizaționale în cadrul celor patru zone economice (fiecare dintre acestea include în sine câteva „spații mari”):

- Zona euro-africană, ce include trei spații mari: Uniunea Europeană, Africa islamo-arabă, Africa subtropicală;
- Zona Asia-Pacific, ce include: Japonia, țările Asiei de Sud-Est și Indochinei, Australia și Noua Zelandă;
- Zona eurasiatică continentală, ce include patru „spații mari”: Uniunea Eurasi-

Suvcinski, E. Hara-Davan, I. Bromberg și alții. Între anii 50-80, acest curent a fost dezvoltat și apro- fundat de către L.N. Gumilev.

Neoeurasianismul – a apărut către sfârșitul anilor 80 (fondator A. G. Dughin), a extins noțiunea tradițională a eurasianismului, combinându-l cu noile blocuri ideologice și metodologice: tradiționalismul, geopolitica, metafizica, elemente din filosofia „noii stângii” și „noii drepte”, „cele de-a treia căi” în economie, teoria dreptului popoarelor, federalismul etnic, ecologia, filosofia ontologică, vectorul eshatologic, noua înțelegere a misiunii universale a istoriei rusești, viziunea paradigmatică asupra istoriei științei etc.

atică (Rusia, țările CSI, plus unele țări din Europa de Est), țările islamului continental, India și China;

- Zona americană, ce cuprinde trei spații mari: America de Nord, America Centrală și America de Sud.

Într-o astfel de organizare a spațiului planetar, conflictele globale, războaiele sângeroase, formele radicale de confruntare, ce amenință însăși existența umanității, devin puțin probabile.

Rusia împreună cu partenerii săi din zona continentală eurasiatică vor stabili relații armonioase nu doar cu zonele învecinate (cea euro-africană și asiatică pacifică), ci și cu zona-antipod (cea americană), care de asemenea este menită să joace un rol constructiv în emisfera occidentală în contextul unei organizări multipolare.

O astfel de viziune asupra viitorului omenirii este diametral opusă planurilor globaliste ale atlantiștilor, care vizează crearea unei lumi unipolare, aflate sub controlul structurilor oligarhice ale Occidentului, ce vizează în perspectivă crearea unui „guvern mondial”.

Perspectiva eurasiatică asupra evoluției statului

Eurasianiștii consideră actualele state-națiuni drept o formă depășită de organizare a spațiilor și popoarelor, caracteristică perioadei istorice cuprinse între secolele XV și XX. În locul statelor-națiuni trebuie să vină noile entități politice, care să îmbine unificarea strategică a spațiilor continentale mari cu sistemul complex și multidimensional de autonomii naționale, culturale și economice în interiorul său. Anumite caracteristici ale unei asemenea organizări a spațiilor și popoarelor pot fi observate atât în cadrul imperiilor antice (ex. imperiul condus de Alexandru cel Mare, Imperiul Roman etc.), cât și în cadrul unora din structurile politice recente, precum Uniunea Europeană și CSI⁴.

La ora actuală, statele contemporane au în fața lor următoarele perspective:

- autolichidarea și integrarea într-un spațiu planetar unic sub dominație americană (atlantism, globalizare);
- opoziția față de globalizare, tentativa de a-și conserva propriile structuri administrative (suveranitatea formală) în ciuda globalizării;
- aderarea la etnitățile suprastatale de natură regională („spațiile mari”), în baza comunității istorice, civilizaționale și strategice.

A treia opțiune este cea eurasiatică. Din punctul de vedere al analizei eurasiatice, doar o astfel de cale de dezvoltare este capabilă să conserve toate aspectele identitare și valorice, formulă menită să apere statele actuale în fața globalizării. Aspiratia pur conservatoare de a păstra statul cu orice preț este sortită eșecului. Dorința conștientă a administrațiilor politice din numeroase state de a se dizolva într-un proiect globalist este văzută de eurasiatiști ca o renunțare la acea valoare

4. În original abrev. – CSI – Comunitatea Statelor Independente (n. tr.)

relativă, căreia îi datorează existența statele istoice.

Secolul XXI va fi arena unor decizii politice cardinale, pe care urmează să le ia elitele actualelor state pentru rezolvarea acestei probleme cu trei posibile soluții. Lupta pentru cea de-a treia opțiune a dezvoltării stă la baza noii coaliții internaționale largi, ce consună cu viziunea eurasiastică.

Eurasiasticii văd în Federația Rusă și CSI nucleul viitoarei entități politice independente, „Uniunea Eurasiatică”, ea constituind una din cele patru zone geoeconomice mondiale (zona continentală eurasiatică).

Concomitent, eurasiasticii sprijină cu fervoare dezvoltarea unui sistem multidimensional de autonomii⁵.

Principiul autonomiei multidimensionale este privit ca structură optimă de organizare a vieții popoarelor, etniilor, grupurilor socio-culturale atât în cadrul Federației Ruse, cât și în cadrul Uniunii Eurasiatice, a zonei continentale eurasiatice, precum și în celălalte „spații mari” și „zone geoeconomice”.

Toate pământurile (teritoriile) noilor entități politico-strategice („spațiilor mari”) trebuie să se afle în competența directă a centrului de conducere strategică. În competența autonomiilor trebuie să fie chestiunile ce vizează aspectele teritoriale ale administrării comunităților.

Principiul eurasiastic al divizării puterilor

Principiul eurasiastic de organizare politică presupune două niveluri diferite de guvernare: locală și strategică.

La nivel local, guvernarea este realizată de către autonomii, acestea fiind constituite în mod firesc de către comunitățile de diferite tipuri (de la popoare alcătuite din milioane de oameni, până la colective formate din câteva persoane). Acest tip de guvernare se realizează în mod absolut liber și nu este reglementat de nicio instanță superioară. Modelul fiecărei tip de autonomie este ales în mod liber, în funcție de tradiții, preferințe, exprimării democratice directe a unor entități colective: comunități, grupuri, etnii, organizații religioase.

Autonomiile dispun de următoarele competențe:

- Chestiunile civile și administrative;
- Sfera socială;

5. Autonomie (care este derivat din termenul Greciei antice *autonomos*, sau auto-guvernare) reprezintă forma de organizare naturală a comunității, unită printr-un fel de caracteristică organică (națională, religioasă, profesională, familială, etc.). Una din caracteristicile distincte ale autonomiei este aceea că oferă cea mai mare libertate comunităților din respectivele sfere care nu sunt preocupate de interesele strategice ale „marilor spații” în care există.

Autonomia este opusă suveranității – o modalitate de organizare a popoarelor și spațiilor, tipice statelor-națiune în forma lor prezentă. În cazul suveranității, avem de-a face cu prioritizarea dreptului la administrare liberă și independentă a unui teritoriu.

Autonomia presupune independența în chestiunea organizării colective a oamenilor în domeniile ce nu sunt legate de dispunerea de teritoriu.

-
- Învățământul și ocrotirea sănătății;
 - Toate sferele de activitate economică.

Este vorba despre toate domeniile, cu excepția celor strategice, adică a chestiunilor ce vizează securitatea și integritatea teritorială a „marilor spații”.

Nivelul libertăților cetățenești în cadrul organizării societății în conformitate cu principiul autonomiei eurasianiste este ridicat la o înălțime fără de precedent. Omul capătă niște posibilități pentru realizarea personală și dezvoltarea creativă nemaîntâlnite în istoria umanității.

Problemele de securitate strategică, activitatea internațională, ce se desfășoară în afara cadrului spațiului continental unic, precum problemele de nivel macroeconomic, controlul asupra resurselor strategice și comunicațiilor vor rămâne în administrarea unui singur centru strategic⁶.

În competența acestuia se află rezolvarea disputelor între autonomii, stabilirea limitelor competențelor, examinarea unor litigii de arbitraj.

Sferele de competență ale administrației de nivel strategic și a celei de nivel local sunt strict delimitate. Orice tentativă de imixtiune a autonomiilor în problemele aflate în competența centrului strategic unic trebuie curmate. Și viceversa.

Astfel, principiile eurasianiste de administrare îmbină în mod organic drepturile tradiționale și religioase, tradițiile etnice și locale, ținând cont de tezaurul orânduirilor social-politice constituite de-a lungul istoriei, oferind în același timp garanții sigure de stabilitate, securitate și inalienabilitate a teritoriilor.

Perspectiva eurasianistă asupra economiei

Atlantiștii urmăresc să impună tuturor popoarelor lumii un model unic de organizare economică, să confere experienței dezvoltării economice a părții occidentale a civilizației umane din secolele XIX-XX un statut de etalon universal valabil. Ei contestă dreptul la existență sistemelor economice ale altor popoare, astfel înstrăinând domeniul economiei de condițiile istorice, naționale și sociale concrete.

Eurasianiștii, însă, dimpotrivă, sunt convingși de faptul că orânduirea economică derivă din aspectele istorice și culturale ale dezvoltării popoarelor și societăților; prin urmare, în domeniul economic diversitatea modurilor de organizare, abordarea creativă, dezvoltarea liberă sunt niște legitații istorice și culturale ale dezvoltării popoarelor și societăților; prin urmare, în domeniul economic diversitatea modurilor de organizare, abordarea creativă, dezvoltarea liberă sunt firești și legitime.

Doar domeniile strategice de bază, ce țin de asigurarea securității colective (complexul industrial-militar, transporturile, resursele, domeniul energetic, tele-

6. *Un singur centru strategic* - definiția convențională a instanței căreia îi este delegat controlul asupra sferelor strategice de conducere a „spațiului mare”. Acesta reprezintă o structură ierarhică rigidă, care îmbină elemente de ordin militar, legislativ și administrativ. Este polul de planificare geopolitică și de administrare a „spațiului mare”.

comunicațiile) trebuie să fie supuse unui control riguros. Toate celelalte sectoare ale economiei trebuie să se dezvolte în mod liber și organic, în conformitate cu condițiile și tradițiile fiecărei autonomii, în interiorul cărora se desfășoară în mod nemijlocit activitatea economică.

Eurasianismul insistă asupra faptului că în domeniul economiei nu există niciun adevăr absolut; rețetele *liberalismului*⁷ și ale *marxismului*⁸ sunt aplicabile doar parțial și în funcție de condițiile concrete. În realitate, este necesară îmbinarea unor forme diverse de abordare a pieței libere cu controlul asupra sectoarelor strategice ale economiei și asupra redistribuirii profitului în funcție de sarcinile sociale și naționale ale societății în ansamblu. Astfel, eurasianismul este adeptul modelului economic numit „cea de-a treia cale”⁹.

Economia eurasianismului trebuie să fie construită ținându-se cont de următoarele principii:

- Subordonarea economiei unor valori civilizaționale superioare de ordin spiritual;
- Integrarea macroeconomică și diviziunea muncii la scara „spațiilor mari” („o uniune vamală”);
- Crearea în spațiul Eurasiei a unor sisteme unice de ordin financiar, de transport, energetic, industrial și informațional;
- Stabilirea unor granițe economice diferențiate cu „spații mari” și zonele geo-economice învecinate;
- Controlul strategic exercitat de centru asupra ramurilor care formează baza economiei în tandem cu libertatea maximală a activității economice la nivelul afacerilor mici și mijlocii;
- Îmbinarea organică a formelor de administrare economică (a structurilor de piață) cu tradițiile sociale, naționale și culturale ale regiunilor, lipsa unui etalon economic unic în domeniul antreprenoriatului mare și mediu;
- Eliberarea maximă a pieței mărfurilor și serviciilor.

Viziunea eurasianistă asupra finanțelor

Centrul strategic unic al Uniunii Eurasiatice trebuie să ia în considerare și relevanța strategică a problemei controlului față de circulația monetară. Nici un mijloc de plată nu trebuie să pretindă la rolul universal de valută mondială de

7. Liberalismul este o doctrină economică prin care se postulează că doar eliberarea maximă a pieței și privatizarea tuturor componentelor unei economii crează condiții optime pentru creșterea economică. Liberalismul reprezintă o doctrină economică dogmatică a atlantiștilor și a globaliștilor.

8. Marxismul este o doctrină economică prin care se postulează că doar un control total asupra proceselor economice din partea unor instituții sociale, logica planificării obligatorii și distribuția egală a a plusvalorii între toți membrii unei societăți (colectivism) poate crea bazele economice ale unei lumi drepte. Marxismul respinge piața și conceptul de proprietate privată.

9. Economia „celei de-a treia căi” reprezintă totalitatea unor teorii economice, ce combină conceptul de piață cu un anumit nivel de reglementare a economiei în temeiul unor criterii și principii supra-economice.

rezervă. Se impune crearea unei proprii valute de rezervă eurasiatice, care să aibă circulație în toate teritoriile componente ale Uniunii Eurasiatice. Nicio altă valută nu trebuie folosită în cadrul Uniunii Eurasiatice în calitate de valută de rezervă.

Pe de altă parte, trebuie încurajată pe toate căile crearea unor mijloace de plată și schimb de nivel local, ce ar avea circulație în interiorul unei autonomii sau a câtorva entități învecinate. Această măsură previne acumularea de capital în scopuri speculative și stimulează circulația valutară. În plus, va crește volumul investițiilor în sectorul real al economiei. Prin urmare, fondurile vor fi investite preponderent acolo unde au fost câștigate.

În proiectul eurasiatic, sfera financiară este văzută ca un instrument de producție și schimb real, orientat spre partea calitativă a dezvoltării economice. Spre deosebire de proiectul atlantist, globalist, sfera financiară nu trebuie să aibă niciun fel de autonomie (finanțism)¹⁰.

Viziunea zonală asupra lumii multipolare presupune existența câtorva niveluri ale valutilor:

- valuta geoeconomică (mijloacele financiare și hârtiile de valoare, care circulă în cadrul unei zone geoeconomice, în calitate de instrument al relațiilor financiare între centrele strategice ale unui ansamblu al „spațiilor mari”);
- valuta „spațiilor mari” (mijloacele financiare și hârtiile de valoare, care circulă în cadrul unui „spațiu mare”, în particular, în cadrul Uniunii Eurasiatice, ca instrument al relațiilor financiare dintre autonomii);
- valuta (alte forme de schimb echivalent) de nivelul zonelor autonome.

În conformitate cu această schemă, trebuie să fie organizate instituțiile de emisie și financiar-creditate (băncile) - băncile zonale, băncile „marelui spațiu” și băncile zonelor autonome (și echivalentele lor).

Atitudinea eurasiatică față de religie

Fidelitatea față de moștenirea spirituală a strămoșilor, viața religioasă plină sunt văzute de către eurasiatici ca și cheazășie a unei înnoiri autentice și a dezvoltării sociale armonioase.

Un atlantist respinge în mod categoric tot ce nu ține de activitatea efemeră și imediată. Pentru el nu există în esență, nici trecut, nici viitor.

- Și dimpotrivă, filosofia eurasiatică combină o încredere profundă și sinceră față de trecut cu deschiderea față de viitor. Eurasiaticii salută atât fidelitatea față de rădăcini, cât și preocupările intelectuale libere și creative.

Dezvoltarea spirituală reprezintă pentru un eurasiatic principala prioritate a

10. Finanțismul este sistemul economic al unei societăți capitaliste în faza lui postindustrială, fiind rezultatul logic al dezvoltării nelimitate a principiilor liberale în economie. Trăsătura sa definitorie este aceea că sectorul real al economiei devine unul secundar în raport cu operațiunile financiare virtuale (burse financiare, piețe ale hârtiilor de valoare, operațiuni cu datoriile interstatale, tranzacții futures, prognoze speculative ale tendințelor financiare etc.). Finanțismul pune accentul pe abordarea monetaristă, separând sfera financiară (valutele de rezervă mondiale și banii electronici) de producție.

vieții, absența căreia nu poate fi compensată cu niciun fel de beneficii economice sau sociale.

În opinia eurasianistilor, fiecare tradiție religioasă locală și fiecare sistem de credințe, chiar și cele mai neesențiale, reprezintă patrimoniul întregii omeniri. Religiiile tradiționale ale popoarelor, legate de moștenirea culturală și spirituală, trebuie să se bucure de cea mai mare grijă și preocupare. Structurile ce reprezintă religiile tradiționale trebuie să se bucure de sprijinul centrului strategic. Grupările schismatice, asociațiile religioase extremiste, sectele totalitare, predicatorii doctrinelor și învățăturilor religioase non-tradiționale și orice alte forțe care promovează distrugerea religiilor tradiționale trebuie să fie combătute în mod activ.

Perspectiva eurasianistă asupra problemei naționale

Eurasianiștii consideră că fiecare popor al lumii, de la cele care au dat naștere marilor civilizații până la cele mai mici, care își păstrează cu grijă tradițiile, reprezintă o valoare inestimabilă. Asimilarea prin ingerințe externe, pierderea limbii, a modului de viață tradițional, dispariția fizică a oricărui popor reprezintă o pierdere ireparabilă pentru omenire.

Abundența popoarelor, culturilor și tradițiilor considerate de eurasianiști o „diversitate înfloritoare” este un semn al unei dezvoltări sănătoase și armonioase a civilizației umane.

În acest sens, velicorușii reprezintă un caz unic al fuziunii dintre trei componente etnice – slavii, turanicii și fino-ugricii – într-un singur popor cu o tradiție originală și o cultură bogată. Însuși faptul apariției velicorușilor în urma unei sinteze a trei grupuri etnice conține *un potențial de integrare de o valoare excepțională*. Aname de aceea Rusia a fost nu o singură dată nucleul unificator pentru o multitudine de popoare și culturi reunite într-un singur nod civilizațional. Eurasianiștii cred că Rusia are menirea să joace același rol și în secolul XXI.

Eurasianiștii nu sunt izolaționiști, precum nu sunt nici adepții asimilării cu orice preț. Viața și destinul popoarelor este un proces organic care nu tolerează nici o interferență artificială. Chestiunile de ordin interetnic trebuie să fie rezolvate pornindu-se de la o logică internă. Fiecare popor de pe Pământ trebuie să dispună de libertatea de a face propria sa alegere istorică. Nimeni nu are dreptul să forțeze popoarele să renunțe la propria unicitate, dizolvându-se într-un „cazan comun”, așa cum își doresc atlantiștii.

Drepturile popoarelor nu sunt mai puțin semnificative pentru eurasianiști decât drepturile omului.

Eurasia ca planetă

Eurasianismul reprezintă o viziune asupra lumii, o filosofie, un proiect geopolitic, o teorie economică, o mișcare spirituală și un nucleu de consolidare a unui spectru larg de forțe politice. Eurasianismului îi este străin dogmatismul, urmarea oarbă a unor autorități și ideologiile trecutului. Eurasianismul este platforma

de idei pentru locuitorii unei lumi noi, pentru care disputele, războaiele, conflictele și miturile trecutului reprezintă doar un interes istoric. Eurasianismul este o viziune absolut nouă pentru noile generații ale noului mileniu. Eurasianismul se inspiră din diverse doctrine filosofice, politice și spirituale, care uneori apăreau ca fiind ireconciliabile și incompatibile.

În plus, eurasianismul are un set definit de idei fundamentale, la care nu trebuie să se renunțe în nici un caz. Unul dintre principiile de bază ale eurasianismului este opoziția consecventă, activă și de proporții față de proiectul unipolar globalist. Această opoziție (spre deosebire de negarea pură sau conservatorism) are un caracter creativ. Suntem conștienți de inevitabilitatea unor procese istorice și tindem să le pătrundem, să participăm la ele, să le îndreptăm într-o direcție care corespunde idealurilor noastre.

Am putea spune că eurasianismul este filosofia globalizării multipolare, chemată să unească toate societățile și popoarele planetei în efortul de edificare a unei lumi originale și autentice, în care fiecare componentă derivă din tradiții istorice și culturi locale.

Din punct de vedere istoric, primele teorii eurasianiste și-au făcut apariția în rândul gânditorilor ruși la începutul secolului XX. Totuși, aceste idei concordau cu căutările spirituale și filosofice ale tuturor popoarelor de pe Pământ – cel puțin a acelor popoare care erau conștiente de caracterul limitat și insuficient ale unor dogme banale, precum și de inconsistența și impasul spre care conduceau clișeele intelectuale (liberale și comuniste), de nevoia de a ieși din limitele obișnuite spre noi orizonturi. Astăzi putem atribui eurasianismului un sens global nou; putem îmbrățișa în calitate de moștenire eurasianistă nu doar lucrările școlii ruse, dar și un strat cultural și intelectual imens al tuturor popoarelor lumii, ce nu se încadrează în limitele înguste ale conceptelor considerate până nu demult (secolul XX) ca reprezentând o ortodoxie indiscutabilă (liberalismul, marxismul sau naționalismul).

În sensul său cel mai larg, eurasianismul capătă o semnificație nouă și fără precedent. Acum acesta nu mai este doar o formă a ideii naționale pentru noua Rusie postcomunistă, așa cum era văzută de părinții fondatori ai acestei mișcări și chiar de către neoeurasianiștii contemporani la prima etapă. Este un program planetar de o importanță general-umană, care a depășit cu mult granițele Rusiei și ale continentului eurasiatic. Precum noțiunea de „americanism” poate fi aplicată astăzi unor regiuni geografice aflate departe de continentul american, „eurasianismul” înseamnă o alegere distinctă, de ordin civilizațional, cultural, filosofic și strategic, care poate fi făcută de orice reprezentant al speciei umane, oriunde s-ar afla acesta și oricărei culturi naționale și spirituale ar aparține.

Pentru a conferi unei astfel de înțelegeri a eurasianismului un conținut real, mai e încă mult de făcut. Și pe măsura ce în acest proiect se vor include noi și noi straturi culturale, naționale, filosofice și religioase, însăși noțiunea de eurasianism se va extinde, se va îmbogăți, va cunoaște metamorfoze... Cu toate acestea, o astfel

de dezvoltare semantică a platformei eurasiene nu trebuie să se limiteze doar la chestiuni de ordin teoretic. Multe aspecte își vor găsi expresia și împlinirea doar prin practicile politice concrete.

În sinteza eurasienă, cuvântul nu poate fi conceput fără faptă, iar fapta fără gând.

Câmpul bătăliei spirituale pentru sensul și mersul istoriei cuprinde întreaga lume. Alegerea propriei tabere este o chestiune a fiecărei persoane în parte. Timpul le va hotărî pe toate celelalte. Mai devreme sau mai târziu, cu prețul unor realizări mărețe și bătălii dramatice, va sosi și ora Eurasiei.

Viziunea eurasianistă (II)

Structura Mișcării Eurasianiste Internaționale

Structura Mișcării Eurasianiste Internaționale este determinată de scopurile ei globale, precum și de contextul istoric actual fără precedent.

Scopul strategic suprem al Mișcării constă în unificarea tuturor forțelor eurasianiste într-un front socio-politic și ideologic comun.

Acest lucru presupune coordonarea, consolidarea și integrarea tuturor mișcărilor, curenților, formațiunilor politice și sociale, ale instituțiilor, centrelor, fundațiilor etc., care aderă la idee multipolarității, a „diversității înfloritoare”, fiind adversarii „globalismului unipolar” și având o atitudine critică față de atlantism.

Astfel de forțe potențial *eurasianiste* (în cea mai largă accepție a termenului) ar putea reprezenta fenomene de anvergură diferită. De la organizațiile internaționale (de exemplu, Organizația Națiunilor Unite, care este sortită dispariției într-o lume a hegemoniei americane), entitățile statale mari, partidele politice parlamentare până la grupuri mici de persoane reunite pe criterii politice, culturale, naționale, religioase, profesionale sau în baza oricărui alt criteriu.

Faptul că în categoria *forțelor potențial eurasianiste* pot fi incluși subiecți atât de diferiți reclamă Mișcării Internaționale Eurasianiste o structură organizatorică absolut nouă, care să difere în mod substanțial de reprezentările obișnuite asupra unei mișcări politice, unui partid, centru intelectual, instituție de stat sau consorțiu economic.

Construcția unei lumi multipolare reprezintă o sarcină globală, pe care omenirea nu a mai avut-o niciodată.

Noua situație internațională, noii parametri de existență a omenirii (rețele globale de comunicații, noi tehnologii, transport, structuri sociale și economice etc.) determină eurasianiștii să caute soluții noi și neașteptate, inclusiv în aspectele de ordin organizatoric.

În scopul realizării eficiente a sarcinilor propuse, este nevoie să i se confere Mișcării Eurasianiste Internaționale o anume *universalitate*. De exemplu, alături de „diplomația populară” și activitatea internațională intensă, în cadrul Mișcării trebuie să fie elaborată concepția dezvoltării eurasianiste; asociațiile reunite pe principii religioase sau de viziune trebuie să se învecineze cu structurile eminate politice; centrele eurasiatice de cooperare economică, precum și corporațiile transnaționale eurasiatice create de către acestea, trebuie să activeze într-o relație strânsă cu structurile militar-strategice; proiectele informaționale trebuie să interacționeze cu elaborările din domeniul resurselor și cel energetic etc.

Toate aspectele activității Mișcării trebuie să fie interconectate: economia să fie în legătură de politica, tehnologia - cu ecologia, sisteme informaționale - cu cul-

tura, probleme de ordin religios - cu cele de ordin militar, structura potențialului militar-strategic - cu dezvoltarea industrială și organizarea administrativă, iar dezvoltarea intelectuală – cu procesul de formare a elitelor politice.

O astfel de abordare complexă, ce reunește cele mai diverse sfere ale activității umane, reprezintă trăsătura distinctivă a Mișcării Eurasiatice Internaționale ca *formă nouă a existenței sociale*.

Structurile globaliste și atlantiste moderne, fundațiile de caritate, centre intelectuale și analitice, în coordonare eficientă cu mass-media globală (ce formează opinia publică) reprezintă *instrumentele reale ale taberei ideologice opuse nouă*, îndreptate spre atingerea unui singur scop - edificarea unei lumi unipolare, dominate de Statele Unite și țările „miliardului de aur”.

Proiectul atlantist (globalist), fiind unul diametral opus eurasianismului, reprezintă nu doar „o direcție generală de dezvoltare”, „un proces spontan ce ar decurge de la sine” sau „un proiect teoretic”, ci include în sine un mecanism de realizare dezvoltat, puternic și eficient.

Atlantismul nu este doar ansamblul unor percepțe filosofice și futurologice. El este exprimat prin puternicul bloc militar-strategic al NATO, prin potențialul economic al țărilor dezvoltate (în primul rând al SUA), o rețea media vastă, un sistem ramificat de fundații și centre intelectuale, ce realizează comandamentele ideologice, grupuri diverse ale „agenților de influență” (aceștia fiind infiltrați în organizațiile internaționale, partide politice și culte religioase) etc. Acest mecanism dezvoltat și bine pus la punct este subordonat unui singur scop – crearea și consolidarea unei lumi unipolare.

La rândul său, eurasianismul trebuie să dezvolte o structură centralizată la fel de complexă și eficientă, ce ar însuma acele direcții, dispoziții, forțe și grupuri de oameni, care nu acceptă globalismul și nu își găsesc un loc demn într-o lume unipolară.

Cea mai importantă sarcină istorică a eurasianismului este să arate acestor forțe (deocamdată răzlețite) *o platformă de luptă comună* și să coordoneze eforturile de bază în vederea creării unei alte imagini (multipolare și echitabile) a viitorului.

La etapa actuală, globalismul s-a extins nu doar dincolo de frontierele SUA, ci și a întregii lumi occidentale: reprezentanții, adepții, promotorii și agenții de influență ai acestuia sunt recrutați din cadrul diverselor popoare, partide politice și confesiuni religioase. Am putea vorbi despre existența unui anume tip de „internaționala atlantistă (globalistă)”.

Sarcina eurasianismului rezidă în crearea unei structuri simetrice – „internaționala eurasiatistă”. Anume acest scop determină particularitățile structurii Mișcării Eurasia. În perspectivă ea trebuie să aibă funcția unui centru coordonator al multipolarității.

Rolul „Mișcării Eurasianiste” Internaționale în realizarea proiectului „zona continentală eurasiatică”

Mișcarea Eurasianistă Internațională consideră că *Rusia de azi reprezintă principala rampă de lansare, precum și baza principală a activității sale.*

O astfel de alegere nu este deloc întâmplătoare. De-a lungul întregii istorii, indiferent de formele de organizare socială, Rusia a căutat o alternativă în modelul Occidental de dezvoltare. Amintim aici conflictul dintre Ortodoxie („linia eurasiianistă” în creștinism) și Catolicism (mai târziu, protestantism), apoi confruntarea politico-culturală și geopolitică ce s-a desfășurat începând cu Evul Mediu și până la sfârșitul secolului XIX, urmate de ciocnirea ideologică a celor două sisteme social-economice în secolul XX. Pe tot parcursul istoriei sale, Rusia a tins cu insistență (uneori în mod tragic) să elbaoreze și să realizeze un ideal etic de alternativă.

Istoria Rusiei nu s-a consumat, poporul ei rămâne fidel propriei misiuni istorice. Iată de ce Rusiei îi revine rolul să devină liderul unei noi alternative globale (eurasianiste), în opoziție cu versiunea occidentală de organizare a lumii (globalismul unipolar).

Fiind în esență o țară eurasiatică, Rusia de azi este liberă ca niciodată să-și conștientizeze această caracteristică în mod plener, depășind orice formulă dogmatică sau confesională îngustă (sovietică sau naționalistă), conștientizând-o ca pe o misiune mondială.

Eurasianismul presupune nu doar existența unei viziuni asupra dezvoltării Rusiei sau a CSI. Ea presupune elaborarea unui proiect de organizare pe temeuri social-politice noi pentru toate popoarele lumii.

Procesul de constituire a unei orânduiri eurasianiste a lumii se poate desfășura concomitent în diferite colțuri ale lumii: oriunde procesul atlantist al globalizării unipolare întâmpină o opoziție cât de cât consistentă. Orice experiență de rezistență în fața globalismului unipolar are o importanță vitală pentru politica Rusiei și pentru procesele eurasianiste din întreaga lume și viceversa, experiența reformelor eurasianiste din Rusia, succesele Rusiei în dezvoltarea socială, consolidarea puterii ei strategice, economice și politice, aducerea la un sfârșit logic a proceselor integraționiste în cadrul CSI, activitatea structurilor eurasianiste – toate acestea au un rol imens pentru adepții multipolarității din întreaga lume.

În cadrul practicii politice concrete Mișcarea Eurasianistă Internațională trebuie să contribuie pe toate căile la crearea a *patru zone geoeconomice.*

De o importanță vitală pentru Rusia este crearea „zonei eurasiatice continentale” – celei de-a patra zone geoeconomice (alături de celelalte trei: zona americană, zona euro-africană și zona pacifică). Geoeconomia atlantistă presupune existența a trei zone: Americană, Europeană și Pacifică. După opinia strategilor atlantiști, Eurasia ar fi un fel de „gaură neagră”, un spațiu divizat, fragmentele

căruia ar aparține periferiilor celorlalte trei zone de bază. Prin urmare, formarea unei zone geoeconomice aparte pe teritoriul Eurasiei constituie o etapă decisivă în crearea premiselor de natură geopolitică și geoeconomică ale multipolarității.

Astfel, dacă în cele trei zone deja existente se impune *un proces de transformare, dezvoltare calitativă și modificare în conformitate cu principiile filosofiei eurasiانية*, atunci cea de-a patra zonă (zona continentală eurasiatică) urmează să fie creată.

Crearea zonei continentale eurasiatice constituie sarcina geopolitică prioritară ce stă în fața Mișcării Eurasianiste Internaționale. Zona eurasiatică continentală presupune o integrare economică și strategică accelerată a fiecăruia dintre cele patru „spații mari”, situate în spațiul continentului Eurasiatic. Este vorba de un proces complex și multidimensional.

Este vorba, în primul rând, despre *consolidarea politico-economică* a fiecăruia dintre aceste spații care la ora actuală se constituie din unul sau câteva state naționale. Dacă în cazul Indiei și Chinei, hotarele „spațiilor mari” practic coincid cu hotarele țărilor respective, atunci în cazul Rusiei, țărilor CSI și a țărilor islamului continental (Iran, Pakistan, Afganistan și, posibil, Turcia, Iraq, Siria) organizarea „spațiilor mari” reprezintă un proces de integrare dificil sub aspect politic, economic, strategic, informațional și de alt gen.

Crearea acestor „spații mari” și în primul rând a Uniunii Eurasiatice (Rusia, țările CSI și, posibil, unele țările ale Europei de Est) constituie *sarcina prioritară* a Mișcării Eurasianiste Internaționale.

Cu toate acestea, între procesul de integrare a „spațiilor mari” și organizarea zonei eurasiatice continentale nu există vreo consecutivitate logică sau temporală. Aceste procese se pot desfășura în paralel la cele mai diverse nivele. În acest caz, succesele pe o anumită direcție vor stimula procesele în alte regiuni, ceea ce va permite o flexibilitate maximă, fără ca prin asta să se piardă din viteza transformărilor eurasiaticiste.

Întrucât țările Eurasiei desfășoară la ora actuală o activitate economică, strategică, politică și diplomatică comună, zona eurasiatică continentală, în calitatea ei de proiect al viitoarei zone geoeconomice unice și de sistem strategic de securitate pancontinentală, poate fi proclamată deja la ora actuală.

Mai mult decât atât, toți participanții la acest proiect sunt adepții vechi ai ideii unei lumi multipolare. Anterior aceștia formau nucleul „lagărului socialist” sau al Lumii a Treia („mișcarea țărilor nealiniat”). În ambele cazuri este evidentă tendința de a-și găsi propria cale, una diferită de modelul liberal capitalist occidental (atlantist).

Pentru a trece de la inerția unei cooperări în cadrul unor limite prestabilite spre o politică integraționistă asumată și conștientă - punându-se accentul pe economie (diviziunea muncii), pe un sistem comun de apărare continentală și o determinare solidară de a merge pe calea multipolarității - sunt necesari câțiva

pași concreți. Sarcina Mișcării Eurasianiste Internaționale constă în *accelerarea acestui proces, înzestrarea lui cu o fundamentare teoretică adecvată, contribuția la crearea unor instituții politice, strategice și diplomatice, a unor structuri economice, fundații și corporații internaționale, elaborarea unui model coerent de cooperare ce ar lua în calcul factorii istorici, religioși și etnici.*

Modelul eurasianist de integrare politică în „spații mari” și trecerea treptată de la statul-națiune spre forme mai largi de asociere politică (îmbinarea centralizării strategice cu multipolaritatea etnoculturală și sistemul de autonomii de mai multe niveluri), va permite evitarea multor aspecte conflictuale, creând premisele unei cooperări armonioase.

Pentru ca abordarea eurasianistă să fie una convingătoare și să-și demonstreze valoarea sa operativă tuturor participanților la procesul de creare al „spațiilor mari” atât în Eurasia, cât și în întreaga lume, eurasianiștii trebuie să-i demonstreze aplicabilitatea și eficiența în soluționarea unor conflicte interne din Rusia (în primul rând, cele din Caucazul de Nord) și pe teritoriul țărilor CSI (Karabah, Kârgâzstan, Tadjikistan). Cu cât mai activ va fi implimentat modelul eurasianist în Rusia și CSI, cu cât mai intens va decurge procesul de constituire al Uniunii Eurasiatice, cu atât mai organic și mai operativ se va realiza organizarea celorlalte trei „spații mari” și devenirea zonei continentale eurasiatice.

Același principiu al simultanietății, al paralelismului diverselor niveluri de integrare trebuie să se aplice și în cazul unor procese analogice din alte zone. Deși e de remarcat faptul că, în acest sens, analogiile vor fi extrem de convenționale: în fiecare caz aparte este vorba de niște procese calitativ diferite.

Zona americană

În cadrul „zonei americane” dominația incontestabilă a „spațiului mare” a Americii de Nord (SUA și Canada), trebuie să se imbine cu procesele integraționiste din America Latină (două „spații mari” - America de Sud și Centrală), care trebuie să decurgă fiind însoțită de specificul pronunțat de ordin cultural-istoric, economic și politic, care să reflecte particularitățile civilizației latine (care se deosebește considerabil de tipul cultural anglo-saxon).

Principiul eurasianist aplicat la zona americană presupune acordarea arealurilor latine ale Americii de Sud și Centrale a unui grad mai ridicat de independență civilizațională (ceea ce oricum n-ar pune la îndoială întâietatea geoeconomică a Nordului). În același timp doar teoria eurasianistă a integrării strategice a spațiilor civilizațional-culturale apropiate, îmbinată cu diversitatea etno-confesională a autonomiilor este în stare să acorde popoarelor Americii Latine un model de dezvoltare ce le-ar asigura ridicarea statutului geopolitic și soluționarea armonioasă a problemelor de ordin interetnic, social, tehnologic, ecologic, demografic și economic.

În raport cu zona geoeconomică americană, care există de facto, poziția eurasianistă constă în susținerea activă a următoarelor:

la prima etapă, limitarea intereselor strategice, politice și economice ale SUA în cadrul celor două Americi (în această chestiune, în calitate de aliați ai eurasianiștilor apar cercurile politice conservatoare din SUA) – atât izolaționistii, cât și adepții expansionismului încadrat în limitele doctrinei Monroe;

evoluția sistemului american în direcția sporirii principiului autonomiei pentru mișcărilor democratice, ecologice și național-culturale;

integrarea țărilor latino-americane în două „spații mari” și consolidarea specificului lor civilizațional-cultural.

În prezent factorul influenței americane reprezintă întruchiparea celei mai negative tendințe globaliste, a noilor forme de colonialism și imperialism, purtătoare a sistemului atlantismului, a unei imagini negative a viitorului.

O astfel de apreciere a rolului geopolitic al SUA este legitimă doar atâta timp cât SUA insistă asupra „globalizării unipolare”, se comportă ca o instanță superioară unică, ca un „jandarm al lumii”. Și atâta timp cât se va menține această situație, proiectul eurasiianist va fi îndreptat împotriva americanizării lumii și, prin urmare, într-o anume măsură, împotriva SUA.

În viziunea eurasiianistă asupra viitorului, acest aspect negativ va dispărea.

Dacă SUA va renunța la rolul de „etalon al civilizației” (impus în mod activ), acceptând rolul de mare putere regională, de pol al unui imens „spațiu mare” și de lider al „zonei americane”, aspectul negativ al factorului american va dispărea de la sine. În acest caz, popoarele lumii vor putea să aprecieze în mod obiectiv plusurile și minusurile modului de viață american. În plus, nu putem exclude că anumite aspecte ale acestui mod de viață ar putea fi privite destul de pozitiv chiar de către cei care astăzi sunt orientați spre o rezistență dură față de SUA. Astfel, orientându-se spre o dezvoltare calmă și demnă, SUA ar putea să obțină cu ușurință acea influență, pe care astăzi caută să o obțină prin forță, multiplicând numărul adversarilor săi ireconciliabili.

Una dintre principalele sarcini ale „Eurasiei” constă în identificarea acelor grupuri politice, economice, culturale, sociale, religioase, profesionale și de alt gen din SUA (și, mai larg, din America), ce ar putea deveni promotoare ale influenței eurasiianiste (directe sau indirecte).

Zona euro-africană

Uniunea Europeană reprezintă o componentă economică a unui „spațiu mare”, ce se dezvoltă dinamic (deși se mai remarcă și unele disfuncții) sub aspect politic, care țintește (într-o perspectivă îndepărtată) sporirea statutului său strategic și geopolitic (proiectele de creare a „Eurocorps”), al unui sistem european de securitate unic etc.).

Procesele integraționiste pot fi privite ca fiind expresia logicii eurasiianiste. Ex-

cepție fac doar structurile autonomiilor organice (asupra cărora insistă cercurile europene de orientare democratică și tradiționalistă - regionalistii).

Totuși, în cazul Europei, proiectul eurasianist constă nu în crearea unui „spațiu mare”, ci în transformarea lui evolutivă și calitativă. În cazul Uniunii Europene, o serie de factori extrem de importanți pentru eurasianiști se prezintă deja ca niște fenomene deja existente: renunțarea la statele-națiuni, crearea unui sistem economic și valutar unic („euro”), ieșirea treptată de sub controlul american dur spre o neatârnare geopolitică.

În timp ce în țările Asiei continentale este evidentă existența unui voințe strategice orientate spre multipolaritate, în condițiile unei infrastructuri materiale (economice, tehnologice și financiare), insuficient de dezvoltate, în cazul Uniunii Europene se constată o structură geoeconomică integrată, deși teza despre necesitatea edificării unei lumi multipolare practic încă nu a fost enunțată.

Mișcarea Eurasianistă Internațională este cointerată vital de dezvoltarea proceselor integraționiste din Europa, de extinderea procesului de autoidentificare geopolitică a europenilor.

În același timp, este important să se insiste asupra principiului autonomiilor firești și asupra multipolarității organice intraeuropene. Aceasta este menită înlocuiască abordarea cantitativă, pur individualistă, „atomizată”, care s-a păstrat din inerție în Europa de azi ca rudiment al statelor-națiune. Europa trebuie să revină la rădăcinile sale străvechi, să-și afirme din nou diversitatea și originalitatea culturii sale mărețe, care a fost dizolvată în ultima vreme de către clișeele primitive ale americanismului.

Proiectul eurasianist în raport cu Europa constă în *susținerea consolidării statutului ei economic, politic și strategic regional.*

Uniunea Europeană dispune de toate premisele pentru a deveni liderul geopolitic al întregii zoni euro-africane. Un pol integraționist al Euro-Africii. Acest subiect se împarte în două componente:

relațiile european-islamice (preponderent arabe);

relațiile european-africane (se are în vedere Africa „neagră”, subtropicală).

Doar atingerea unei independențe geopolitice în chestiunea relațiilor european-arabe și a celor european-americe îi va permite Europei să ocupe rolul unui pol independent și puternic într-o lume multipolară.

Securitatea strategică a Europei dinspre flancul de sud, insuficiența resurselor naturale, dependența energetică – rezolvarea acestor probleme depinde în mod direct de edificarea unei zone euro-africane independente. Aici Uniunea Europeană va fi nevoită să se confrunte direct cu hegemonia americană, deoarece neadmiterea extinderii Europei pe direcția Sud reprezintă sarcina de bază a controlului energetic strategic exercitat de SUA asupra acestei direcții. Proiectul euro-african presupune separarea geopolitică a comunității atlantice în cele două părți ale Oceanului Atlantic. Din punctul de vedere al geopoliticii practice, anu-

me acest proces dezintegraționist constituie sarcina de bază a diplomației eurasi-
aniste pe direcția europeană. Apropierea dintre Europa și Africa este în interesul
eurasianismului, Mișcarea Eurasianistă Internațională urmând să contribuie în
mod substanțial la acest proces.

Cel de-al doilea „spațiu mare” al zonei euro-africane îl constituie lumea arabă,
teritoriul islamic al Africii de Nord, de la țările Magreb până la Orientul Apropiat.

Este vorba de o regiune extrem de complexă, reunit prin apartenența istorică la
Imperiul Otoman și o anume uniformitate rasială. Acest spațiu arab trebuie să fie
unificat într-un organism geopolitic unic, legat din punct de vedere economic și
politic cu Europa și Africa „neagră”. În acest spațiu domină în mod obiectiv tradi-
țiția islamică care ar putea deveni un factor integraționist suplimentar. În același
timp, este de remarcat faptul că anumite forme ale radicalismului islamic (care
pretind la universalitate) contravin principiilor eurasi-
aniste de bază despre mul-
tipolaritatea internă și sistemul autonomiilor interne („diversitatea eurasi-
anistă înfloritoare”). În acest sens, în lumea arabă cele mai apropiate de eurasi-
anism sunt acele cercuri care îmbină fidelitatea față de religia musulmană cu respectul
față de tradițiile locale: Sufi Tariqa, șiiții, grupurile etnice care au propriile tradi-
ții, adepții diversității spirituale și culturale. Un alt pericol ce emană dinspre
„radicalismul islamic” rezidă în tendința anumitor grupuri de a extinde teritoriul
influenței arabe asupra altor regiuni islamice non-arabe, în special pe teritoriul
Eurasiei – de la Turcia și până în la Tatarstan și Filipine. Această tendință este pro-
pria în special unor regimuri proatlantiste (de exemplu, Arabia Saudită). Aceasta
trebuie combatută de către eurasi-
aniști.

*Unificarea strategică a „Africii negre”, reorganizarea ei într-un „spațiu mare” in-
dependent* reprezintă o sarcină de prim ordin a eurasi-
anismului.

Grașițele actualelor state ale Africii (ca, de altfel, ale majorității grașițelor țări-
lor Lumii a Treia) poartă un caracter postcolonial pronunțat. Ele nu corespund
nici specificului istoric, nici etnic, nici cultural, nici economic al popoarelor care
trăiesc pe aceste pământuri. Formațiunile statale artificiale și fragmentare gene-
rează cripto-colonialismul, o multitudine de probleme de ordin interetnic și in-
tertribal. Ca profil psihologic, africanii „negri” sunt cei mai apropiați de profilul
european, fiind deschiși spre sentimentul integrității, spre relația organică dintre
oameni, spre istorie, societate și natură. Eliberarea autentică a africanilor de is-
toria colonială este posibilă doar prin intermediul integrării lor într-o civilizație
strategică unică, amicală față de lumea arabă și orientată din punct de vedere
strategic și economic spre Europa unită – liderul zonei euro-africane.

O atenție deosebită trebuie acordată statului Israel, care joacă un rol strategic
important ca agent al atlantismului în regiune.

Eurasi-
aniștii trebuie să elaboreze un nou model de reglementare a conflictului
israelo-arab, să găsească o formulă pozitivă de participare a Israelului la zona eu-
ro-africană. Eurasi-
aniștii salută reorientarea Israelului spre Europa, iar sub aspect
ideologico-filosofic – revenirea unei părți importante a israelienilor la rădăcinile

lor est-europene (adică, propriu-zis, eurasiانية).

Zona Pacificului

În arealul Pacificului întâietatea strategică și economică trebuie să aparțină Japoniei.

Ea reprezintă o entitate civilizațională unică, fiind o insulă și nedisponând de un teritoriu mare, constituindu-se într-un model de „spațiu mare” specific, concentrat pe o suprafață mică. Japonia dispune de un potențial expansionist colosal, de un grad de organizare națională enorm, de o energie interioară gigantică. Potențialul japonez, care este blocat la ora actuală în mod artificial de către SUA sau direcționat spre limite economice înguste, trebuie să fie eliberat și aplicat pentru reorganizarea întregii zone pacifice.

Japonia este în mod obiectiv lider în Oceanul Pacific precum Europa în zona euro-africană. *Scoaterea Japoniei de sub controlul american, restituirea independenței sale geopolitice, politice și militar strategice reprezintă o condiție de prim ordin pentru crearea unei adevărate multipolarități.*

La fel ca și Europa, Japonia aparține astăzi zonei de influență atlantiste, însă în interiorul ei s-a format o infrastructură economică, care, fiind îmbinată cu potențial energetic al psihologiei naționale, ar putea să constituie o construcție viguroasă și autosuficientă.

În acest sens Japonia are nevoie de o puternică susținere eurasiatică în domeniul politic, strategic și cel al resurselor. Orice fortificare a autonomiei geoeconomice și geopolitice a Japoniei (chiar și cea mai nesemnificativă) sporește în mod automat potențialul general al eurasiaticismului.

Alte potențiale „spații mari” ale regiunii Pacificului se împart în malaieze și anglo-saxone, precum și, posibil, unele țări de coastă, situate pe teritoriul Indochinei. Aceste spații reprezintă o combinație complexă dintre dezvoltarea industrial-tehnologică (din contul includerii lor în economia de tip occidental și a diviziunii mondiale a muncii în cadrul sistemului capitalist global) și dintre multitudinea de elemente ale societății tradiționale.

Este foarte important faptul ca elitele politice ale acestei regiuni să conștientizeze această îmbinare, constituită în mod obiectiv, ca pe un „potențial eurasiaticism”, întrucât filosofia eurasiatică se întemeiază anume pe îmbinarea organică a atașamentului față de origini cu dezvoltarea tehnologică și socială.

În raport cu Australia și Noua Zeelandă, abordarea eurasiatică constă în susținerea procesului de includere a acestora în contextul civilizațional și geoeconomic asiatic. Urmează a fi stimulată evoluția lor de la statutul de rămășiță a colonialismului (autoidentificare cu purtătorii „ordinii europene”) spre o componentă organică a Marii Asii.

Aplicat la spațiul australian, eurasiaticismul presupune crearea unui nou model de relații între urmașii albi ai anglo-saxonilor europeni și un număr tot mai mare

de imigranți din Asia (chinezi, vietnamezi, malaiezieni, etc.).

Spre Uniunea Eurasiatică prin intermediul procesului eurasiatic (practica politică și structurile de coordonare)

Tranziția de la modelul statului-națiune spre „spațiu mare” trebuie să se desfășoare pe diferite nivele în baza *integrării multidimensionale*:

economic;
geopolitic;
strategic;
politic;
cultural;
informațional;
lingvistic.

Fiecare dintre aceste nivele presupune propriul model de activitate practică pentru „Mișcarea Eurasianistă” Internațională.

Procesul reorganizării CSI în Uniunea Eurasiatică merită o atenție sporită.

CSI constituie un exemplu de grup asimetric de state-națiuni unde unul dintre ele, (Federația Rusă), are tot temeiul să pretindă la o suveranitate geopolitică parțială, în timp ce celelalte state nu dispun de astfel de temeiuri.

„Spațiu mare” care trebuie creat în baza acestui grup de state este Uniunea Eurasiatică, ce reprezintă o analogie eurasiatică a Uniunii Europene, adică o structură politică cu un sistem centralizat unic de administrare economică și strategică.

Înființarea Uniunii Eurasiatice reprezintă principalul obiectiv al Mișcării Eurasianiste Internaționale. În acest sens, activitatea de bază a Mișcării trebuie să fie orientată spre inițierea, controlul și coordonarea *procesului eurasiatic*.

Procesul eurasiatic reprezintă o evoluție multidimensională a instituțiilor de stat, economice, politice, industriale, informaționale, de transport, strategice și culturale a fiecărei țări membre a CSI spre noua formațiune politico-strategică. În cadrul procesului eurasiatic, transformările diferite ca viteză și calitate trebuie să fie orientate spre un scop comun – crearea Uniunii Eurasiatice. Tranziția de la CSI la Uniunea Eurasiatică nu poate și nu trebuie să fie una declarativă și circumstanțială. Consolidarea de facto și de jure a Uniunii Eurasiatice trebuie să fie precedată de o muncă migăloasă și de durată. Către momentul proclamării Uniunii Eurasiatice ca subiect independent al dreptului internațional, trebuie să fie creată toată structura necesară.

Această cale a fost parcursă de țările Europei, pe aceeași cale urmează să mergem și noi.

Modulul procesului eurasiatic constă în crearea unor structuri elastice, responsabile de realizare integrării.

În calitate de nucleu al acestui modul trebuie să apară o instanță interstatală,

căreia i-ar reveni funcția de coordonator. O astfel de instanță trebuie să fie formată în baza Mișcării Eurasianiste Internaționale și a reprezentanților ei în țările CSI sau, cel puțin, cu participarea activă a Mișcării. Ea ar putea fi numită în mod convențional „cartierul general al procesului eurasiatic”. „Cartierul general” trebuie să activeze într-o cooperare strânsă cu principalele organe ale puterii de stat – Președinte, Guvern, Parlament.

Sarcina unui astfel de cartier general constă în elaborarea și realizarea a unor proiecte integraționiste, care nu trebuie să fie privite ca o inițiativă formal-juridică a statului. Poate că ar fi mai rațional să se facă uz de inițiativa unei organizații obștești (mișcare, fundație etc.) ce își declară deschis scopurile și ar fi transparență pentru organele de control statal și de securitate națională a fiecăruia dintre statele participante la procesul eurasiatic.

Sensul Uniunii Eurasiatice constă în faptul că aceasta nu va fi o simplă uniune de state în cadrul unui stat nou (de același tip), însoțită de dizolvarea obligatorie a administrațiilor existente, de contopirea tuturor instituțiilor și lichidarea centrelor de putere. Uniunea Eurasiatică nu va fi nici o versiune extinsă a Rusiei de azi cu sistemul ei de instituții guvernamentale, administrative și politice. Uniunea Eurasiatică presupune un sistem calitativ nou de conducere. Va fi necesară evoluția structurilor existente – dispariția treptată a unora dintre acestea și crearea unor structuri noi, mult mai eficiente. Din acest motiv, nicio instituție existentă în Federația Rusă sau țările CSI nu va putea să facă față și nici măcar să formuleze în mod adecvat sarcina integrării eurasiatice (procesului eurasiatic).

Structura unei mișcări civice (cum ar fi Mișcarea Eurasianistă Internațională), ce ar include în sine un sistem de fundații, consorții, centre de cercetare strategică și de expertiză geopolitică, structuri bancare și de bursă, media holdin-guri, instituții științifice și de învățământ, centre culturale etc. reprezintă cel mai potrivit model pentru realizarea acestor scopuri.

Însăși Mișcarea, responsabilă de coordonarea procesului eurasiatic, trebuie să se deosebească la nivel calitativ de obișnuitele partide, asociații umanitare și civice, comisii interstatale, comunități pur economice etc.

Elementele sistemului politico-economic și administrativ actual pot colabora activ cu Mișcarea, realizând diverse proiecte, însă acestea nu o pot înlocui. Soluționarea unor probleme noi reclamă instrumente politice și organizatorice noi. Procesul de integrare va cere în mod inevitabil transformarea majorității elementelor structurale existente ale statului și societății.

Autonomia ca principiu de bază al statalității eurasianiste

Suveranitate sau autonomie?

Structura actuală a organizării statale a Federației Ruse, ce se bazează pe principiul suveranității subiecților săi, este una profund vicioasă. Politica promovată în ultimele decenii, îndreptată spre conferirea unui număr maxim de competențe statale subiecților federației (renumita afirmație a lui Elțin „luați atât suveranitate, cât puteți”) a înrăutățit situația. Acest mesaj a fost recepționat de către elitele locale ca o invitație la exercitare arbitrară a atribuțiilor fiecărui subiect. De fapt, o astfel de abordare condamnă Rusia la dezintegrare pe parcursul unei inevitabile „parade a suveranităților”. Exemplul Ceceniei și al Tatarstanului (într-o formă mai moderată) a demonstrat în mod elocvent acest fapt.

Vorba e că în esența ei suveranitatea nu poate fi una limitată. Ea tinde în mod neabătut spre o realizare totală (independența în relațiile internaționale, armată, propria valută națională etc.). În politologia clasică se consideră că suveranitatea presupune un teritoriu înstrăinat și exercitarea nestingherită a puterii asupra acestuia. În condițiile Federației Ruse, asta, de fapt, ar însemna renunțarea (chiar dacă deocamdată una amânăta) la principiul unității și inalienabilității Rusiei.

În general, modelul federativ este unul eficient exclusiv în societăți omogene. Pentru comunități complexe, asimetrice, eterogene, populată neuniform și multiculturală precum Rusia, este necesar un principiu eminent diferit. Un astfel de principiu trebuie să fie cel al autonomiei.

Parametrii autonomiei

Autonomia nu presupune existența suveranității (și în general al oricăror forme de statalitate). Autonomia înseamnă autoadministrare. Atât și nimic mai mult. Chestiunile de ordin strategic, relațiile internaționale, de planificare strategică nu se află în competența ei. În același timp, multitudinea de probleme aflate la ora actuală în competența organelor federale și reglementate legislația federală (dreptul civil și administrativ, sistemul judecătoresc, organizarea activității economice și de alt gen) ar putea fi delegate autonomiilor.

Principala deosebire a autonomiilor față de subiecții Federației Ruse în forma lor actuală constă în faptul că într-o autonomie, în calitate de subiect apare nu o formațiune teritorială cvasistatală, ci o comunitate de oameni reuniți în baza unor caracteristici distincte.

Autonomiile pot fi de dimensiuni diferite (de la câteva familii, la popoare întregi). În cadrul unor autonomii vaste pot exista autonomii mai mici. În general, principiul comunitar trebuie să stea la baza organizării societății.

Tipuri de autonomie

Națională. Ea apare în cadrul poporului (națiunii), ce s-a constituit într-o comunitate istorică și dispune de anumite tradiții de autoadministrare și reprezintă un organism unitar care nu este supus eroziunii.

Etnică. Este caracteristică popoarelor care nu dispun de trăsăturile distinctive ale unei națiuni.

Teocratică. Apare în cadrul popoarelor (națiunilor) cu un nivel ridicat de conștiință religioasă, unde instituțiile religioase sunt implicate în administrarea internă a societății, întruchipând în parte adevărata putere din cadrul unei anumite colectivități (judecătorească, administrativă etc.).

Religioasă (sacrală). Este caracteristică pentru comunitățile reunite în baza principiului religios, în cadrul cărora religia nu participă la procesul de autoorganizare a societății. (caracteristicile indicate ale acestor tipuri de autonomii se pot îmbina, formând entități autonome național-teocratice, etnoreligioase și de alt gen).

Cultural-istorică. Reunește colectivități umane constituite istoric având o mentalitate și cultură comună. De exemplu, cazacii și pomorii.

Social-industrială. O formă mai puțin perfectă de autonomie, caracteristică unor teritorii populate recent, de regulă, în prejma unor întreprinderi sau complexe economice din jurul unor orașe. În perspectivă ar fi de preferat apariția în baza unor autonomii social-economice al unor alte autonomii, de tip tradițional.

Economică. O autonomie suplimentară, ce garantează autonomiilor deja existente anumite caracteristici distincte în sferile reglementate de legislația federală (conturarea teritoriilor cu statut juridic special cu un sistem fiscal, facilități vamale etc.).

Lingvistică. O formă de autonomie suplimentară ce ia în considerație comunitatea lingvistică a reprezentanților unor autonomii diferite. Aceasta poate atât să se separe, cât și să se unească cu autonomiile de tipuri tradiționale.

Autonomia comunitară. O autonomie ce nu dispune de alte caracteristici comune, dar care, cu toate acestea, unește oamenii care locuiesc în comun pe același teritoriu sau(și) sunt angajați în aceeași sferă. De exemplu, formațiuni tribale tradiționale sau „localitățile ecologice” formate din foști orașeni.

Anumite teritorii unde nu s-a format nici un fel de comunitate (teritorii nepopulate sau slab populate) pot fi declarate teritorii federale, adică teritoriile unde sunt aplicabile numai legile federale și actele de reglementare federală.

Autonomiile și centrul federal

Spre deosebire de subiecții Federației Ruse existenți la ora actuală, autonomiile pot dispune de drepturi mult mai mari în domeniul cultural, administrativ, de drept și economic. Autonomiilor le pot fi delegate funcțiile judecătorești, cele ale organelor de drept, de conducere și control. Legislația federală trebuie să regle-

menteze doar un minim de chestiuni, unice pentru toate autonomiile: justiția federală și organele de drept federale trebuie să se ocupe exclusiv de chestiunile de ordin conflictual ce apar la nivel intercomunitar. Toate chestiunile de ordin intracomunitar trebuie să fie reglementate în mod independent, în conformitate cu tradițiile consfințite prin legi locale.

În același timp, autonomiile le delegă organelor federale centrale dreptul de a hotărî chestiuni legate de securitatea națională, relațiile internaționale și planificarea strategică. Toate rudimentele suveranității, existente la nivel local, trebuie să fie lichidate.

Noua structură eurasianistă a statului, bazată pe principiul autonomiei, presupune și anumite mutații ce vor viza organe federale ale puterii de stat.

În calitate de organ care adoptă deciziile strategice de bază ale statului trebuie să apară Congresul Autonomiilor, în care ar fi reprezentați exponenții de frunte ai celor mai importante autonomii ale țării. Anume din mijlocul liderilor și al acelor mai respectați reprezentanți ai autonomiilor trebuie să fie selectați conducători ai organelor puterii federale (administrația eurasiatică). Autonomiile își vor delega reprezentanții pentru satisfacerea serviciului militar în cadrul armatei comune și al organelor de drept federale. Având în vedere faptul că majoritatea chestiunilor se va soluționa la nivel local, aparatul birocratic va fi unul foarte restrâns.

Astfel, sistemul occidental al democrației formal-electorale (ce a degradat în Rusia într-un sistem criminal al înșelăciunii și al mituirii electoratului) va fi înlocuit cu o democrație organică ce presupune o participare activă în procesul de conducere a țării a celor mai buni reprezentanți ai comunităților. O democrație de acest tip (democrația cetățenilor, iar nu a plebei), este caracteristică Greciei antice și Elveției moderne.

Exploatarea pământului în cadrul autonomiilor

Chestiunea exploatarea pământului este una extrem de importantă. Niciuna din autonomii nu trebuie să dispună de dreptul la înstrăinarea teritoriului. La bază trebuie să stea următorul principiu: proprietarul pământului este Creatorul (în general, pământul trebuie să fie sacralizat, este necesar să se revină, într-un anume fel, la „cultul pământului natal”). Tot pământul se află în folosința colectivă a întregului popor al Rusiei, administrat de conducerea țării. Autonomiilor le este acordată folosință gratuită a teritoriului pe care acesta le ocupă la momentul actual. Însăși noțiunea de granițe în interiorul Statului Rus (iar în perspectivă – a întregului spațiului eurasiatic) trebuie să fie înlocuită de noțiunea de „limită de vecinătate”. Limita de vecinătate este o linie convențională și nu dispune de putere juridică ce se află folosința unei comunități și se învecinează cu pământurile aflate în folosința altei comunități. „Limitele de vecinătate” sunt mobile, nu fixe. Granițele erau cele care separau, iar „limitele de vecinătate” sunt chemate să unească.

Însuși principiul autonomiei, spre deosebire de principiul suveranității, presupune în calitate de subiect nu teritoriile (cu granițe stabilite în mod arbitrar, iar

uneori și conflictual), ci omul ca purtător al unei autoidentificări național-religioase stricte, care este membru plenipotențiar al unei colectivități.

Prin urmare, înlocuirea principiului suveranității cu cel al autonomiei face imposibil fenomenul separatist și disputele de ordin teritorial în cadrul Federației Ruse (în acest caz, cuvântul „fedeerație” poate fi anulat). Statul capătă stabilitate, iar popoarele Rusiei – o posibilitate unică pentru dezvoltarea socială.

Autonomii și megalopolisuri

Orașele mari constituie zonele cele mai problematice pentru aplicarea principiului autonomiei. Locuitorii orașelor sunt cel mai puțin legați cu tradițiile lor naționale și religioase. Ei nu au nicio tangență cu folosirea pământului. Ei sunt afectați în cea mai mare parte de procesele de occidentalizare și globalizare. În plus, însăși apariția marilor orașe (actuală pentru Europa și Japonia, unde există un deficit acut de pământ) reprezintă în cazul Rusiei (cu surplusul ei de teritorii nevalorificate) cel puțin straniu. Toate aceste aspecte sugerează că marile orașe trebuie depopulate treptat. Principalele industrii trebuie reamplasate în afara orașelor. În ceea ce privește zonele rezidențiale, trebuie implementat sistemul de diviziune teritorială comunală (*sloboda*). Diviziunile comunale sunt așezări ecologice, separate de orașe prin păduri curate, unde comunitățile trebuie formate în funcție de principiul etnic, religios, cultural-istorice sau în funcție de alte principii (trebuie făcută o mențiune specială în ceea ce privește experiența „comunităților de compatrioți”). Astfel, organele de administrație, instituțiile culturale și sectorul de servicii urmează să rămână în limitele actuale ale orașului. În Moscova sunt deja vizibile câteva exemple de implementare a principiului *sloboda*. Conducerea Moscovei încurajează autogovernarea în cadrul unei singure clădiri rezidențiale sau a unui cartier. Acest lucru permite soluționarea eficientă a numeroaselor probleme, însă mai important este faptul că, are loc o comunalizarea megalopolisului: oamenii învață să facă parte din o anumită comunitate și să acționeze de comun acord. În viitor majoritatea problemelor unei *sloboda* vor fi hotărâte în mod autonom.

Autonomiile și „punctele fierbinți”

Dacă pe cea mai mare parte a teritoriului Rusiei tranziția de la principiul suveranității subiecților spre cel al autonomiei încă poate fi amânată (ceea ce oricum e deosebit de periculos), atunci în „punctele fierbinți” ale țării (precum în „punctele fierbinți” de pe teritoriul CSI) el trebuie aplicat neîntârziat.

O analiză a conflictelor interetnice din Rusia, care au provocat vărsări de sânge (cele din Cecenia și din regiunea Prigorodniy din Vladivcașca și altele), devine evident faptul că aici un rol nefast l-a avut principiul suveranității locale.

Regiunile cu populații etnice diferite interferează într-un mod atât de complex, încât este practic imposibil să fie trasată o graniță corectă între acestea. Ideea de suveranitate împinge elitele locale spre arogarea unui număr din ce în ce mai

mare de elemente ale statalității (inclusiv spre fortificarea granițelor). Toate acestea provoacă situații conflictuale, ce nu pot fi soluționate în cadrul paradigmei vechi. Se impune o concepție nouă, calitativ diferită.

Principiul autonomiei, care neagă suveranitatea cu toate componentele ei, tratează în calitate de subiecți nu teritoriile (cu granițele lor problematice), ci popoarele. Oferă o posibilitate unică de ieșire din impas.

Rusia este un spațiu unic, multinațional, multiconfesional și multicultural, având teritorii vaste nelocuite, forme variate de relief și o multitudine de comunități cu propriile tradiții istorice, care sunt extrem de diferite în ceea ce privește mentalitatea și modul de viață. Aplicarea în acest spațiu a unor principii ce s-au format într-un alt context istoric nu poate fi armonioasă și eficientă. Implementarea modelului clasic federal în Rusia este o mină cu efect întârziat care poate sparge țara noastră în mai multe bucăți sângerânde. Este necesară găsirea unui model adaptabil la caracteristicile unice ale Rusiei, ce ar garanta popoarelor ei o dezvoltare națională și culturală plenară, o renaștere religioasă, pace și prosperitate.

În acest sens, înlocuirea principiului suveranității cu cel al autonomiei este de o urgență absolută și fără alternativă.

Mișcarea Eurasianistă Internațională

Mișcarea Eurasianistă Internațională este o organizație non-guvernamentală (ONG) cu filiale în 22 de țări, inclusiv în toate țările care fac parte din CSI, în UE (Germania, Franța, Italia și Marea Britanie) și în America (Statele Unite și Chile), în țările islamice (Liban, Siria, Egipt, Turcia, Iran și Pakistan), în Orientul Îndepărtat (India, Japonia și Vietnam) și altele. Federația Rusă include 56 de reprezentanți regionali ai Mișcării Eurasianiste.

Mișcarea Eurasianistă Internațională a fost creată oficial în cadrul congresului de constituire, organizat la Moscova în data de 20 noiembrie 2003 și este înregistrată la Ministerul Justiției al Federației Ruse ca organizație neguvernamentală internațională, realizându-și obiectivele la scară mondială în fiecare țară unde sunt acceptate activitățile unui ONG internațional.

Obiectivele principale ale Mișcării Eurasianiste Internaționale sunt:

- Lupta comună pentru o lume multipolară, bazată pe cooperarea cu diferite popoare, civilizații și culturi în vederea obținerii păcii și prosperității;
- Un parteneriat strâns între țările europene și asiatice, unde Rusia își rezervă un loc special ca mediator principal în cadrul acestui proces;
- Integrarea spațiului post-sovietic până în punctul în care este creată o „Uniune Eurasiatică”;
- Un dialog activ și multilateral între confesiunile și etniile tradiționale ale Eurasiei, precum și înțelegerea și respectul reciproc între diferite societăți eurasiatice și elitele acestora;
- Conservarea identităților culturale, religioase și etnice ale fiecărui popor și dezvoltarea ulterioară a caracterului unic și original al fiecăreia;
- Consolidarea păcii și ordinii în conformitate cu principiile eurasiatice – Pax Eurasiatica;
- Opoziția față de tendințele negative emergente la nivel mondial, inclusiv globalizarea unipolară și unidimensională, degradarea culturală, terorismul, traficul cu substanțe stupefiante, lipsa justiției sociale și catastrofele ecologice și demografice.

Activitățile Mișcării Eurasiatice sunt coordonate în baza rezoluțiilor Consiliului Suprem al organizației.

Organul executiv al Mișcării Eurasiatice este Comitetul Eurasianist, cu sediul central la Moscova.

Președintele Comitetului Eurasianist și liderul Mișcării Eurasianiste este Aleksandr Dughin, filosof, fondator al neoeurasianismului și creator al școlii moderne de geopolitică.

Clubul Economic Eurasiatic

Scopul activităților Clubului Economic Eurasiatic

Scopurile activităților Clubului Economic Eurasiatic includ:

-
- Dezvoltarea principiului parteneriatelor între organizațiile comerciale ale continentului eurasiatic;
 - Sprijinirea dezvoltării relațiilor comerciale dintre aceste țări;
 - Promovarea integrării continentului eurasiatic în spațiul economic unic.

Sprijinirea inițiativelor eurasiatice

Clubul Economic Eurasiatic percepe eurasiatismul ca pe o bază ideologică fructuoasă pe care să își consolideze rețeaua economică atât în Orient, cât și în Occident. Obiectivul principal al activităților Clubului este impulsivarea inițiativelor și gândirii eurasiatice în domeniul economiei, culturii, științei și relațiilor interconfesionale.

Principiile de bază ale activității Clubului

Clubul Economic Eurasiatic își concentrează atenția asupra următoarelor obiective:

- Dezvoltarea unui parteneriat în domeniul resurselor energetice (petrol, gaz ș.a.m.d.);
- Proiectarea și implementarea proiectelor de transport;
- Colaborarea în sectorul financiar, inclusiv în domeniul bancar și de emitere a titlurilor mobiliare;
- Cooperarea în sfera sistemelor de comunicații și informații;
- Desfășurarea proiectelor comune de construcție;
- Consultanță juridică pentru tranzacțiile comerciale și evaluarea riscurilor pentru fiecare țară în parte;
- Consultanță comercială care ține cont de factorii geopolitici particulari;
- Comerț.

Principalele regiuni vizate de Clubul Economic Eurasiatic

Clubul își concentrează în mod special atenția asupra țărilor din cadrul CSI și desfășoară activități în vederea promovării cooperării economice dintre acestea – proiecte precum piața comună eurasiatică, uniunea vamală și altele.

Clubul consideră că măsurile pentru un parteneriat economic largit cu țările din UE sunt de o importanță crucială.

Totodată, Clubul dorește să promoveze parteneriate de afaceri cu țările de pe continentul asiatic.

Proiectul Europei Mari

O schiță geopolitică a unei viitoare lumi multipolare

1. În urma declinului și dispariției blocului socialist est-european la sfârșitul secolului trecut, o nouă viziune asupra geopoliticii lumii bazată pe o nouă abordare a devenit o necesitate. Dar inerția de gândire politică și lipsa imaginației istorice în rândul elitelor politice ale Ociidentului victorios le-au condus spre o abordare simplistă. Temelia conceptuală a acestei optici rezidă în absolutizarea democrației liberale de factură occidentală, a economiei de piață și a dominației strategice a Statelor Unite în lume văzute ca singură soluție și model universal pentru întregă umanitate.

2. În fața ochilor noștri apare această nouă realitate: realitatea unei lumi organizate în întregime conform paradigmei americane. O comisie influentă de experți neoconservatori din SUA se referă deschis la aceasta, folosind un termen mai adecvat – „imperiul global” (uneori „imperiul binevoitor”, conform lui Robert Kagan). Acest imperiu este unipolar și concentric prin însăși natura lui. În centru se află „nordul bogat” și comunitatea atlantistă. Restul lumii este ignorat, rezervându-i-se statutul de zonă cu țări subdezvoltate sau în curs de dezvoltare, condamnate la rolul de eterne periferii. Totuși, la nivel public se pretinde că aceste țări urmează să se miște pe aceeași linie de dezvoltare propusă de Vestul bogat pentru a-l „ajunge din urmă” într-o anume perspectivă istorică.

3. Ținând pasul cu această viziune unipolară, Europa este văzută ca periferie a Americii, capitala lumii, și ca punte a vestului american pe continentul Eurasiatic. Europa este considerată parte a nordului bogat, și totuși nu un lider al acestuia, ci mai degrabă un partener minoritar fără interese adecvate sau caracteristici proprii. În lumina acestui proiect, Europa este percepută ca obiect, nu subiect al geopoliticii, ca o entitate lipsită de propria ei identitate și voință, de o autentică suveranitate, recunoscută și respectată necondiționat. Cea mai mare parte a individualității culturale, politice, ideologice și geopolitice a moștenirii europene este tratată ca ceva ce ține de trecut. Orice a fost considerat cândva util, a fost deja integrat în proiectul global vestic; ceea ce a rămas, este considerat irelevant. În aceste circumstanțe, Europa este dezgolită din punct de vedere geopolitic, privată de sinele său profund și o independență reală. Fiind așezată în preajma unor regiuni cu civilizații diferite, non-europene, și având o identitate slăbită sau chiar negată complet din perspectiva imperiului american global, Europa își poate pierde cu ușurință propriul profil cultural și politic.

4. Totuși, democrația liberală și piața liberă sunt doar o parte din moștenirea istorică a Europei. Au existat o multitudine de concepte deloc inferioare liberalismului, elaborate de către marii gânditori, oameni de știință, politicieni, ideologi și artiști europeni. Identitatea Europei este mult mai amplă și mai profundă decât

fast-food-ul ideologic american simplist în contextul imperiului global, cu amestecul său caricatural de ultra-liberalism, ideologie a pieței libere și democrație bazate pe cantitate în fața calității. În perioada „Războiului Rece” unitatea lumii vestice de pe ambele părți ale atlanticului avea o bază mai mult sau mai puțin solidă datorită apărării reciproce a valorilor comune. Acum, însă, această amenințare nu mai există, iar vechea retorică nu mai funcționează. În noile condiții nu mai există un dușman comun bine definit, care să reprezinte cu adevărat o amenințare pentru Occident, iar o temelie solidă și pozitivă pentru un Occident asociat în baza vechilor principii nu mai are nicio șansă de viitor. În consecință, țările europene încep să se orienteze spre modele total diferite, care sunt în contrast puternic cu modelul anglo-saxon (astăzi preluat de către SUA) al neoliberalismului.

5. Europa de astăzi are propriile sale interese strategice, care diferă substanțial de interesele americane și de nevoile proiectului de globalizare vestică. Europa are propria sa atitudine specifică și pozitivă față de vecinii săi din Sud și din Est. În unele cazuri, prioritățile economice ale Europei, nevoia de resurse energetice și strategia ei de apărare comună diferă în mod radical de viziunea americană.

6. Aceste considerente generale ne-au făcut pe noi, intelectuali europeni profund preocupați de soarta culturală și istorică a Europei noastre natale, să ajungem la concluzia că avem neapărată nevoie de o viziune de alternativă asupra viitorului lumii, unde locul, rolul și misiunea Europei și a civilizației europene ar fi diferite, mai mari, mai bune, și mai sigure, decât în cadrul proiectului imperiului global, cu caracteristicile sale imperialiste prea evidente.

7. Singura alternativă fezabilă în circumstanțele de față va fi descoperită în contextul unei lumi multipolare. Multipolaritatea poate acorda dreptul și libertatea de a-și dezvolta propriul potențial, de a-și organiza propria viață internă în conformitate cu identitatea specifică a culturii și a poporului, și de a propune o bază de încredere pentru relații internaționale corecte și echilibrate între națiunile lumii cu orice țară sau civilizație de pe planetă. Multipolaritatea ar trebui să fie bazată pe principiul echității în cadrul diferitelor tipuri de organizare politică, socială și economică ale acestor națiuni și state. Progresul tehnologic și o deschidere crescândă între țări ar trebui să promoveze dialogul și prosperitatea tuturor popoarelor și națiunilor, fără a le pune în pericol identitățile. Diferențele dintre civilizații nu trebuie neapărat să culmineze într-o ciocnire inevitabilă între acestea, în pofida logicii simpliste a unor politologi americani. Dialogul sau mai degrabă „polilogul” reprezintă o posibilitate realistă și fezabilă, pe care ar trebui să o promovăm în egală măsură cu toții.

8. În ceea ce privește Europa, și în contrast cu alte planuri de a crea ceva „mai mare” în accepțiunea de modă veche, imperialistă a lumii – fie că este vorba de proiectul unui Orient Mijlociu Mare sau planul pan-naționalist pentru o Rusie Mare sau o Chină Mare – sugerăm, ca manifestare concretă a abordării multipolare, o viziune echilibrată și deschisă a unei Europe mai mari ca nou concept pentru dezvoltarea viitoare a civilizației noastre în dimensiunile sale strategice,

sociale, culturale, economice și geopolitice.

9. Europa Mare va cuprinde teritoriul aflat în granițele care coincid cu limitele civilizației europene. Acest tip de graniță este ceva complet nou, la fel ca și conceptul de stat-civilizație. Natura acestor granițe presupune o tranziție gradată, nu o delimitare abruptă. Prin urmare, această Europă Mare ar trebui să fie deschisă interacțiunii cu vecinii ei din Vest, Est sau Sud.

10. O Europă Mare, în contextul general al unei lumi multipolare, este concepută ca fiind înconjurată de alte teritorii mari, fiecare bazându-și unitatea aferență pe afinitatea civilizațiilor dintre națiunile din care sunt formate. Prin urmare, putem prezice eventuala apariție a unei Americi de Nord mai mari, a unei Eurasii mai mari, a unei Asii Pacifice mai mari și, în viitorul mai îndepărtat, o America de Sud Mare și o Africă Mare. Nicio țară – cu excepția Statelor Unite – nu își poate permite să își apere adevărata suveranitate bazându-se doar pe resursele proprii. Niciuna dintre acestea nu poate fi considerată ca fiind un pol autonom, capabil să echilibreze puterea atlantistă. Prin urmare, multipolaritatea necesită un proces de integrare la scară largă. El s-ar putea numi „lanț de globalizare” – dar globalizare cu limite concrete – care coincide cu granițele aproximative ale diferitelor civilizații.

11. În accepția noastră, această Europă Mare este privită ca putere geopolitică suverană, cu propria ei identitate culturală, cu opțiunile ei sociale și politice bazate pe principiile tradiției democratice europene, cu propriile capacități de apărare (incluzând arme nucleare), și având acces nestingherit la resurse energetice și minerale. Toate acestea i-ar permite să ia de o manieră total independentă decizii legate de pace sau război cu alte țări sau civilizații. Realizarea proiectului schițat mai sus depinde de o voință europeană comună, precum și de o procedură democratică de luare a deciziilor.

În vederea promovării proiectului unei Europe Mari și a conceptului de multipolaritate, facem apel către forțele politice ale națiunilor europene să depășească opțiunile politice obișnuite, trecând peste de diferențele de ordin cultural sau religios, să susțină în mod activ această inițiativă. Solicităm crearea de Comitete pentru o Europă Mare sau alte tipuri de organizații, care să împărtășească abordarea multipolară, acestea fiind salutabile sub orice formă și oricunde s-ar putea manifesta. Aceste organizații trebuie să respingă unipolaritatea și să conștientizeze pericolul crescând al imperialismului american; Ele au menirea să elaboreze un concept similar celui eurasianist pentru alte civilizații.

Dacă vom fi în stare să cooperăm, afirmându-ne cu tărie identitățile noastre diferite, vom reuși să creăm o lume mai echilibrată, mai dreaptă și mai bună, o lume în care orice cultură, tradiție, tip de societate, orice model politic ori economic, orice comunitate etnică sau religioasă își pot găsi un loc onorabil, potrivit cu profilul identitar, cu dreptul la o viață demnă și la propria manieră inconfundabilă de a se afirma în istorie.

Cheile eurasiatice către viitor

Extras dintr-un interviu susținut în 2012 în

Ziaristi Online

- La Universitatea de Stat din Moscova sunteți și șeful Centrului de Studii Conservatoare. Care este scopul creării unui astfel de Centru? Cât de importantă este întemeierea unei ideologii conservatoare în Rusia, în opinia dumneavoastră?

- În primul rând, în opinia mea, conservatorismul este o constantă psihologică accentuată a societății ruse. Societatea noastră este conservatoare în legătură cu orice, reacționează negativ la schimbare și se luptă pentru a-și păstra intacte caracteristicile sale esențiale. Examinarea naturii acestor caracteristici și conferirea unei anumite rigori științifice acestei psihologii colective în procesul cercetărilor de ordin filosofic, sociologic și politic alcătuiesc sarcinile prioritare, stabilite de Centrul pentru Studii Conservatoare. Conservatorismul este un fenomen multidimensional și foarte variat; nu este nici răspunsul, nici panaceul pentru probleme cu care ne confruntăm. Este doar o tendință care ia formă în diferite moduri în termeni politici și ideologici. În acest sens, Centrul are un domeniu amplu de cercetare. Această inițiativă non-profit reunește cercetători care explozează problemele respective în practic toate instituțiile academice importante din Rusia. Centrul publică antologii de filosofie, cum ar fi cele ce țin de a Patra teorie politică, de Tradiție (almanahul *Tradition*), de geopolitică (*Leviatan*), de sociologia imaginarului și de chestiunile de ordin etnic (*Centrul*). Centrul de Cercetare Conservatoare este o lume în sine, un mediu intelectual și academic foarte complex, care include o largă varietate de elemente.

- PreModernitate, Modernitate, PostModernitate... Cum poate fi exprimat într-un limbaj mai simplu acest concept filosofic al dumneavoastră? Adică, care este rolul Rusiei, al fostei Uniuni Sovietice și al regiunii Marea Neagră – Marea Caspică în aceste trei paradigme istorice, și care ar trebui să fie acesta, în opinia dumneavoastră?

- În sensul strict al acestor termeni, Premodernitate, Modernitate și Postmodernitate fac parte din sistemul clasic al categorisirii diferitelor tipuri de societăți. Eu mă refer la ceva diferit, ca un grafic al sociologiei istoriei, care poate fi suprapusă pe diferite tipuri de societăți, pentru a le determina structura. Acesta este motivul pentru care societățile premoderne pot exista și în epoca noastră, în același mod în care societățile moderne și postmoderne pot coexista în epoca noastră. Când apelăm la noțiunile de Premodernitate, Modernitate și Postmodernitate nu spunem ce a fost, ce este și ce va fi. Aceasta este o concepție greșită, deoarece toate aceste societăți există astăzi. Unele dintre ele au existat în trecut, iar altele nu, aici fiind vorba de un model sociologic mai complex.

În Occident succesiunea acestor tipuri de societăți de la una la alta s-a produs

într-un mod natural, ușor de observat. De aceea, urmând exemplul societăților vestice, putem vedea cum aceste modele s-au alternat istoric și cum au crescut unul din celălalt. De fapt, aceasta este o schemă de clasificare potrivită complet structurii societății vestice și istoriei acesteia. Însă când este vorba despre alte societăți, această scară poate fi folosită doar cu rezerve și modificări. Acest aspect este foarte important.

Occidentul întruchipează tranziția de la starea modernă – o stare de fapt foarte bine împământenită, care s-a extins până la capătul straturilor sociale – la situația postmodernă.

Unde este Rusia? Ca și multe alte societăți, cu excepția celor occidentale, suntem, bineînțeles, fundamental în urmă. De aceea modernizarea este urgentă pentru noi. Asta arată de la sine faptul că suntem într-un punct diferit în dezvoltarea noastră: chestiunile relevante pentru noi nu mai sunt relevante și pentru Occident. Prin urmare, înțelegem diferit care este structura societății noastre. Aveți aici o opinie interesantă: în analiza metodelor pentru definirea locului societății noastre și al societăților majorității statelor post-sovietice în acești termeni, am ajuns la concluzia că ne confruntăm cu un model complex, controversat, un hibrid pe care l-am numit *arheomodern*. Cu alte cuvinte, la suprafață, societatea noastră are multe caracteristici ale societății moderne. Dar în spatele acestei fațade și în culisele acestei societăți presupus moderne (faptul că există o Constituție, legi, drepturi civile, o piață de capital, democrație și așa mai departe) se ascund mecanismele reale ale unei alte societăți, una care este total învechită și guvernată de alte legi și norme. Însă nimeni nu vorbește despre asta și nimeni nu o recunoaște și, în consecință, a apărut un anumit sistem de șiretenie socială în care lucrurilor nu li se spune pe nume, inclusiv în sociologie, politică și abordarea valorilor.

Cu alte cuvinte, pe de o parte în mod clar nu suntem moderni într-un sens deplin. Pe de altă parte, societatea noastră este plină de elemente post-moderne: Ksenia Sobciak¹, Internetul, Twitter. Dar folosim aceste structuri postmoderne în felul nostru specific. Pentru ruși și popoarele post-sovietice, Internetul și blogging-ul sunt cu totul altceva decât sunt pentru europenii din Vest. În consecință, cetățenii noștri au dezvoltat o conștiință duală. Adică, oamenii din Rusia care cred că sunt moderni, în realitate sunt arhaici și cei care nu cred în nimic ar putea fi postmoderni în unele privințe sau ar putea fi mai avansați. Într-o societate care este arheomodernă, structurile temporale sunt organizate diferit decât în societățile vestice. Trecutul ar putea să fie înaintea noastră, în timp ce viitorul este în urma noastră. Și prezentul ar putea fi absent sau neadecvat – neadecvat din punctul de vedere al sociologiei vestice.

Legea principală a societății ruse este heterotelia. În sociologie, vorbim de heterotelia atunci când, citându-l pe Viktor Cernomărdin, „Am vrut să fie mai bine, dar a ieșit ca de obicei”. Adică, la nivelul sectorului public oamenii își stabilesc în

1. Ksenia Sobciak (n. 1981) este o personalitate de televiziune de origine rusă, care a fost activă în opoziția liberală față de Vladimir Putin

mod clar scopuri definite și raționale, dar rezultatul final este complet diferit, iese altceva decât s-a planificat. De exemplu, în timpul epocii lui Hrușciiov, planul era dezvoltarea comunismului până când acesta și-ar fi atins etapa finală în 1980, dar rezultatul acestui proces a fost distrugerea socialismului. Acesta este un exemplu de heterotelia. Prin urmare, arheomodernul este un domeniu unde heterotelia devine legea socială de bază: orice am face, ni se garantează că vom obține un rezultat diferit.

- Care este paradigma aplicabilă fostelor țări comuniste care au devenit parte a Uniunii Europene? Care este poziția acestora în raport cu heterotelia?

- În primul rând, Europa este matricea modernizării. Problema este că modernizarea suprapune structuri mai arhaice. În țările din Europa de Est și de Sud găsim ceva similar cu arheomodernul. Dar odată ce devin parte a spațiului UE, ele sunt supuse unui impact enorm din partea matricei de modernizare. Adică, în Europa totul este modern, până la sistemul său educațional și obiceiurile sale lingvistice. Atunci când o țară aderă la Uniunea Europeană, influența matricei europene este atât de puternică încât modernizarea are loc în mod intens, lucru absolut imposibil de obținut atunci când cineva se află la o anumită distanță de Europa sau când cineva are teritorii așa de vaste ca Rusia, Kazahstan sau Ucraina. Ucraina este o dimensiune care sfidează modernizarea europeană, chiar și în cazul integrării sale complete în Europa, pur și simplu datorită mărimii sale, tradițiilor culturale și multor altor lucruri; unele dintre acestea pot fi asimilate de societatea europeană modernă care face tranziția spre Postmodernitate, iar altele nu pot.

Întrebarea care sunt țările sau care sunt spațiile, culturile și societățile ce pot fi modernizate, cu adevărat europenizate și incluse în Uniunea Europeană și care nu, rămâne deschisă. Turcia, de exemplu, nu se potrivește clar datorită parametrilor săi economici și politici. Toate lucrurile bune pe care le au turcii i-au făcut să devină destul de europeni. Dar, per ansamblu, mărimea acestei societății, cultura și caracteristicile sale calitative nu se potrivesc deloc cu Europa. Prin urmare, Turcia nu va fi niciodată în UE: este mai probabil ca UE să se dezbine decât să accepte Turcia în structura sa. În ceea ce privește țările post-sovietice ca Ucraina și, în special, Georgia sau Moldova, cred că acestea sunt o cauză pierdută, deoarece în societățile arheomoderne în care aspectul arhaic este foarte puternic, modernizarea va dura secole.

În ceea ce privește modernizarea de ansamblu a Rusiei, în general am dubii că acest lucru este posibil, deoarece are un teritoriu atât de vast și o asemenea cultură și istorie. Este pur și simplu imposibil.

Este mai bine să mă întorc de unde am pornit – la Eurasianism. Haideți să ne acceptăm unicitatea, elementele arhaice și elementul conservativ permanent așa cum sunt: nu ar trebui să fugim de ele, să ne fie rușine de ele sau să încercăm să le modernizăm, ci mai degrabă să le recunoaștem pentru ceea ce sunt. Odată ce recunoaștem acest lucru, trebuie să ne dăm un răspuns sincer legat de cine sun-

tem. Dacă nu suntem nimic mai mult decât o Europă nemodernizată, o Europă deformată, o caricatură a Europei – nimeni nu și-ar dori să trăiască într-o astfel de țară. Dar dacă suntem purtătorii unui destin special, în acest caracter special avem niște dimensiuni foarte originale și profunde, care necesită înțelegere, exact așa cum au crezut primii slavofili și eurasieniști, atunci acest lucru face toată diferența. În acest caz ne rămâne doar să dezvăluim și să reabilităm cumva acest lucru, pentru a oferi coerență caracterului rusesc prin eurasianism și în cadrul unui sistem multipolar. Există un model european al dezvoltării definit de aceste trei modele, dar există și un altul. Și dacă încetăm să măsurăm totul conform standardelor altora – cu așa-numitul „etalon comun”, dar în realitate unul european – atunci vom descoperi în noi cele mai neașteptate și neobișnuite trăsături pe care nu le-am observat înainte, deoarece ne priveam prin ochii celorlalți. Cred că astfel putem ieși din această situație.

În ceea ce privește posibilitatea integrării în ora dintre țările post-sovietice în Europa, cred că este imposibil chiar și pentru moldoveni, deoarece aceștia sunt chiar mai arhaici decât românii sau rușii. Este un lucru pozitiv, este averea lor, și arhaismul nu ar trebuie să fie o rușine. Arhaici? Să-i lăsăm să fie arhaici! Este minunat! Este o cultură profundă, contemplativă și frumoasă. Îmi place foarte mult. Mulți români vor călători în curând în Moldova datorită legăturilor lingvistice, căutându-și rădăcinile și identitatea, mai ales pentru că România va experimenta în curând criza europenismului. Da, natura lor arhaică s-a dovedit a fi prea profundă și sfidează această integrare, spre deosebire de alte țări est-europene. Încă abia urmează să ne confruntăm cu arheomodernul din Europa de Est.

Împotriva lumii postmoderne

Influența nefastă a unipolarității

Ordinea globală actuală este unipolară, iar Occidentul global stă la baza acestei lumi, în timp ce Statele Unite constituie nucleul ei.

Acest tip de unipolaritate are aspecte geopolitice și ideologice. Latura geopolitică a problemei presupune dominația strategică a Pământului de către superputerea nord-americană și eforturile Washingtonului de a organiza planeta astfel încât să o poată conduce în conformitate cu propriile interese naționale, imperialiste. Acest lucru generează un efect negativ, întrucât privează alte state și națiuni de suveranitatea autentică.

Atunci când dreptul de a decide ce este rău și ce este bine, cine trebuie pedepsit și cine nu aparține unei singure autorități, rezultatul este dictatura globală. Am convingerea că acest lucru este inacceptabil. Trebuie să luptăm împotriva acestui efect. Dacă cineva ne privează de libertate, atunci trebuie să reacționăm. Și o vom face. Imperiul american trebuie distrus, și mai devreme sau mai târziu, așa se va întâmpla.

Din punct de vedere ideologic, această unipolaritate se bazează pe valorile moderne și postmoderne care sunt vădit anti-tradiționale prin natura lor. Împărtășesc viziunea lui René Guénon și Julius Evola, care consideră Modernitatea și ideologiile care reies din aceasta – individualismul, democrația liberală, capitalismul ș.a.m.d. – ca fiind cauzele viitoarei catastrofe a umanității, iar dominația globală prin întremediul practicilor occidentale ca fiind degradarea decisivă a Pământului. Occidentul se apropie de sfârșit și nu trebuie să-l lăsăm să ne tragă și pe noi în prăpastie împreună cu el.

Privită din perspectiva ei spirituală, globalizarea reprezintă o manifestare a Marii parodii: regatul Antihristului. Statele Unite se află în epicentrul expansiunii acestuia. Valorile americane se pretind a fi „universale”. În fapt, nu sunt altceva decât o nouă formă de agresiune ideologică împotriva multitudinii culturilor și tradițiilor existente în alte părți ale lumii. Mă opun cu hotărâre acelor valori ale Occidentului care sunt moderne și postmoderne prin natură și care sunt promulgate de Statele Unite prin forță sau influență (Afganistan, Irak, Libia și, probabil, în viitorul apropiat, Siria și Iran).

Prin urmare, toți tradiționaliștii ar trebui să se opună Vestului și globalizării, precum și politicilor imperialiste ale Statelor Unite. Aceasta este singura poziție logică și de o profundă însemnătate. Tradiționaliștii și ceilalți partizani ai principiilor și valorilor tradiționale trebuie să se opună Vestului și să apere Restul (în cazul când Restul dă semne de conservare integrală sau parțială a Tradiției).

O serie de oameni din Occident și chiar din SUA nu sunt de acord cu starea actuală de fapt și nu privesc cu ochi buni Modernitatea și Postmodernitatea. Aceștia sunt apărătorii tradiției spirituale și ai Occidentului premodern. Aceștia trebuie

să ni se alătore în lupta noastră comună. Trebuie să ia parte la *revolta împotriva lumii moderne*. Ar trebui să luptăm împreună împotriva unui inamic comun.

O altă problemă vizează structura acestui posibil front antiglobalist și antiimperialist, precum și a participanților la acesta. Consider că trebuie să sprijinim toate forțele care luptă împotriva Vestului, SUA, democrației liberale, Modernității și Postmodernității. Inamicul nostru comun impune crearea unor diverse tipuri de alianțe politice: musulmani, creștini, ruși, chinezi, reprezentanți de stânga, reprezentanți de dreapta, hinduși, evrei – toți cei care înfruntă actuala stare de fapt, și globalizarea în mod special, trebuie să ne fie prieteni și aliați. Indiferent dacă idealurile noastre sunt diferite, avem un lucru foarte important în comun: urâm realitatea noastră actuală. Idealurile noastre diferă numai în ceea ce privește viziunea specifică a ceea ce vrea să realizeze fiecare dintre noi, ceva ce are doar potențialul de a deveni realitate, în timp ce provocarea cu care ne confruntăm are deja o prezență extrem de reală. Acest lucru trebuie să constituie baza noii alianțe. Toți cei care percep globalizarea, occidentalizarea și postmodernizarea în mod negativ trebuie să își coordoneze eforturile pentru elaborarea unei noi strategii de împotrivire față de acest rău omniprezent. Îi putem descoperi până și pe cei care văd lucrurile în același mod în SUA, cei care aleg Tradiția în detrimentul stării actuale de decadență.

A Patra teorie politică

E momentul să ne adresăm o întrebare extrem de importantă: ce tip de ideologie trebuie să folosim pentru a combate globalizarea și principiile acesteia? Cred că toate ideologiile antiliberale – comunismul, socialismul și fascismul – au devenit irelevante. Toate au încercat să lupte împotriva capitalismului liberal și au eșuat. Acest lucru se datorează parțial faptului că, în vremurile de apoi răul este cel care învinge, și parțial din cauza limitărilor și nepotrivirilor interne. Este timpul să revizuim cu atenție ideologiile antiliberale din trecut.

Care au fost aspectele pozitive? Acestea sunt evidente prin caracterul anticapitalist și antiliberal, precum și anticosmopolit și antiindividualist. Aceste caracteristici trebuie acceptate și integrate în ideologia viitorului. Cu toate acestea, doctrina comunistă este modernă, ateistă, materialistă și cosmopolită. Trebuie să renunțăm la aceste aspecte. Pe de altă parte, sprijinul pentru solidaritate socială, justiție socială, socialismul însuși și o abordare holistică a societății constituie aspectele pozitive ale acestei doctrine. Trebuie să separăm elementele materialiste și moderniste de comunism și socialism și să le respingem.

Teoriile Căii a Treia, care au fost susținute, într-o anumită măsură, de o serie de tradiționaliști, printre care Julius Evola, au inclus și câteva elemente inacceptabile. În primul rând, rasismul, xenofobia și șovinismul. Acestea au evidențiat nu numai viciile morale, ci și atitudini inconsecvente din punct de vedere teoretic și antropologic. Diferențele dintre etnii nu indică nici superioritate, nici inferioritate. Aceste diferențe trebuie acceptate și susținute fără pretenții rasiste. Nu există

un sistem comun de cuantificare pentru a compara și evalua diferitele grupuri etnice. Atunci când o societate încearcă să judece o altă societate, aplică propriile criterii, comițând astfel un act de violență intelectuală. Aceeași atitudine poate fi, de asemenea, găsită în crimele globalizării și occidentalizării, precum și în imperialismul american care le promovează.

Dacă reușim să eliberăm socialismul de caracteristicile materialiste, ateiste și moderniste și dacă respingem elementele rasiste și vag naționaliste ale Căii a Treia, ajungem la un tip complet nou de ideologie politică. Am denumit-o a Patra teorie politică – prima fiind liberalismul, pe care o combatem; a doua fiind formele clasice de comunism și socialism; iar a treia fiind fascismul și național-socialismul. Elaborarea celei de-a Patra teorii începe în punctul de intersecție ale diferitelor teorii politice antiliberale din trecut.

Astfel ajungem la bolșevismul național, care reprezintă socialismul fără materialism, ateism, progresivism și modernism, precum și la a Treia cale fără rasism și naționalism. Însă aceasta reprezintă doar primul pas. Prin simpla revizuire a ideologiilor antiliberale din trecut nu putem ajunge la rezultatul final. Nu constituie decât o aproximare inițială și o abordare preliminară. Trebuie să mergem mai departe și să facem apel la Tradiție și la sursele premoderne de inspirație. Acolo descoperim idealurile platonice, societățile ierarhice ale epocii medievale și viziunile teologice ale sistemelor sociale și politice, creștine, musulmane, budiste, ebraice, hinduse sau altele. Premodernitatea este o sursă esențială a sintezei bolșevismului național. Trebuie să găsim un nume pentru acest tip de ideologie, iar „a Patra teorie politică” este potrivită în acest sens. Nu ne detaliază ceea ce reprezintă această teorie, ci mai degrabă ceea ce nu reprezintă. Mai exact, este un soi de invitație sau apel, mai degrabă decât o dogmă.

Din punct de vedere politic, acest aspect creează un fundament interesant pentru cooperarea conștientă dintre suporterii stângii și suporterii drepte, precum și între mișcările religioase sau alte tipuri de mișcări antimoderne – ecologiștii, de pildă. Singurul lucru pe care insistăm pentru crearea unei astfel de alianțe este ca cei care participă să lase deoparte prejudecățile anticomuniste și antifasciste. Aceste prejudecăți reprezintă armele pe care liberalii și globaliștii le folosesc pentru a menține disensiunile dintre inamicii lor. Trebuie să respingem cu tărie atât anticomunismul, cât și antifascismul. Ambele sunt instrumente contrarevoluționare atunci când sunt mânuite de elita liberală. În același timp, trebuie să ne opunem cu hotărâre oricărui tip de conflict între religii: musulmanii împotriva creștinilor, evreii împotriva musulmanilor, musulmanii împotriva hindușilor și așa mai departe. Aceste războaie interconfesionale și dușmăanii nu fac decât să sprijine cauza regatului Anticristului, care încearcă să dezbină toate religiile tradiționale pentru a-și impune propria pseudo-religie, parodia escatologică.

Trebuie să unim Dreapta și Stânga, iar religiile tradiționale reprezintă o luptă comună împotriva unui inamic comun. Justiția socială, suveranitatea națională și valorile tradiționale reprezintă cele trei principii majore ale unei astfel de ideo-

logii. Ajungerea la un consens nu va fi ușoară, însă trebuie să ne dăm silința dacă vrem să învingem dușmanul.

În franceză există o maximă: *La droite des valeurs et la gauche du travail* (Alain Soral). În italiană e *La Destra sociale e la Sinistra identitaria*. Vom vedea mai târziu cum trebuie să sune în limba engleză.

Am putea merge mai departe pentru a încerca să definim subiectul, actorul celei de-a Patra teorii politice. În cazul comunismului, la baza sa a stat centrul. În cazul mișcărilor asociate Căii a treia, bazele au fost constituite de rasă sau de națiune. În cazul religiilor, accentul este pus pe comunitatea credincioșilor. Cum trebuie să abordeze a Patra teorie politică diversitatea și divergențele dintre supuși? Propunem, ca sugestie, ca obiectul celei de-a Patra teorii să fie găsit în conceptul heideggerian al *Dasein* (a fi aici). Acesta reprezintă o noțiune extrem de profundă care poate deveni numitorul comun al dezvoltării ontologice ulterioare a acestei ideologii. Cruciale sunt autenticitatea sau nonautenticitatea existenței *Dasein*-ului. A Patra teorie politică insistă asupra autenticității existenței. Prin urmare, reprezintă antiteza pentru orice tip de înstrăinare – socială, economică, națională, religioasă sau metafizică.

Însă *Dasein*-ul este un fenomen concret. Orice individ și orice cultură are propriul *Dasein*. Acestea manifestări sunt diferite între ele, însă au o prezență constantă.

Dacă acceptăm că trebuie să inițiem elaborarea unei strategii comune în vederea creării unui viitor care să corespundă cerințelor și viziunii noastre, valorile precum justiția, suveranitatea națională și spiritualitatea tradițională pot servi ca indicatoare de-a lungul acestui proces.

Cred cu sinceritate că a Patra teorie politică, național-bolșevismul și eurasianismul pot fi de mare folos popoarelor noastre, țărilor noastre și civilizațiilor noastre. Cuvântul- cheie este „multipolaritate” în toate privințele – geopolitică, axiologică, culturală, economică și așa mai departe.

Ideea importantă a *nous*-ului (intelectului), conform definiției filosofului grec Plotin, corespunde idealului nostru. Intelectul reprezintă un singur element și mai multe elemente în același timp, deoarece include toate tipurile de diferențe – nu uniforme și amestecate, ci luate ca atare, împreună cu toate particularitățile aferente. Lumea viitoare trebuie să fie într-o oarecare măsură noetică – multiplicitatea și diversitatea trebuie interpretate ca bogăție și lucru de preț, nu ca motivație pentru conflicte interminabile. Trebuie să existe mai multe civilizații, mai mulți poli, mai multe centre și mai multe seturi de valori pe unica noastră planetă și pentru unica noastră omenire.

Există și opinii diferite. Cine se opune unui astfel de proiect? Cei care doresc să impună uniformitatea, un singur stil de viață (american) și o singură lume. Acest lucru este impus prin forță și persuasiune. Aceștia se opun multipolarității. Ne stau împotriva.

Al treilea regim totalitar

O critică din punctul de vedere al celei de-a Patra teorii politice

În științele politice conceptul de totalitarism este considerat a aparține atât ideologiei comuniste, cât și celei fasciste, ambele proclamând în mod deschis superioritatea întregului (în cazul comunismului și socialismului, clasa și societatea; în cazul fascismului, statul, iar în cazul național-socialismului, rasa) față de domeniul privat și individual. În acest sens, se opun ideologiei liberalismului unde, dimpotrivă, individul prevalează asupra întregului, ca și cum acest întreg nu poate fi înțeles. Pe cale de consecință, liberalismul combate totalitarismul în general, inclusiv cel promovat de comunism și fascism. Astfel, însuși termenul „totalitarism” relevă legăturile cu ideologia liberală – nici comuniștii, nici fasciștii neavând loc în aceasta. Toți cei care folosesc cuvântul „totalitarism” sunt liberali, indiferent dacă recunosc sau nu acest lucru.

La prima vedere, această imagine este perfect clară și nu lasă loc de ambiguitate: comunismul reprezintă prima formă de totalitarism, iar fascismul a doua. Prin antiteză, liberalismul neagă întregul și pune privatul deasupra tuturor. Dacă ne oprim aici, putem recunoaște că epoca modernă a dat naștere la două ideologii totalitariste: comunismul (socialismul) și fascismul (național-socialismul), împreună cu variațiile și nuanțele acestora. Însă liberalismul ca teorie politică a apărut înainte de celelalte două, supraviețuindu-le pe acestea. Prin urmare, nu poate fi numit totalitarism. Astfel a apărut expresia de „al treilea totalitarism” care sugerează că extinderea nomenclaturii ideologiilor totalitariste, care include liberalismul, nu are nici un sens.

Cu toate acestea, tema „celui de-al treilea totalitarism” poată apărea în contextul sociologiei franceze clasice (anume, școala Durkheim) și în cel al filosofiei postmoderne. Sociologia lui Durkheim susține că ceea ce este inclus în conștiința individuală se formează integral în baza conștiinței colective. Cu alte cuvinte, natura „totalitaristă” a oricărei societăți, inclusiv de tip individualist sau liberal, nu poate fi schimbată. În cazul în care conștiința individuală rezultă din elementul colectiv, atunci tocmai declararea Individului ca valoare și reper suprem al lucrurilor, precum în conceptul liberalismului, este o proiecție a societății – adică, o formă de influență totalitaristă și de condiționare ideologică. Noțiunea de individ este un concept social. O ființă umană care există în afara oricărei societăți nu știe dacă reprezintă sau nu un individ, sau dacă individualismul reprezintă sau nu valoarea supremă. Individul este educat numai ca individ într-o societate unde ideologia liberală domină și devine o funcție acceptată și, implicit, invizibilă a mediului social. Astfel încât, elementul care neagă realitatea socială și o susține pe cea individuală are el însuși o natură socială. Liberalismul este o ideologie totalitaristă care insistă, prin metodele clasice ale propagandei totalitariste, că Individul reprezintă valoarea supremă.

Acest punct marchează începutul criticii sociologice a societății burgheze – nu socialistă, ci din punct de vedere sociologic (deși adesea în Franța și în Occident în general, socialismul și sociologia s-au suprapus aproape până la punctul contopirii, cum e cazul, de exemplu, lucrărilor lui Pierre Bourdieu). În acest caz, caracterul totalitarist al liberalismului este demonstrat științific, iar termenul de „al treilea totalitarism” capătă logică și coerență, în loc să fie un simplu paradox șocant. În acest sens, trebuie să luăm în considerare numeroasele concepte explorate de sociologi, precum ideea de „mulțime solitară” (la foule solitaire, conform lui David Riesman) și altele.

Societatea liberală, care se pune de-a curmezișul societăților colective ale socialismului și fascismului, a devenit în sine un colectiv – unul standardizat și stereotipic. Cu cât un individ tinde mai mult spre unicitate în contextul paradigmei liberale, cu atât devine mai asemănător celorlalți. Liberalismul aduce cu sine stereotipizarea și omogenizarea lumii, ceea ce distruge toate formele de diversitate și diferențiere.

Pe de altă parte, ne confruntăm cu filosofia postmodernă. În spiritul căutării imanenței radicale, caracteristică întregii modernități, postmodernității ridică și problema Individului. Conform acestora, individualismul este sinonim cu totalitarismul, însă transpus la un micronivel. Individul este micro-totalitarismul care proiectează un mecanism de represiune în baza căruia este fundamentat totalitarismul social, atât la nivel individualist, cât și la nivel sub-individualist.

În sens freudian, ce interpretează rațiunea ca pe un instrument de represiune și înstrăinare, precum și de proiectare, postmodernității identifică rațiunea cu statul totalitarist – care suprimă libertățile cetățenilor săi, impunându-le acestora propria perspectivă. Individul este un concept ce reprezintă o proiecție a degradării și violenței societății totalitariste la cele mai de jos nivele. Dorințele și energiile creative ale Individului sunt șterse în continuu. Mai presus de orice, postmodernității consideră că totalitarismul social (fascismul și comunismul) sunt generate de structura strictă, ierarhizată și totalitaristă a Individului rațional. Conceptul de totalitarism liberal ca a treia formă de totalitarism își derivă înțelesul din această idee, fapt ce se dovedește a fi complet justificat.

Prin urmare, liberalismul este o ideologie totalitaristă și violentă – un mijloc de reprimare politică directă și indirectă, în vederea condiționării sub presiune, fiind totodată o formă de propagandă înfiorătoare, care se proclamă în continuu drept ne-totalitaristă, mascându-și astfel însăși natura. Acest lucru este demonstrat științific. Conceptul de al treilea totalitarism este absolut compatibil cu natura liberalistă sub formă de concept politic.

A Patra teorie politică acceptă acest concept în integralitatea lui, odată ce perspectiva care percepe toate cele trei teorii politice clasice ale Modernității (liberalismul, comunismul și fascismul) ca fiind unite și înțelese. Toate aceste ideologii sunt totalitariste, însă în mod diferit. A Patra teorie politică demonstrează totodată caracterul rasist al tuturor celor trei teorii în contexte diferite: rasismul biologic

al naziștilor, rasismul de clasă al lui Marx din ideea privind progresul și evoluția universală și rasismul civilizațional, cultural și colonial al liberalilor. Acesta din urmă a avut o reprezentare explicită până la mijlocul secolului XX, devenind ulterior *sub rosa*¹ (a se vedea *Concepția eurocentristă* a politicii mondiale a lui John Hobson). A Patra teorie politică respinge toate formele de totalitarism – comunist, fascist sau liberal. A treia formă de totalitarism, caracteristică prezentului, este și cea mai periculoasă dintre ele, întrucât este cea care asigură guvernarea. Lupta împotriva acesteia reprezintă o sarcină esențială.

A Patra teorie politică propune o comprehensiune complet nouă atât a întregului, cât și a părților componente ale acestuia, în afara contextului celor trei ideologii politice ale Modernității. Această comprehensiune poate fi denumită drept un *Mit-sein*² existențial. Însă în cadrul acestei comprehensiuni existențiale a capacității de A fi (*Dasein*), nu putem vorbi despre o existență atomizată, adică părți ale indivizilor, nici ca sumă a indivizilor ca în cazul totalitarismului. În cadrul celei de-a Patra teorii politice, a trăi în asocieră cu alți indivizi presupune a exista și constituie capacitatea de A fi – existența în fața morții. Suntem împreună numai atunci când ne confruntăm cu propria moarte. Moartea este mereu personală și, în mod simultan, este un element propriu tuturor indivizilor. Nu trebuie să discutăm despre totalitarism, care nu reprezintă decât o concepție mecanică asupra modului în care un individ trebuie să asocieze toate elementele componente întregului, ci mai degrabă trebuie să discutăm despre un holism natural și existențial. Numele acestuia e *Popor. Dasein existiert völkisch*³. În opoziție clară cu al treilea totalitarism. Pentru o Existență înainte de moarte. *Mit-sein*. Noi suntem Poporul.

Câteva recomandări cu privire la perspectivele pentru a Patra teorie politică în Europa

Pentru a ajunge la a Patra teorie politică, trebuie să pornim de la trei elemente ideologice.

De la liberalism la a Patra teorie politică: drumul cel mai anevoios.

Trecerea de la liberalism la a Patra teorie politică reprezintă calea cea mai anevoioasă, întrucât se opune tuturor formelor de liberalism. Liberalismul este chinosența Modernității, însă a Patra teorie politică percepe Modernitatea ca pe un rău absolut. Liberalismul, a cărui temă principală este Individul și toate valorile și agendele care reies din acesta, este perceput ca inamic. Pentru a accepta cea de-a Patra teorie politică (4TP), liberalii trebuie să se autodefinească din punct de vedere ideologic și să respingă complet liberalismul și prezențiile acestuia.

1. Sub rosa – confidențial (n. tr.)

2. Mit-sein – a fi cu cineva, apropiere - concept heideggerian referitor la o caracteristică ontologică a oamenilor, care se află deja mereu în compania altor semenii (n. tr.)

3. Das Dasein existiert völkisch – Dasein-ul există printr-un popor – citat din Heidegger (n. tr.)

Liberalul este un individualist. Acesta este periculos numai când este extravertit, întrucât prin acest comportament își distruge comunitatea și legăturile sociale cu care este asociat. Liberalii introvertiți sunt mai puțin periculoși, întrucât aceștia se distrug numai pe ei înșiși, lucru bun, deoarece am mai scăpat de un liberal.

Trebuie însă să abordăm un aspect interesant: 4TP se îndepărtează de versiunile moderne ale antiliberalismului (anume, socialismul și fascismul), deoarece nu propune o critică a Individului perceput din exterior, ci mai degrabă implozia lui. Acest lucru nu presupune un pas înapoi spre formele preliberale ale societății, nici un pas în lateral către tipurile neliberale de Modernitate, ci mai degrabă un pas în natura nihilistă a Individului așa cum o interpretează liberalismul. Prin urmare, liberalul își descoperă calea către 4TP atunci când face un pas înainte și reușește autoafirmarea ca exemplu unic și ultim al existenței. Aceasta este consecința finală a celui mai radical solipsism, fapt ce poate duce la o implozie al ego-ului și la apariția adevăratului Eu (obiectiv împărtășit și cu practicile asociate cu Advaita Vedanta⁴).

Nietzsche a denumit acest concept *Übermensch* „câștigătorul lui Dumnezeu și al nimicului”, el însemnând depășirea valorilor vechi ale Tradiției, dar și nimicnicia care îi ia locul. Liberalismul a reușit să-l depășească pe Dumnezeu și să obțină o victorie a nimicniciei pure. Însă acesta este miezul nopții înainte să se crape de ziuă, astfel că pășind mai adânc în noaptea nihilismului european, liberalii care doresc să își părăsească identitatea, care este mai constantă într-un destin occidental al declinului (deoarece, actualmente, Occidentul însuși nu înseamnă altceva decât declinul; mai multe despre acest aspect mai târziu), ajung la orizontul 4TP.

Desigur, Modernitatea este un fenomen european. Însă liberalismul ca nucleu al Modernității este mai degrabă anglo-saxon și trans-european, cu precădere nord-american, mai degrabă decât european. Europa a constituit etapa preliminară a Modernității și astfel Europa include atât identități socialiste (comuniste), cât și fasciste, pe lângă identitatea pur liberală. Europa este locul de baștină al tuturor celor trei teorii politice. Însă America este locul unde doar una dintre acestea este adânc înrădăcinată și complet dezvoltată. În ciuda originilor europene, liberalismul s-a copt în America. Europa și Statele Unite sunt comparabile pentru raportul dintre tată și copil. Copilul a moștenit de la tată doar una dintre posibilitățile politice, cu toate că a moștenit-o pe cea mai importantă. Așadar, liberalismul în Europa prezintă caracteristici parțial autohtone și parțial impuse de America (printr-un proces de re-exportare). Acesta este motivul pentru care adepții americani ai 4TP sunt atât de importanți. Dacă aceștia reușesc să suprimă liberalismul în Occidentul Îndepărtat, ei vor prelua rolul de pionieri, urmând ca liberalii europeni să îi urmeze. Proces similar ideii lui Julius Evola de om diferen-

4. Advaita Vedanta este o doctrină idealist – obiectivă a filozofiei hinduse, formulată la începutul secolului al IX-lea de Adi Shankara. Aceasta susține că singura realitate și unica temelie a lumii este spiritul universal (Brahman), considerând lumea senzorială drept o simplă aparență, o iluzie (Maya). (n. tr.)

țiat. Această observație face trimitere la articolul meu despre 4TP în Europa și în mod specific la ultimele două propuneri pe care le-am făcut cu privire la modul de a învinge Individul: prin moda auto – transcendenței printr-un exercițiu de voință (un tip de efort politeist de voință pură) sau printr-o întâlnire existențială cu moartea și singurătatea absolută.

Astfel, drumul de la liberalism la 4TP în Europa trece prin America și nebu-loasele sale interioare. Aceasta este a treia tentativă de a da sens Americii: prima aparținând lui Tocqueville, a doua lui Jean Baudrillard. Această a treia tentativă este rezervată europeanului care se apropie de Occidentul Îndepărtat în căutarea misterului liberalismului din perspectiva 4TP.

De la comunism la 4TP: De la critica radicală la critica principală

Trecerea de la o poziție comunistă la 4TP este mult mai facilă și mai scurtă. Avem de-a face cu câteva elemente comune: întâi de toate, respingerea radicală a liberalismului, capitalismului și individualismului. Ne confruntăm cu un inamic comun clar și bine definit. Problema constă în faptul că programul pozitiv al comunismului este adânc înrădăcinat în Modernitate și împărtășește multe noțiuni tipic moderne: universalitatea progresului social, timpul liniar, știința materialistă, ateismul, eurocentrismul ș.a.m.d. Lupta comunismului împotriva capitalismului ține de domeniul trecutului. Însă 4TP este actualmente principalul oponent ideologic al liberalismului, astfel încât un comunist autentic poate deveni ușor un adept al 4TP, ținând cont de aspectele antiliberale ale acestei doctrine.

Pentru a face acest pas, este necesară trecere de la criticii radicali precum Marx, la principalii criticii ai Modernității, precum René Guénon, dacă ținem cont de formularea excelentă a autorului francez, René Alleau. Astfel ajungem la relevanța național-bolșevismului. Național-bolșevismul este un soi de hermeneutică ce identifică anumite caracteristici calitative ale perspectivei cantitative a socialismului. În viziunea marxiștilor ortodocși, societatea se bazează strict pe principiile de clasă, iar comunitatea socialistă este formată pretutindeni în baza unui singur model. Însă, în urma revizuirii experiențelor sovietice, germane și chineze, național-bolșevicii au observat că, odată pus în practică, marxismul poate contribui la crearea unor societăți cu caracteristici clare ale culturii naționale, care ar beneficia de identități specifice și unice. Deși la nivel teoretic era vorba de un curent internaționalist, țările socialiste erau naționaliste în esență și prezentau elemente tradiționale solide. Astfel că socialismul, care este un produs secundar al Modernității liberale, poate fi interpretat ca un tip extrem și eretic de pre-Modernitate și ca o formă escatologică de religiozitate extatică – urmând exemplele gnosticilor precum catarii, Bruno, Müntzer și alții. Aceași părere este împărtășită și de Eric Voegelin, care a denumit principiul drept imanentizarea eschaton-ului⁵. (Aceasta este o noțiune eretică, însă nu mai puțin tradițională).

5. Eschaton – evenimentul final al planului divin, sfârșitul lumii (n. tr.)

Calea spre 4TP pentru Stânga europeană trece prin analizele istorice și geopolitice ale național-bolșevicilor (Ernst Niekisch, Ernst Jünger ș.a.m.d.). În acest sens au fost elaborate lucrări excelente de către Noua Dreaptă Europeană și în special de către Alain de Benoist.

De la A Treia Cale la 4TP: Cel mai scurt drum, dar totuși problematic

De la „a Treia Cale” la 4TP nu este decât un pas, deoarece 3TP și 4TP împărtășesc Revoluția Conservatoare a epocii Weimar și tradiționalismul ca puncte comune de plecare. Totuși pasul respectiv nu poate fi făcut cu ușurință. 4TP este strict anti-modernă, chiar contra-modernă. Națiunea atât de îndrăgită de reprezentanții celei de-a Treia Căi este în esență o noțiune modernă, la fel sunt și conceptele de stat și rasă. 4TP se împotrivesc tuturor tipurilor de universalism și refuză eurocentrismul de orice fel – atât cel liberal, cât și cel naționalist.

Tradițiile etnice ale popoarelor europene sunt sacre la origini și fac parte din moștenirea spirituală a acestora. Și totuși, identitatea este ceva complet diferit de statul național ca organism politic. Istoria europeană s-a bazat întotdeauna pe pluralitatea culturilor sale și pe unitatea autorităților sale spirituale. Acest principiu a fost distrus, mai întâi de Reforma Protestantă și apoi de Modernitate. Lichidarea unității spirituale europene face parte din originea naționalismului european. Prin urmare, 4TP susține ideea unui nou imperiu european sub forma unui imperiu tradițional cu o temelie spirituală și prin coexistența dialectică a diferitelor grupuri etnice. În locul statelor naționale ale Europei ar apărea un imperiu sacru indo-european, roman și grec.

Aceasta reprezintă linia de separare dintre 4TP-ul european și a Treia Cale: respingerea oricărui tip de atitudine naționalistă, șovinistă, eurocentristă, universalistă, rasistă și xenofobă. Desigur, tensiuni și ostilități istorice au existat mereu între grupurile etnice europene. Trebuie să admitem acest lucru. Însă construirea unui program politic fundamentat pe aceste aspecte este iresponsabilă. Europa trebuie să susțină unitatea geopolitică, împreună cu conservarea diversității etnice și culturale a diferitelor etnii europene.

4PT afirmă faptul că geopolitica denotă instrumentul principal care poate fi folosit pentru a înțelege lumea contemporană, astfel că Europa trebuie să fie construită ca putere geopolitică independentă. Toate aceste elemente coincid cu principiile esențiale ale Noii Drepte Franceze și cu manifestul GRECE redactat de Alain de Benoist (*Manifestul pentru o renaștere europeană* [Londra: Arktos, 2011]). Așadar, trebuie să privim Noua Dreaptă Europeană ca pe o manifestare a 4TP.

Aici abordăm filosofia lui Martin Heidegger, exponentul central și cel mai important gânditor pentru 4TP. 4TP preia tema sa principală din noțiunea heideggeriană Dasein. Heidegger reprezintă treapta metafizică (fundamental-ontologică) de la a Treia Cale la cea de-a Patra. Obiectivul este acela de a transpune filosofia

politică implicită a lui Heidegger în una explicită, creând astfel o consecință a doctrinei politicii existențiale.

Ultimul punct. Europa reprezintă Occidentul, iar declinul este esența ei. Soarta Europei este de a ajunge până în cel mai jos punct al coborârii (*Niedergang*). Este o premisă profund tragică, și nu una cu care să ne putem mândri. 4TP favorizează Ideea Europeană prin care Europa este percepută ca un soi de comunitate tragică (conform lui Georges Bataille): o cultură care se caută pe sine însăși în adâncul Iadului.

A Patra teorie politică în America

Câteva sugestii pentru poporul american

Poporul ca existență

A Patra teorie politică respinge cele trei forme majore ale Modernității politice: liberalismul (prima teorie politică), comunismul/socialismul (a doua) și fascismul/național-socialismul (a treia). 4TP se auto-percepe ca non-modernă sau contra-modernă. Acest lucru presupune că teoria poate fi considerată atât pre-modernă, cât și postmodernă (o altă formă de Postmodernitate, care nu este pur deconstructivistă, ci prezintă și caracteristici reconstructive).

Fiecare din cele trei teorii politice principale ale Modernității abordează o temă centrală. Tema liberalismului este individul; a comunismului este clasa (sau, mai degrabă, cele două clase antagoniste); iar a fascismului este statul național sau rasa (precum în cazul național-socialismului). 4TP recomandă o temă esențial diferită – o a patra temă. Aceasta poate fi identificată drept conceptul de popor (în versiunea sa simplă și politică) și drept *Dasein*-ul heideggerian (în versiune filosofică). Alain de Benoist preferă poporul. Personal, înclin spre *Dasein*. Totuși sensul celor doi termeni în contextul semantic al 4TP nu este divergent. Conceptul poporului din 4TP a luat naștere ca o categorie existențială. Poporul este existența. Heidegger spunea: *Dasein existiert völkisch* (Conceptul de a fi acolo/aici există ca popor, prin intermediul poporului). Pentru ființele umane concrete, a fi înseamnă întâi de toate a fi german, francez, rus, american, chinez, african ș.a.m.d. Fără această identitate, omul este privat de limbă, cultură, mentalitate, tradiții, statusuri și roluri sociale. Poporul reprezintă realitatea cea mai apropiată de însăși existența umană. Gândirea, acționarea, voința, creația și lupta ca expresie a persoanei înseamnă că persoana respectivă gândește, acționează, își dorește, creează și luptă ca german, francez, rus, american, chinez, african etc.

Conceptul de popor din 4TP nu reprezintă o categorie formală și explicită ca cea de națiune, ci o categorie informală și implicită care stă la baza oricărei concretizări. 4TP abordează popoarele și percepe lumea ca o multiplicitate de popoare, fiecare reprezentând un orizont specific și incommensurabil al existenței.

O astfel de abordare evocă problema identității care constituie elementul central

Trei tipuri de identitate

Pentru a putea clarifica 4TP, este necesar un studiu amănunțit al problemei identității. Propunem o schemă metodologică. Putem reprezenta identitatea unei anumite societăți sau comunități prin dispunerea de trei dimensiuni:

1. *Identitate difuză.* Aceasta reprezintă un sentiment vag de apartenență obișnuită la un anumit întreg propriu fiecărui membru al unei societăți. Caracteristicile sale predominante sunt confuzia, incertitudinea, inconștiența și slăbiciunea. Poate fi activată numai în situații extreme, precum războaiele, revoluțiile, dezastrelor naturale, ș.a.m.d. Identitatea difuză nu exercită un impact direct asupra deciziilor sau opțiunilor politice sau ideologice. Popoarele care prezintă aceeași identitate difuză pot alege liber metode, valori, soluții și strategii radical diferite, pot aparține unor partide concurente diferite, pot împărtăși poziții diferite în ceea ce privește problemele concrete etc. Acest tip de identitate este slab, inconștient, iar pe timp de pace aproape inexistent, deoarece nu afectează persoanele în viața de zi cu zi.

2. *Identitatea extremă.* Aceasta reprezintă o creație arbitrară și artificială a unei formule raționale care pretinde să exprime și să manifeste identitatea difuză în sfera intelectuală. Aici identitatea devine o ideologie, un cadru conceptual sau o teorie. Unul din exemplele acestui tip de identitate este naționalismul. Însă pot exista și alte tipuri, precum identitățile socială sau de clasă, identitatea liberală cosmopolită etc. Aceasta încearcă să convingă purtătorii identității difuze de faptul că esența lor stă în identitatea extremă. Nu este o identitate foarte populară pe timp de pace și prosperitate, însă de obicei câștigă în popularitate în timpul perioadelor de război sau catastrofelor. Identitatea extremă este adesea o creație pervertită, desfigurată și exotica ce funcționează în antiteză cu identitatea difuză, punând accent pe anumite caracteristici și neglijându-le pe altele. Identitatea extremă este adesea caricatura identității difuze. Această identitate se prezintă mult mai clar și conștient și influențează deciziile formale, loialitățile, soluțiile și opțiunile pentru popoarele care o acceptă și o cultivă.

3. *Identitatea profundă.* Al treilea tip de identitate este unul privilegiat în cadrul 4TP. Identitatea profundă este o identitate organică, existențială, elementară ce stă la baza identității difuze, conferindu-i acesteia conținutul, sensul și structura. Este un tip de limbaj (în contextul structuralist al lui Ferdinand de Saussure) care conține toate tipurile posibile de discurs. Nu reprezintă o suprastructură construită deasupra identității difuze (ca identitatea extremă), ci ca o infrastructură la bazele identității difuze, care îi conferă acesteia din urmă realitatea, sensul și armonia interioară. Identitatea profundă este cea care determină ca un popor să se manifeste într-un anumit fel. Reprezintă inima poporului, ceva ce transcende colectivitatea în starea sa actuală. Astfel este definită transcendența: un popor care este simultan imanent și prezent în fiecare persoană care aparține aceluiași

popor. Poporul nu este ceea ce există în prezent. Limba, cultura, tradiția, gesturile și caracteristicile psihologice nu se manifestă în prezent, acestea reies din trecut și se deplasează spre viitor prin intermediul momentului prezent. Un popor care există în prezent nu este un popor în sine, ci numai un anumit moment și o anumită parte a acestuia. Poporul îi include pe cei decedați și cei ai copiilor lor care nu s-au născut încă. Este o varietate de muzică ce poate fi percepută ca atare numai dacă ne amintim nota anterioară sau anticipăm nota viitoare. Identitatea profundă este întregul care se manifestă în plan temporal și spațial. Identitatea profundă este poporul ca existență.

4TP abordează popoarele ca existență, prin urmare, problema identității profunde a fiecărui popor are o importanță primordială.

Identitatea profundă americană

În tentativa de a găsi un mod de aplicare al 4TP în Statele Unite, trebuie mai întâi să descoperim tema acesteia, să dezvăluim identitatea profundă de acolo și să susținem existența poporului american. Aici suntem imediat confrunțați cu niște probleme grave. SUA au fost înființate ca o societate pur conceptuală care propagă însăși esența Modernității. Antropologia modernă se bazează pe echivalarea umanității cu individul. Individul reprezintă un concept construit după viziunea atomistă a naturii și societății. Individul este atomul social. Totuși suntem la curent cu faptul că în fizica modernă actuală sunt descoperite din ce în ce mai multe structuri subatomice. Sensul termenilor a-tom (greacă) și in-dividum (latină) presupune în mod precis „ceea ce nu mai poate fi împărțit”. Însă în natură nu există o astfel de entitate. Nu depășește statutul de concept. Științele naturii continuă astfel să caute tot mai multe niveluri subatomice. Științele sociale ale Modernității s-au oprit la nivelul Individului, operând cu acest concept ca punct central al tuturor științelor. Doctrinile socialiste au încercat să ia în clacul sistemele sociale ale indivizilor. Teoriile postmoderne analizează atent sferile sub-individuale. Însă Modernitatea abordează omul din perspectiva antropologiei individuale. În liberalism, acest element a devenit esența teoriei politice, economice și juridice care stau la baza acestuia.

În același mod, societatea americană a fost construită pe fundamentele acestui concept. Reprezintă o societate extrem de individualistă și liberală. Este strict contemporană cu Modernitatea europeană. S-a născut modernă. Aspect important. Faptul că s-au născut moderne înseamnă că SUA nu au devenit moderne; nu au fost niciodată pre-moderne. Nu sunt relativ moderne. Ci sunt absolut moderne. SUA nu cunosc statutul de nemodern. Triburile pre-moderne de amerindieni au fost anihilate în întregime de coloniștii europeni, mulți dintre aceștia în timpul Războiului pentru Independență (majoritatea indienilor au luptat de partea britanicilor). Pentru popoarele europene, Modernitatea a reprezentat o epocă ce s-a dezvoltat numai după Evul Mediu pre-modern; astfel că rădăcinile popoarelor europene sunt pre-moderne. Acesta formează trecutul și preludiul semantic al

acestora către Modernitate. Modernitatea presupune negarea pre-Modernității: secularizarea împotriva teocrației, statul-națiune împotriva imperiului, omul împotriva divinului și individul împotriva statului, *ethos*-ului, comunității religioase ș.a.m.d. Valorile pozitive moderne au fost fundamentate de negarea valorilor pre-moderne, considerate perimate, depășite.

America este complet lipsită de pre-Modernitate. Aceasta nu a preluat niciodată statutul de imperiu, teocrație sau societate de castă. Așadar, îi lipsesc acele dimensiuni profunde. Aceasta este diferența dintre SUA și America Latină. America Latină nu și-a pierdut niciodată legăturile cu Europa-Mamă într-un mod atât de radical. A fost concepută ca o parte periferică a Europei și a continuat să păstreze legături solide cu aceasta. America Latină face parte din istoria Europei, astfel că a moștenit pre-Modernitatea europeană – catolicismul, ideea de imperiu, societatea de castă ș.a.m.d. Modernitatea pentru America Latină implică același înțeles ca și pentru Europa: un pas dincolo de rădăcinile pre-moderne. Astfel că America de Sud este mult mai europeană decât SUA, iar identitatea profundă a acesteia este mult mai ușor de descoperit. Rădăcinile ei sunt latine: spaniole, portugheze, catolice și mediteranene.

Singura rădăcină a societății americane este conceptul modern al Individului. Individul nu prezintă nici un fundament. Nu există nicio dimensiune a acestuia și nici rădăcini adânci. America a luat naștere prea târziu pentru a prinde rădăcini veritabile în pământul pe care s-a format.

Procesul constituie o problemă reală în căutarea unei identități profunde în acel spațiu, ceea ce creează probleme pentru aplicarea 4TP la societatea americană.

Pământul lipsă

Problema rădăcinilor în căutarea unei identități profunde evocă principiul pământului, spațiului, reliefului. Poporul locuiește într-un anumit spațiu. Heidegger scria, „Dasein existiert räumlich”. Dasein-ul există ca spațiu prin intermediul spațiului. Poporul există prin intermediul spațiului. Relieful denotă imaginea vie a țării și poporului care locuiește acolo. Pământul este sacru pentru identitatea profundă ca nivel elementar, vegetativ al sufletului. Pământul european reprezintă un fel de manifestare vizibilă, materială pentru cultura acestuia. Arheologul și antropologul german Leo Frobenius obișnuia să afirme, „cultura reprezintă manifestarea Pământului prin om”.

Identitatea profundă este legată de pământ. Este dimensiunea eternității, a stabilității și imutabilității permanente.

America nu are pământ, sau mai degrabă, pământul pe care îl are nu aparține americanilor. Pământul este mai presus de toate pre-modern. Societatea americană a fost fondată prin neglijarea completă a pământului. Adevăratul spațiu viu aparține celor care au locuit pe continent înainte de venirea albilor, a aparținut indienilor. Pentru aceștia, pământul are într-adevăr semnificație. Este chintesenta sufletului indian. Ceea ce nu se aplică în cazul coloniștilor albi. Aceștia s-au

stabilit în mijlocul pustietății pentru a crea Utopia, un loc care nu poate exista din punct de vedere spațial. Încă de la început, America a reprezentat o societate mobilă și extrem de dinamică de nomazi în continuă deplasare pe suprafața unui spațiu minimizat, aproape inexistent. Nu există conceptul de pământ american. Acolo nu există pământ, există numai America, o țară fără pământ, fără rădăcini, deschisă tuturor și care nu oferă nimănui un loc de ieșire – numai un loc în care să-și continue mișcarea, neîncetat și pentru totdeauna, dezvoltându-se, progresând și schimbându-se. Este o societate pur dromocratică⁶ (Paul Virilio), o suprafață⁷ rizomatică netedă realizată cu succes, așa cum apreciază Gilles Deleuze.

Așadar, spațiul american nu permite rădăcinilor să se dezvolte. Nu este decât o lume asfaltică. Spațiul american a fost unul virtual încă de la începutul civilizației sale. Invenția cyberspațiului nu a făcut altceva decât să întârzie repetarea acestei realități atinsă cu mult timp în urmă.

Negri și Hardt, care percep SUA drept exemplul cel mai elocvent al Postmodernității prin atingerea celei mai pure forme de Modernitate, au perfectă dreptate. Imperiul american este profund postmodern. Singura sa rădăcină este Modernitatea, astfel că este liberă să se dezvolte fără rădăcini – fără spațiu în mijlocul unui peisaj complet artificial, sub un cer electric.

Absența solului constituie un obstacol dramatic în tentativa de a descoperi identitatea profundă. Acest lucru împiedică propagarea 4TP asupra societății americane. Trebuie să rezolvăm într-un fel această problemă. Acceptând că însăși structura societății americane îi lipsește dimensiunea profundă și adâncimea existențială prezentă în toate celelalte culturi și civilizații, putem totuși sugera anumite căi ce trebuie explorate.

Liberalismul din inima societății americane și individualismul care dă naștere valorilor sale de bază trebuie acceptate drept caracteristici elementare ale identității americane. Acesta este semnul nativ al construcției artificiale a societății americane sub forma unui proiect de laborator al Modernității occidentale.

Liberalismul și individualismul reprezintă cele două caracteristici principale ale identității difuze. A fi american înseamnă a fi liberal, individualist, progresiv și modern. Nu constituie o stare stabilă, ci un proces. SUA nu există, ci devine. Deasupra acestei identități difuze există două realități ideologice principale: democrația și republicană. Acestea formează rezumatul identității difuze, propagând-o și în același timp deformând-o în aproximările lor raționale. Liberalismul formează nucleul – democrații sunt înclinați ușor spre stânga, republicanii ușor spre dreapta. Însă ambele forme de identitate externă se bazează pe consens.

6. Virilio a inventat termenul "dromocratic" pentru a descrie ceea ce el percepea drept cea mai proeminentă caracteristică a modernității, preocuparea pentru o viteză în continuă creștere prin progresul tehnologic și științific. Virilio considera că ne apropiem de limita acestei viteze și că atingerea acestei limite coincide cu sfârșitul modernității.

7. Pentru Deleuze, spațiul neted reprezintă tărâmul sociologic care permite locuitorilor acestuia să se deplaseze neobstrucționați, spre deosebire de "spațiul striat", care este partiționat și împiedică deplasarea facilă.

Toate celelalte propuneri pentru elaborarea unei noi identități politice sunt marginalizate, deoarece există suficient sprijin social pentru fiecare formulare alternativă. Structura politico-ideologică bipartită americană se prezintă aproape ca o expresie matematică identității americane, oscilând în jurul vectorilor principali ai acesteia – liberalismul, individualismul, libertatea, progresul, procesul, dezvoltarea, eficiența etc.

În aceste condiții, dimensiunea profundă nu poate exista. Asfaltul și suprafața virtuală netedă nu permit existența profunzimii. Societatea americană este una extrem de superficială, găunoasă. Superficialitatea acesteia reprezintă atât motivul problemelor, cât și al victoriilor acesteia.

Atunci când este percepută în starea ei naturală, conchidem că acolo nu poate exista o identitate profundă, deoarece americanilor le lipsește pământul, o moștenire pre-modernă, profunzimea și rădăcinile. Prin urmare, 4TP le este interzisă americanilor. Se pare că acest lucru este aplicabil majorității, care este complet satisfăcută de status quo. În același timp, totuși, existența în sens heideggerian presupune conștientizarea existenței. Existența fără rădăcini duce la ritual și la depersonalizarea de sine. Mulțumirea cu individualismul conceptual și lipsa unui motiv pentru a exista sunt similare cu acceptarea unei forme de existență pur mecanică: transpunerea în mașină, nu în om. Fără profunzime, existența dispare, astfel că nu mai putem fi ființe umane. Acesta este motivul pentru care 4TP este extrem de importantă pentru SUA. Teoria reprezintă unicul drum spre salvarea acestui nucleu uman în timp ce este supus procesului de dezumanizare, mecanizare și transumanizare postmodernă completă. 4TP reprezintă destinul oamenilor din America, nu a roboților individualiști.

În momentul tratării societății americane, trebuie să ținem cont de faptul că ne confruntăm cu liberali și individualiști organici. Nu putem schimba acest lucru. Trebuie să îl acceptăm și să încercăm să instituim o politică existențială în inima acestei societăți unice și speciale. Poporul reprezintă întregul, care este mai presus decât suma elementelor care îl compun. Poporul american constituie elementele pe care consideră că împreună formează un întreg și că nu este nevoie de nici un alt întreg. Americanii sunt elementele fără întreg. Lucru ce poate părea straniu, însă este adevărat.

Americanii sunt liberali și individualiști. Lucru ce prezintă o veritabilă provocare pentru 4TP. Cum rezolvăm această ecuație dificilă?

Pământul european

Există trei soluții pentru problema existențială a lipsei de pământ a Americii.

Prima este evidentă. Este o invitație de a renunța la identitatea americană și de a trece în altă tabără existențială. Metoda cea mai simplă în aceste sens este revenirea la rădăcinile europene. Acest lucru presupune ca americanul să începe să se mai perceapă ca american și să înceapă să își interpreteze situația din perspectiva Europei-Mamă. Astfel, americanul devine din nou european, însă un

europene care locuiește în afara Europei. SUA își pierde astfel statutul de Lume Nouă și devine, mai degrabă, periferia occidentală a Lumii Vechi. A fi american coincide cu a fi european în exil. Indivizii își pot aminti de strămoși și își pot reanima identitatea națională sau etnică, precum și cea religioasă a strămoșilor lor europeni. Pot deveni germano-americani, italo-americani, ruso-americani, polonezo-americani ș.a.m.d. Astfel, indivizii își pot alege identitatea europeană în mod liber. Spre exemplu, Eugene (Seraphim) Rose, cu descendență anglo-saxonă pură, s-a convertit la ortodoxie și aproape că a devenit un sfânt ortodox rus. Acesta a acceptat complet identitatea tradițională rusă. Celălalt exemplu este al celui mai mare poet american, Ezra Pound, care s-a identificat cu cultura europeană, care a locuit timp de mulți ani în Europa și care a ținut partea Puterilor Centrale europene împotriva SUA. Este destul de simplu pentru un american să facă acest pas de a reactualiza sau de a crea în mod artificial un eu cultural și intelectual european.

Etapă schimbă imediat perspectivele existențiale ale individului. Prin obținerea identității europene, fostul american beneficiază de cele mai importante dimensiuni existențiale: rădăcinile, pământul și istoria. Obține profunzimea. Elementul cel mai important. Din perspectivă heideggeriană, acest lucru înseamnă reactualizarea Istoriei existenței, *Seynsgeschichte*. Individul este situat atât în spațiul european (la periferia acestuia), cât și de-a lungul cursului temporal al Europei. Acesta primește imediat un fundament pre-modern pentru propria existență. Devine purtătorul destinului european și ia parte la *logos*-ul european.

Opțiunea în cauză echivalează fostul american cu alți europeni, iar în cazul de față, 4TP se bazează pe conceptul heideggerian *Dasein*, *Ereignis* și Ultimul Dumnezeu⁸. Identitatea profundă a Europei constă în existența acesteia ca Occident, latura întunecată a ontologiei, locul Abisului (*Niedergang*). Europa este spațiul tragediei finale, sau Ragnarok-ului⁹, bătălia finală a zeilor.

Europa este locul unde escatologia Existenței este consumată: punctul de cotitură (*Kehre*). În acest caz, rolul 4TP este clar: invitația de a distruge Modernitatea, rezolvarea enigmei nihiliste și trecerea către un nou început. Individul, clasa și națiunea (rasa) reprezintă construcții artificiale ale metafizicii pervertite și nihiliste a Iluminismului. Acestea constituie forme de existență neautentică, întrucât induc în eroare adevăratul Eu al existenței și promovează dictatura totalitaristă a liberalismului, într-un fel sau altul, precum și de putere mecanică impersonală.

Astfel, pentru euro-americani 4TP nu reprezintă altceva decât reprezintă pentru europenii originari. Faptul că euro-americanul este orientat mai mult spre Occident, chiar spre Occidentul Îndepărtat, sporește tensiunea escatologică față

8. Heidegger considera că Ultimul Dumnezeu avea să apară imediat ce omul occidental trecea de metafizica raționalistă care i-a dominat gândirea pe parcursul ultimelor secole și îi va permite să reia legăturile cu modul autentic al Existenței.

9. În mitologia scandinavă, Ragnarok-ul reprezintă ca o serie de evenimente apocaliptice care definesc sfârșitul lumii, unde uriași ai înghețului și flăcărilor luptă împreună împotriva zeilor într-o bătălie finală care va distruge în cele din urmă planeta, cufundând-o în apă.

de deșteptarea existențială a Dasein-ului autentic. Heidegger reprezintă destinul Americii europene, precum și cel mai important autor al acesteia.

În cazul de față, toate perioadele heideggeriene sunt la fel de importante, în special textele sale timpurii: *Ființă și timp* precum și *Contribuții în filosofie*, dar și alte lucrări de-ale sale privind Istoria Ființei.

Pământul edenic

A doua sugestie este mult mai dificilă și presupune câteva explicații filosofice.

Să luăm, spre exemplu, americanul individualist, pur liberal. Identitatea difuză a acestuia l-a modelat în întregime, iar acesta nu are nicio dispoziție de a deveni european. El dorește să rămână american. Însă își cere identitatea profundă. Nu este mulțumit de modelul bipartit propus, a fost păcălit de numeroase alternative periferice și nu poate accepta stilul mecanic de viață pe care îl împărtășește cu majoritatea americanilor – inocența prostiei finale. Acesta încearcă să descopere profunzimea, însă nu poate găsi respectiva dimensiune în America. Totul este acoperit de asfalt. Nu există rădăcini, nu există natură, nu există trecut. Caracterul artificial al prezentului etern este omniprezent. Un astfel de om are nevoie de pământ. Își pune la îndoială motivul existenței, însă este incapabil de a afla răspunsuri. Ce e de făcut?

În astfel de situații, individul poate încerca repetarea experienței carteziene. Există un eu, un individ care gândește. Acest eu este aici și este prezent. Nu există trecut în această societate, numai un moment efemer. Nu există pământ dedesubt. Însă omul există, așadar trebuie să existe o bază și un pământ. Nu se putea naște din asfalt. Așa că acum se gândește: dacă nu există pământ sub mine, atunci ar trebui să existe pământ deasupra mea. Acesta este Pământul edenic¹⁰ (Henry Corbin) născocit sau descoperit în mod rațional de către individ. Cultura americană cere ca oamenii să se perceapă ca indivizi, astfel că în calitate de american care se gândește la cauza și motivul directe pentru propria existență, individul ajunge la conceptul de Patrie edenică și de zeu individual (sau spirit individual) responsabil pentru existența acestei persoane. Cultura general acceptată nu vorbește despre astfel de lucruri, însă întrucât individului îi este permis să gândească liber, este logic ca acesta să gândească. Fiecare individ trebuie să își descopere singur zeul și acest pământ edenic. Aceasta este regula societății americane. Dacă nu caută astfel de cauze, se poate elibera prin ignoranță. Însă dacă începe să le caute, acesta trebuie să ajungă singur la acest răspuns.

Suntem aproape de o concluzie foarte importantă: există o premisă pentru o formă americană foarte specială de teologie, un platonism individualist invers care descoperă transcendența lui Dumnezeu prin crearea proprie a acestuia.

Teologia americană este comparabilă cu ploaia – fiecare picătură reprezintă su-

10. În cazul lui Corbin, Pământul edenic este tărâmul asociat imaginilor, unde ideile sunt percepute în esența lor prin disciplinele și cercetările spirituale, la fel ca tărâmul ideilor care sălășluiește în spațiile lumii simțurilor de care vorbea Platon.

fletul american creat de ploaia americană, o ploaie a spiritului. O astfel de teologie este individual-monoteistă, social-politeistă (pentru că este vorba de mai multe picături de ploaie) și normativ-seculară sau ateistă. Fiecare persoană poate descoperi propriul zeu sau spirit. O astfel de ocazie este pragmatic necesară tuturor. Însă nu poate fi impusă din exterior. Trebuie căutată și descoperită pornind din interior.

Zeul/spiritul individual creează individul, însă nu îl determină la nesfârșit. Acest lucru ar presupune că schimbarea este imposibilă. În timp ce schimbarea este motorul identității difuze americane. Așadar, teologia americană trebuie să acționeze ca o teologie a procesului. Multiplicitatea zeilor/spiritelor strict individuali/le creează și recrează mereu alți americani. Individualitatea americană este potrivită și dinamică. Reprezintă o individualitate deschisă, nu orizontală, ci verticală. SUA este o comunitate de mistici profund individualiști. Acest lucru nu poate fi demonstrat, însă totuși nu poate fi negat. Acesta reprezintă secretul american. Putem presupune că ne confruntăm cu un nătărău, însă acesta poate fi un nătărău al zeului (sau spiritului).

Teologia americană prezintă o nouă versiune a dimensiunii profunde. În acest caz, 4TP nu se adresează laturii superficiale a mentalității americane (cea pur mecanică), ci direct laturii secrete a personalității americane: dimensiunea ploii spirituale. Americanul există prin crearea propriului zeu. O ploaie care cade în sus, nu în jos. Această transcendență voluntară preia rolul profunzimii care trebuie să reiasă și reiese din banalitatea ideologiei Modernității. Aceasta denotă un soi de latură secretă a liberalismului, unde limitările acestuia sunt depășite prin eforturile eroice ale singurătății absolute. SUA este unicul loc unde singurătatea absolută este posibilă. Depășirea acestui loc este o condiție obligatorie.

În procesul de creare a propriului creator, individul instalează astfel dimensiunile profunzimii în antropologia personală. Imaginarea trecutului și a istoriei reprezintă o posibilă țintă pentru 4TP.

Acest efort are un caracter prea dramatic pentru Modernitate. Prin urmare, individualitatea este furnizată și impusă de Modernitate. Însă americanul care locuiește în aceste condiții și care încearcă să înțeleagă sensul și cauza existenței sale în America (America nu reprezintă lumea – astfel că existențialismul heideggerian trebuie corectat aici prin a fi în America, in-America-sein) generează auto-implozia. Acestea realizează în mod tragic axa verticală absentă din el însuși, fiind apoi gata să accepte 4TP.

Modul american de a muri

Ultima cale spre identitatea profundă în societatea americană este aceea a existențialismului american clasic, așa cum este reprezentat de literatura și arta americană. În acest caz, discutăm despre imaginea individului singuratic care renunță la modul obișnuit de a fi și părăsește sfera apropiată de dinamism inutil al Americii. Americanul este respins de America și dă de necez. Nu există nicio cale de

ieșire din America. Dacă nu poți descoperi o cale pentru a face parte din America, urmează să plătești pentru asta. Existența în America este sortită. Societatea îți oferă un singur lucru – o libertate absolut individuală, însă le confiscă pe toate celelalte. Ești scutit de orice obligație. În același timp, nu te-ai eliberat de nimic. Astfel că spectatorul se descoperă pe sine, prin el însuși. Însă America reprezintă spectatorul universal. Ieșirea în afara taberei ființei și existența în America sunt unul și același lucru. Cei care înțeleg acest lucru sunt mai americani decât cei care nu îi înțeleg sensul. Americanul adevărat este un american pierdut, un american nedumerit, un american decăzut...

După cum am observat deja, căutarea pământului în aceste condiții nu duce nicăieri. Nu există pământ, nici rădăcini și nici trecut. Americanul nu poate decât să alunece pe suprafața netedă a prezentului etern. Iar atunci când cade, acesta continuă să existe în alunecare – în picaj, decăzut. Există cazuri când individul nu se poate uita în sus în direcția Pământului edenic. Nu cade nici un strop de ploaie. Nu există voință sau forță care să dea naștere zeului/spiritului personal. Astfel că rămâne o singură opțiune - moartea. În America, moartea este individualistă. Antisocială. Nu preocupă pe nimeni, în afara de persoana care moare. Cei care o apucă pe căi greșite, încep să se așeze de-a curmezișul morții, fără speranță și fără sens. Aceasta înseamnă moartea pură, liberală a esenței libertății. Eroii lui J.D. Salinger, John Updike, William Faulkner sau beatnicii sunt exemple ale acestor tipuri de spectatori americani care sunt de fapt singurii părtași, deoarece au ajuns în inima identității americane, reprezentată de moartea însăși.

4TP se bazează pe un *Dasein* care există în mod autentic. Acest lucru presupune că existăm în prezența morții, privind-o direct în ochi. Aceasta constituie dimensiunea necesară. Atunci când înfruntăm moartea, determinăm totodată deșteptarea conținutului propriei ființe. Nu suntem întotdeauna umani, însă devenim umani atunci când ne conștientizăm caracterul muritor și natura finită. Atunci când suntem puși în fața propriului sfârșit, momentul respectiv reprezintă momentul începutului. Spectatorii americani sunt supuși pregătiți pentru 4TP. Aceștia descoperă că nucleul liberalismului și inima individualității este moartea. Însă moartea, abisul, *Niedergang* trebuie interpretată/interpretat ca un punct de plecare pentru 4TP. Moartea supusului tuturor teoriilor politice clasice ale Modernității reprezintă nașterea *Dasein*-ului real, precum și manifestarea acestuia.

Cele trei căi ale Americii

Am elaborat un studiu al celor trei căi pentru a descoperi identitatea profundă a poporului american. Prima reprezintă o invitație la abdicarea individului de la Modernism, la identitatea americană și revenirea la una europeană. În acest caz, poporul american este considerat o prelungire a poporului european.

Cea de-a doua cale recomandă susținerea unei teologii americane speciale sau „ploaie spirituală”, cu o transcendență creată artificial, care urmează să elaboreze un nou concept pentru poporul american în calitate de individualiști mistici care

dau naștere zeilor/spiritelor. Câteva din exemplele pentru acest tip de identitate pot fi observate în diferitele secte religioase americane: mormonii, biserica procesualistă¹¹, numeroase confesiuni protestante ș.a.m.d. Asistăm aici la implozia Modernității care pregătește calea spre acceptarea esenței contra-moderniste și a 4TP.

Cea de-a treia metodă presupune confruntarea directă cu moartea și descoperirea nimicniciei care zace în inima Individului ca atare. Esența nihilistă a liberalismului devine aici evidentă, iar pornind de la această pată neagră, putem lua ulterior în considerare propunerile 4TP cu privire la soluțiile pentru a o putea învinge.

11. Biserica Procesualistă a Judecării de Apoi a fost înființată la Londra, iar mai târziu în New Orleans, în perioada anilor 1960 – 1970. Bazată pe teologia creștină, această biserică profesa faptul că opoziția dintre Hristos și Satana formează de fapt un tot unitar și că ființele divine există în fiecare individ.

REVOLUȚIA GLOBALĂ

Manifestul Alianței Revoluționare Globale

Program, principii, strategie

Nemulțumiți din toate țările, uniți-vă!

Partea întâi: Situația sfârșitului

1. *Suntem părtași la sfârșitul unui ciclu istoric.* Toate procesele care constituie fluxul istoriei au ajuns într-un impas logic.

a. *Sfârșitul capitalismului.* Evoluția capitalismului a ajuns la limita sa naturală. Nu a mai rămas decât o cale pentru sistemul economic mondial – să se prăbușească în sine. În contextul evoluției progresive a instituțiilor pur financiare – mai întâi băncile, apoi structurile de capital din ce în ce mai complexe și sofisticate – sistemul capitalismului modern a ajuns în pragul unei rupturi complete de realitate, de echilibrul dintre ofertă și cerere, de raportul dintre producție și consum și de legătura cu viața reală. Întreaga avere a lumii este concentrată în mâinile oligarhiei financiare mondiale din cauza manipulării complexe prin intermediul piramidelor financiare artificiale. Această oligarhie nu a dus numai la devalorizarea lucrului, ci și a capitalului asociat bazelor pieței, consolidat prin chirie financiară. Toate celelalte forțe economice sunt înrobite de această elită impersonală, transnațională și ultra-liberală. Indiferent de modul în care percepem capitalismul, este clar acum faptul că acesta nu trece pur și simplu printr-o nouă criză, ci că întreg sistemul este pe cale să se prăbușească. Indiferent de modul în care oligarhia globală încearcă să mascheze prăbușirea continuă față de masele populației globale, tot mai mulți oameni încep să suspecteze inevitabilitatea acestui fapt, precum și faptul că respectiva criză financiară mondială, care a fost generată de prăbușirea pieței creditelor ipotecare și a instituțiilor bancare importante din America, nu reprezintă decât începutul unei catastrofe mondiale. Această catastrofă poate fi amânată, însă nu poate fi împiedicată. Economia mondială, în forma în care operează în prezent, este sortită eșecului.

b. *Sfârșitul resurselor.* În situația demografică actuală, având în vedere creșterea constantă a populației la nivel mondial, cu precădere în țările din Lumea a Treia, umanitatea se apropie de epuizarea resurselor naturale ale planetei. Acestea nu sunt necesare doar pentru păstrarea nivelelor actuale de consum, ci pentru pura supraviețuire la un nivel absolut minimalist. Ne apropiem rapid de limitele dezvoltării economice, iar foametea, degradarea și epidemiile mondiale vor deveni noua normalitate. Am depășit capacitatea de alimentare cu resurse ale Pământului. Prin urmare, ne confruntăm cu o catastrofă demografică iminentă. Cu cât se nasc mai mulți copii, cu atât mai mare va fi suferința în final. Această problemă nu presupune o soluție simplă, însă ignorarea existenței acesteia înseamnă a păși cu ochii închiși în scenariul cel mai defavorabil al suicidului nostru global co-

lectiv ca specie, suicid cauzat de propriul nostru sistem economic și de creșterea necontrolată a acestuia.

c. *Sfârșitul societății*. Sub influența valorilor occidentale și americane, atomizarea societăților mondiale, unde oamenii își pierd legăturile reciproce prin orice formă de conexiune socială, este în plină desfășurare. Cosmopolitismul și noul nomadism au devenit cele mai comune stiluri de viață, în special pentru generația tânără. Acest lucru, coroborat cu instabilitatea economică și catastrofa ecologică, provoacă valuri de imigranți fără precedent, care distrug societăți întregi. Legăturile culturale, naționale și religioase sunt fracturate, contractele sociale sunt întrerupte, iar conexiunile naturale sunt retezate. Trăim într-o lume a mulțimilor singuratică – societăți atomizate de cultul individualismului. Singurătatea cosmopolită devine standard, iar identitățile culturale sunt sortite imploziei. Societățile sunt înlocuite de nomadism și de răceala Internetului, care dizolvă colectivele organice și istorice. În același timp, cultura, limba, moralitatea, tradiția, valorile și familia ca instituție sunt pe cale de dispariție.

d. *Sfârșitul individului*. Împărțirea individului în elementele sale componente devine tendința predominantă. Identitățile umane sunt împrăștiate în rețele virtuale, preluarea unor roluri on-line a devenit o joacă a elementelor dezorganizate. În mod paradoxal, atunci când un individ își abandonează integritatea, acesta devine beneficiarul mai multor libertăți, însă acestea au un preț – sinele pierdut – o persoană căreia i-ar putea fi de un mai mare folos. Cultura postmodernă exportă în mod obsesiv oamenii către lumile virtuale ale ecranelor electronice și îi îndepărtează de realitate, prinzându-i într-un flux de halucinații subtil organizate și inteligent manipulate. Aceste procese sunt gestionate de oligarhia globală, care caută să amortească vigilența maselor mondiale, să le facă programabile și controlabile. Niciodată individul nu a fost atât de glorificat ca în prezent. Și totuși, în același timp, oamenii nu s-au asemănat niciodată atât de mult la nivel mondial în ceea ce privește obiceiurile, aspectul, tehnicile și gusturile. În căutarea „drepturilor individuale ale omului”, umanitatea s-a pierdut. În curând, omul va fi înlocuit de post-om: un mutant, un android clonat.

e. *Sfârșitul națiunilor și oamenilor*. Globalizarea și guvernarea globală intervin în afacerile interne ale statelor suverane, ștergându-le urma unul după altul și distrugând sistematic întreaga identitate națională. Oligarhia globală caută să dizolve toate granițele mondiale care ar putea să-i obstrucționeze prezența ubicuă. Corporațiile transnaționale pun propriile interese mai presus de interesele naționale și administrațiile de stat, fapt ce duce la dependența statului de sisteme externe, iar pierderea independenței urmează să fie înlocuită cu interdependența. Sistemul relațiilor internaționale este subminat de structurile oligarhiei financiare mondiale. Țările occidentale și monopolurile constituie motorul guvernării mondiale, iar acestea integrează treptat și elitele economice și politice ale statelor non-occidentale. Prin urmare, fostele elite naționale au devenit complici în procesul globalizării, trădând interesele propriilor state și ale concetățenilor, formând o clasă transnațională mondială, aceștia identificându-se mai curând unii

cu alții decât cu foștii lor conaționali.

f. *Sfârșitul cunoștințelor.* Mass-media mondială creează un sistem de dezinformare totală, organizată în conformitate cu interesele oligarhiei mondiale. În domeniul „realității” se încadrează numai ceea ce este livrat de presa mondială. Cuvântul celei de-a patra puteri în stat devine „adevărul aprioric”, cunoscut și sub denumirea de „înțelepciune convențională”. Perspectivele alternative pot fi distribuite prin interstițiile rețelelor mondiale de comunicație, însă acestea sunt împinse către periferii, întrucât sprijinul financiar este asigurat numai surselor informaționale care deservește interesele oligarhiei mondiale, cu alte cuvinte, capitalul. Atunci când părerile critice depășesc un anumit prag și devin o amenințare pentru sistem, sunt instituite instrumentele clasice de represiune: presiunea financiară, deprecierea, demonizarea și hărțuirea legală și fizică. Într-o astfel de societate, întregul sistem prin care cunoștințele de toate tipurile sunt diseminate devine un element universal, dirijat de către această elită mondială, transnațională.

a. *Sfârșitul Progresului.* În ultimele secole, umanitatea a trăit cu credința în progres cu nădejdea într-un viitor mai bun. Această promisiune a fost observată în elaborarea metodologiei pozitivistice, descoperirile informaționale și științifice și emergența evoluției noțiunilor de umanism și justiție socială. Progresul părea să fie garantat și aprioric. În secolul XXI această convingere este împărtășită numai de cei naivi, care ignoră realitatea pentru a fi recompensați cu o viață plină de privilegii materiale și liniște sufletească. Însă această încredere în progres se combate de la sine. Atât individul, cât și lumea au încetat să se mai îmbunătățească, ci dimpotrivă, au început să se deterioreze sau, cel puțin, să își păstreze aceeași cruzime, același cinism și același caracter nedemn ca întotdeauna. Descoperirea acestui aspect a dus la prăbușirea perspectivei mondiale umaniste. Numai orbii preferă să omită acest lucru. În spatele standardelor duble ale lumii occidentale și a sloganurilor înșelătoare despre drepturile și libertățile omului zace o dorință egoistă de colonizare și control. Progresul nu doar a încetat să mai fie garantat, ci a devenit și improbabil. Dacă lucrurile continuă să evolueze ca în prezent, se vor adevăra cele mai pesimiste, catastrofale și apocaliptice estimări.

2. În general, *ne confruntăm cu sfârșitul unui ciclu istoric vast*, al cărui parametri fundamentali sunt epuizați și perturbați. Așteptările care făceau parte din acesta s-au dovedit a fi doar decepții. Sfârșitul lumii nu survine pur și simplu, ci se desfășoară în fața noastră. Suntem totodată spectatori și participanți la acest proces. Întrebarea este dacă el prevestește sfârșitul civilizației moderne sau sfârșitul omenirii? Nimeni nu o poate spune cu precizie. Însă amploarea dezastrului este atât de mare, încât nu putem exclude posibilitatea ca spasmul agonizant al dispariției lumii globaliste, occidental-centriste să ne tragă pe toți după ele în abis. Situația devine tot mai dramatică în virtutea faptului că, în baza instituțiilor existente de guvernare globală și finanțare internațională, care alimentează dictatura mondială a oligarhiei transnaționale, aceste procese catastrofale nu pot continua ca până acum, întrucât limita lor a fost atinsă. Criza în creștere nu poate fi oprită

nici atunci când aceștia sunt impulsionați de propria inerție, iar cursul lor nu poate fi schimbat, întrucât viteza acestor tendințe majore nu permite schimbarea bruscă a cursului în vederea modificării traiectoriei.

3. *Situația prezentă a devenit intolerabilă*, nu numai în starea ei actuală, ci și din cauza direcției în care se îndreaptă. *Astăzi, o catastrofă; mâine, suicid la nivel de specie*. Omenirea și-a confiscat propriul viitor. Însă omul diferă de animale datorită faptului că înțelege istoria. Chiar dacă la un moment dat individul nu percepe toată gravitatea situației, cunoștințele despre trecut ale individului și simțul anticipării unui viitor fabricat pot reproduce atât perspective de bun augur, cât și cele neprielnice – utopicul și distopicul. Privind înapoi la calea pe care am parcurs-o deja și privind înainte la calea ce ne așteaptă, nu ne putem permite să calculăm greșit sau să nu observăm că drumul pe care ne aflăm duce spre pierzanie. Numai cei privați de noțiunea istorică, reduși la existența în calitate de „clienți” de către fluxul neîncetat și agresiv de publicitate, divertisment lipsit de rațiune și dezinformare, și care este privat de o educație și cultură autentice, poate ignora oroarea situației în care ne aflăm în prezent. Numai dobitoacele sau roboții consumatori – post-oamenii – nu pot înțelege lumea ca pe catastrofa în care s-a transformat.

4. Cei care și-au păstrat ultima fărâmă de gândire independentă și liberă trebuie să își pună problema: care este motivul ce a determinat situația actuală? Care sunt originile și declanșatorii acestui dezastru? Este evidentă vina civilizației occidentale – dezvoltarea tehnologică, individualismul, goana după libertate cu orice preț, materialismul, reducționismul economic, egoismul și fetișul pentru bani ale acesteia – în asta constă, în fond, întreaga ideologie burghezo-capitalistă și liberală. Totodată, cauzele pot fi găsite și în viziunile rasiste ale societăților occidentale, conform cărora valorile și convingerilor lor sunt universale, sunt cele mai bune și, prin urmare, obligatorii pentru restul umanității. Dacă la început acest entuziasm a condus la rezultate pozitive – punerea în pericol a noilor dinamici, furnizarea unor posibilități pentru umanism, crearea unei zone extinse de libertate, o situație materială îmbunătățită pentru anumiți indivizi și prezentarea de noi perspective – acum, după ce și-au atins limitele, aceste tendințe au început să genereze rezultate contrare. Tehnologia s-a transformat din instrument în principiu al auto-suficienței (perspectiva unei revolte mecanizate); individualismul a fost dus în extremă, fiind privat de propria natură a individului, libertatea și-a rățăcit obiectivul, idolatrizarea materialului a dus la degradarea spirituală, societatea a fost distrusă de egoism, puterea absolută a banilor exploatează munca și exorcizează spiritul antreprenorial al capitalismului, iar ideologia liberală distruge orice formă de solidaritate socială, culturală și religioasă. În Occident acest rău a ieșit din matca logicii proprii dezvoltării istorice, însă pentru restul lumii, aceleași principii au fost impuse cu forța prin practici coloniale și imperialiste, fără a se ține cont de specificul culturilor locale. Odată pornit pe acest drum în epoca modernă, Occidentul nu numai că și-a determinat propriul sfârșit lamentabil, dar a cauzat și daune ireparabile pentru toate celelalte națiuni ale Pământului. Occidentul *nu* este universal, în adevăratul sens al cuvântului, însă caracterul acestuia,

împreună cu cel al albiei sale catastrofale, au fost *făcute* universale și globale, astfel încât separarea sau izolarea individului de acestea a devenit imposibilă. Și, în ciuda faptului că situația este oarecum diferită pentru societățile non-occidentale, simpla ignorare a provocării Occidentului nu poate schimba nimic. Rădăcinile răului au pătruns prea adânc. Acestea trebuie înțelese, cuprinse, identificate și scoase la lumină. Nu putem lupta împotriva consecințelor fără a le înțelege în prealabil cauzele.

5. La fel cum există cauze pentru situația dezastruasă actuală, în aceeași măsură există cei ale căror interese depind de status quo – care doresc ca acesta să dureze, să profite de pe urma lui, care răspund de el, îl sprijină, îl consolidează și îl protejează, dar totodată împiedică și schimbarea cursului de dezvoltare al acestuia. Discutăm despre clasa oligarhică transnațională, care include nucleul politic, financiar, economic și strategic-militar al elitei mondiale (cu precădere occidentală), precum și o rețea vastă de intelectuali, care o deservește, directori executivi și mogulii media care formează anturajul devotat acestei clase. Privită în ansamblu, oligarhia globală și acoliții acesteia constituie clasa conducătoare a globalismului. Ea include lideri politici din Statele Unite, mogulii economici și financiar, precum și agenții globalizării care îi deservește și formează uriașa rețea planetară, în care resursele sunt alocate celor care sunt devotați imboldului globalizării. Totodată, aceștia dirijează fluxul de informații; controlează lobby-ul politic, cultural, intelectual și ideologic; asigură colectarea datelor; și infiltrează structurile statelor care nu au fost încă pe deplin private de suveranitate, fără să mai punem la socoteală coruperea fățișă, mituirea, influențarea, hărțuirea disidenților etc. Această rețea globalistă este compusă din mai multe nivele, care includ atât misiuni politice, cât și diplomatice, precum și corporațiile multinaționale și administrațiile acestora, rețelele media, comerțul mondial și structurile industriale, organizații și fonduri non-guvernamentale și alte organizații similare. Catastrofa din care facem parte, și care e pe cale să se întoarcă pe dos, a fost creată exclusiv de oameni. Există anumite forțe care ar face orice să păstreze status-quo-ul. Aceștia sunt arhitecții și administratorii lumii egocentrice, globale și hiper-capitaliste. Ei sunt responsabili pentru tot. Oligarhia globală și rețeaua sa de agenți sunt izvorul tuturor relelor. Răul este personificat prin clasa politică globală. Lumea actuală arată într-un anumit fel deoarece cineva vrea ca lumea să se prezinte anume așa și depune eforturi considerabile pentru a o aduce în acest stadiu. Acest efort este chintesența răului istoric în cauză. Însă dacă acesta este adevărul veritabil și cineva este responsabil pentru situația actuală, atunci opoziția în dezacord cu status-quo-ul și-a găsit ținta. Oligarhia globală devine inamicul întregii omeniri. Tocmai această prezență a unui inamic identificabil ne oferă șansa de a-l învinge, șansa de a ne salva și oportunitatea de a depăși catastrofa.

Partea a II-a: Imaginea unei lumi normale

Suntem informați, prin tentative de hipnoză și propagandă, că lucrurile nu se pot manifesta altfel decât o fac în prezent și că orice altă lume ar reprezenta o al-

ternativă și mai neprielnică. Aceeași placă familiară ne spune că „democrația prezintă multe defecte, însă că celelalte regimuri politice sunt cu atât mai rele, că este mai bine să acceptăm ceea ce avem deja”. Această afirmație este falsă și nu constituie decât propagandă politică. Lumea în care trăim este inacceptabilă, intolerabilă și conduce în mod inevitabil către suicidul nostru ca civilizație. Descoperirea unei alternative la acest regim este vitală pentru supraviețuirea noastră. Dacă nu reușim să răsturnăm status-quo-ul, să schimbăm cursul dezvoltării civilizației, să privim de putere și să dizolvăm oligarhia globală ca sistem și ca forțe, grupuri, instituții, corporații manipulative și chiar indivizi manipulatori, nu numai că vom deveni victime, dar vom fi și complici la acest sfârșit iminent. Declarațiile de genul „lucrurile nu merg chiar atât de rău”, sau „înainte era mai rău”, „cumva, lucrurile se vor îndrepta înspre mai bine” etc. reprezintă forme vădite de sugestie hipnotică ce are rolul de a păcăli și ultimii purtători ai gândirii libere și independente și de a amorți analiza lucidă până la stadiul de apatie. Oligarhia globală nu poate permite supușilor săi să îndrăznească să gândească independent și în afara cadrului standardelor impuse în mod secret. Această elită nu acționează în mod direct, ca în cazul regimurilor totalitariste din trecut, ci o face într-un mod subtil și insidios, determinând popoarele să nu își pună la îndoială dogmele și chiar să-i facă să creadă că acestea au fost adoptate voit de către fiecare persoană în parte. Însă demnitatea umană depinde de capacitatea de a alege între a spune „da” sau „nu” situației actuale. Nicio entitate nu poate scoate un „da” cu forța din partea unei persoane și să îl facă să pară o exprimare umană a acordului. Indivizii pot refuza orice, în orice moment și în orice situație. Prin negarea acestui drept fundamental, elita globală neagă demnitatea noastră ca oameni. Acest lucru înseamnă că se opune nu numai umanității, ci și caracterului uman și naturii umane. Acest aspect este suficient pentru a ne da dreptul la revoltă împotriva elitei, de a respinge elita și întreaga situație de fapt, la a ne deștepta din hipnoza ei și la a ne imagina alternativ o altă lume, o altă cale, o ordine diferită, un sistem diferit, un prezent și un viitor diferite. Lumea care ne înconjoară este inacceptabilă. Este nocivă din toate punctele de vedere. Este injustă, dezastruoasă, nedemnă de încredere și amăgitoare. Nu este liberă. Ea trebuie strivită și distrusă. Avem nevoie de o lume diferită. Care nu va fi mai rea, după cum ne sugerează oligarhia globală și servitorii devotați ai acesteia în tentativa de a ne îngrozi. Ea va fi una mai bună și se va îndrepta spre calea izbăvirii.

Ce înseamnă, în situația de față, o lume mai bună și ordinea mondială dorită? Pe ce ne bazăm când afirmăm că lumea existentă este una patologică? Imaginea a ceea ce presupune o lume mai bună poate lua forme foarte diferite, în funcție de persoana care o pune în perspectivă, contează doar faptul că toate aceste imagini sunt în dezacord ireconciliabil cu situația actuală. Dacă analizăm atent datele specifice ale fiecăruia dintre aceste proiecte alternative, ne vom confrunta inevitabil cu controverse în tabăra celor care sprijină alternativa globală. Unitatea acestora va fi zdruncinată, dorința lor de a se opune va fi paralizată, iar competiția dintre diferitele proiecte propuse de aceștia va submina consolidarea forțelor anti-glo-

baliste. Trebuie să ne împotrivism acestei tentative. Astfel, putem discuta despre o lume normală, o lume mai bună, numai dând dovadă de o atenție deosebită. Cu toate acestea, există câteva principii și repere evidente care nu pot fi puse la îndoială de nici un individ întreg la minte. Să încercăm să le descoperim.

a. *Este necesar un model economic, o alternativă la sistemul financiar capitalist speculativ care există în prezent.* Alternativele pot fi observate în „adevăratul capitalism industrial”, în economia islamică, în socialism, în proiectele ecologice și în sistemele asociate de producție efectivă. Trebuie să căutăm mecanisme economice complet noi, inclusiv noi forme de energie, de organizare a muncii ș.a.m.d. Într-o lume normală, economia nu va mai semăna cu cea care există în prezent.

b. *Recunoașterea limitelor de dezvoltare și ale resurselor naturale finite, precum și problema distribuției trebuie rezolvate în baza unui plan realist și comun pentru întreaga umanitate,* nu în baza luptei egoiste și competitive darwiniste pentru utilizarea și controlul acestor resurse. Războiul resurselor – indiferent dacă se manifestă în mod militar sau economic – trebuie să fie suprimat complet. Umanitatea este amenințată de această luptă, iar în fața unei astfel de provocări trebuie să adoptăm o atitudine diferită față de problemele democrației și resurselor. Nu pot exista câștigători în acest joc. Toată lumea pierde. Într-o lume normală, răspunsul la o asemenea provocare ar trebui să vină din partea tuturor oamenilor din lume luați laolaltă, nu separat.

c. *Starea normală și optimă a existenței umane nu presupune fragmentarea și dispariția în indivizi atomizați, ci conservarea structurilor organismului social, care păstrează procesul de transmitere al culturii, cunoștințelor, limbilor, practicilor și convingerilor de la o generație la alta.* Omul este întâi de toate o ființă socială. Iată de ce individualismul liberal este distructiv și criminal. Trebuie să salvăm societatea umană cu orice preț. Acest lucru presupune că solidaritatea socială trebuie să fie mai presus de individualismul liberal.

d. *În societatea care urmează să ia formă, individul trebuie să fie liber să își conserve demnitatea umană, esența și integritatea. De asemenea, trebuie să ne conservăm structurile fără de care personalitatea individuală nu se poate dezvolta și prinde rădăcini – familia, munca productivă, instituțiile publice, dreptul de a-și determina propriul destin ș.a.m.d.* Tendințele ce duc la dizolvarea elementelor care ne fac umani ca membri ai societăților și culturilor și la înlocuirea cu tipuri umane noi, universale sau cu pervertiri post-umane trebuie oprite. Umanitatea noastră, indiferent de formele și diversitatea în care se manifestă, este ceva ce trebuie conservat și chiar recreat după chipul și asemănarea anterioare.

e. *O societate normală este aceea în care popoarele, națiunile și statele sunt conservate ca forme tradiționale ale comunității umane create de istorie și tradiție.* Acestea se pot schimba, însă nu trebuie desființate sau contopite forțat într-un creuzet mondial unic. Diversitatea popoarelor și națiunilor reprezintă tezaurul istoric al umanității. Desființarea acesteia înseamnă desființarea istoriei, libertății și

valorilor culturale. Procesele de globalizare omogenizantă, impulsionate de piețe, trebuie să fie oprite și inversate.

f. *O societate normală se bazează pe posibilitatea de a obține cunoștințe, de a oferi cunoștințe, într-o formă de osmoză cu lumea și existența noastră ca ființe umane, datorită tradiției, experienței, descoperirilor și libertății de a căuta sensuri.* Sfera cunoașterii nu trebuie să fie un câmp al concursurilor virtuale de frumusețe, al hipnozei media sau un spațiu al manipulării conștiinței la scară mondială. Presa acționează ca un surogat virtual care înlocuiește realitatea. Aceasta trebuie să fie înlocuită de o reflecție interioară lucidă, bazată pe surse deschise, intuiție, creativitate și experiență. Pentru a realiza acest lucru, este necesară zdrobirea dictaturii actuale a mass-media comerciale și distrugerea monopolului elitelor mondiale, care domină în prezent conștiința maselor.

g. *Societatea normală trebuie să aibă o perspectivă pozitivă asupra viitorului.* Însă, în același timp, pentru a atinge obiectivul dorit, este necesară renunțarea la iluzia că lucrurile în sine evoluează în bine sau, din contra, presupunerea că dezastrul este inevitabil. Concluzia istoriei umanității este că perspectivele sunt deschise oricărui rezultat. Ea include voința umană și capacitatea de a împlini propria libertate. Acest lucru face ca viitorul să fie un domeniu al posibilităților: poate fi mai bun sau mai rău, în funcție de cum va fi creat. Totul depinde de ceea ce alegem și de ceea ce facem. Dacă nu alegem sau ne lipsește voința de a-l continua, este posibil ca viitorul să nu mai apară deloc, sau, în mod alternativ, ne putem confrunta cu un viitor nedorit.

h. *Societatea normală trebuie să fie diversă, pluralistă și policentrică.* Ea trebuie să includă numeroase posibilități deschise și numeroase culturi. Dialogul trebuie să se desfășoare liber, nu forțat. Fiecare societate trebuie să aleagă pentru sine însăși echilibrul dintre componentele spirituale și cele materiale. Totuși, după cum ne arată istoria, dominația abruptă a materialismului conduce inevitabil spre catastrofă. Neglijarea dimensiunii spirituale a existenței noastre este fatală și respinge elementele care ne fac umani. Saltul actual brusc spre un materialism exagerat trebuie să fie oprit de o inversare radicală a direcției spre principiul spiritual. Dominația bogăției și goana după aceasta nu trebuie sub nicio formă să fie mai presus de valorile noastre sau să fie așezată în culmea piedestalului unei societăți. Fiecare societate, unde rolul banilor nu este la fel de important ca în societatea noastră, este prin definiție mai sănătoasă, corectă și acceptabilă decât cea în care trăim astăzi. Orice individ care crede altceva este fie bolnav, fie o victimă al influenței oligarhiei globale. Justiția și armonia sunt mai importante decât succesul personal și lăcomia. Lăcomia și interesul propriu individualist sunt considerate păcate sau slăbiciuni de aproape fiecare cultură umană și religie. Justiția și preocuparea pentru binele comun reprezintă una din valorile cele mai obișnuite. O societate normală este mai bună decât cea care se bazează pe egoism. O ordine mondială firească recunoaște echilibrul de puteri și dreptul societăților și culturilor diferite de a-și găsi propria cale. Cu alte cuvinte, acesta este standardul, iar acest standard, chiar în forma sa cea mai generală și aproximată, este radical opus celui care ne

înconjoară. Acest status-quo nu este normal, este o patologie. Odată ce puterea oligarhiei mondiale este perturbată, toate lucrurile vor reveni în prim-plan.

3. Într-o societate normală nu ne putem descurca fără putere în general. Puterea a existat, există și va continua să existe, într-o formă sau alta. De asemenea, puterea este prezentă în societatea globală existentă la ora actuală. Această putere aparține oligarhiei mondiale, care își camuflează exercitarea puterii prin piețele libere, democrație, complicitate și fațada diversității din centrele decizionale mondiale. Oligarhia globală își păstrează puterea indiferent de context, ea minsfându-se în mod indirect, acționând nu prin constrângere, ci prin intermediul mijloacelor subtile de control. Discutăm despre o formă de putere aparent mai puțin brutală, ea fiind una mai insidioasă, amăgitoare și perversă, și totuși, în esență, una nu mai puțin brutală și totalitaristă. Ocazional ea capătă forma unui anarhism totalitarist paradoxal, care acordă libertate deplină maselor, însă numai în condițiile în care păstrează controlul complet asupra conținutului, contextului și parametrilor acestei libertăți. Ești liber să faci orice, însă numai în conformitate cu regulile stabilite, acestea fiind dictate de oligarhia globală. Într-o societate normală puterea nu trebuie să aparțină unei elite politice și financiare anonime, care conduce umanitatea spre un sfârșit iminent, ci celor mai buni în sens meritocratic – cei mai puternici, inteligenți, spirituali și corecți, eroii și înțelepții, dar nu unui sistem care recompensează emoțiile elementare umane, lăcomia – oficialii corupți din întreaga lume, mincinoșii și uzurpatorii. Puterea implică întotdeauna proiecția mai multor voințe pentru o singură situație. Formarea acestei situații trebuie să aibă loc în conformitate cu tradițiile istorice, sociale, culturale și uneori religioase ale fiecărei societăți în parte. Nu există o formulă generală pentru o putere optimă. Democrația poate funcționa într-o societate și poate fi un fiasco în alta. Monarhia poate fi una armonioasă sau poate deveni o tiranie. Administrarea colectivă asigură atât rezultate pozitive, cât și negative. Nu există rețete universale potrivite tuturor. Însă orice fel de putere sau chiar lipsa acesteia este mai bună decât cea cu care ne confruntăm în prezent și care și-a asumat controlul asupra umanității la scară mondială.

4. Standardul provine dintr-o anumită istorie a unei anumite societăți umane și nu trebuie înlocuit cu altul. Acesta trebuie să fie un proces evolutiv și organic al dezvoltării istorice și culturale. Normele, idealurile și legile pe care societățile și popoarele le capătă prin suferință, încercări, erori, dialoguri, evaluări și experimente colective sunt elaborate pe parcursul mai multor secole. Din acest motiv, fiecare societate are dreptul inalienabil de a-și stabili propriile norme și valori. Nicio persoană din afară nu are dreptul de a critica aceste norme în baza propriilor norme, diferite de celelalte. Dacă popoarele și națiunile nu se dezvoltă în același mod ca vecinii lor, asta nu înseamnă că ele pur și simplu nu pot face acest lucru, ci că, in extenso, nu doresc acest lucru, că interpretează timpul istoric și judecă succesele și eșecurile după propriile criterii. Acest adevăr trebuie recunoscut odată și pentru totdeauna, iar orice prejudecăți coloniale și rasiste trebuie respinse în mod categoric: dacă o anumită societate diferă de propria noastră societate, asta nu

presupune că respectiva este mai slabă, înapoiată sau primitivă față de societatea noastră; ci ea pur și simplu diferită, iar caracterul diferit stă în natura ei. Numai o astfel de abordare este normală. Globalismul, occidentocentrismul și universalismul sunt patologii profunde care trebuie eradicate. În mod special este patologic sau chiar criminal dacă standardele universale sunt definite de o elită mondială nelegitimă, auto-proclamată, care a uzurpat puterea mondială. Există numeroase tipuri de norme, la fel cum există societăți diferite. Cu alte cuvinte, numai una din aceste norme este universală: absența unui standard uniform aplicabil tuturor, precum și libertatea și dreptul de a alege.

Partea a III-a: Nevoia imperioasă de revoluție

1. Împotriva ordinii existente, pe care o percepem ca pe un rău intolerabil, ca pe o patologie și ca pe o criză ce va conduce inevitabil la dezastru și la suicidul civilizației, este necesară propunerea unui *beau ideal*¹ alternativ – standardul și proiectul acestuia sunt momentan inexistente, însă ar trebui să existe. Astfel că reprezintă un proiect normativ. Însă oligarhia globală nu va renunța sub nicio formă de bună voie la putere. Ar fi naiv din partea noastră să luăm în considerare o singură alternativă. Prin urmare, trebuie să o dislocăm de pe poziție, să o privăm de putere, să i-o smulgem cu forța. Acest obiectiv poate fi atins cu o singură condiție: dacă toate forțele care sunt nemulțumite de situația actuală acționează împreună. Acest principiu de acțiune acceptată reprezintă un fenomen unic în istoria recentă, care a devenit global. Oligarhia globală își extinde dominația la nivel planetar. Natura globală a acesteia nu reprezintă o calitate secundară, ci reflectă tocmai esența ei. Oligarhia globală atacă toate popoarele, națiunile, statele, culturile, religiile și societățile. Ea nu atacă un anumit tip de societate, sau un anumit tip de regim, nici vreo entitate anume. Această elită atacă frontal și cu toate forțele, urmărind să transforme toate zonele Pământului într-un domeniu al propriei hegemonii. Problema este că zonele respective prezintă societăți, culturi, popoare și religii diferite, care, însă, nu și-au pierdut complet unicitatea. Globalizarea cauzează moartea culturală a acestora, iar societățile percep sau simt acest proces în mod intuitiv. Totuși, în situația actuală, nicio țară nu are suficientă putere pentru a opune de una singură o rezistență eficientă oligarhiei globale. Chiar dacă putem combina eforturile unei culturi sau alteia, a unei comunități regionale sau alteia, dincolo de granițele unei singure țări, forțele lor comune sunt departe de a fi capabile să realizeze acest obiectiv. Numai dacă întreaga umanitate conștientizează nevoia unei opoziții radicale față de globalism, există o șansă ca efortul nostru să fie eficient și să obținem un rezultat favorabil. Acțiunile comune nu presupun lupta pentru aceleași idealuri sau solidaritatea cu anumite standarde, care să înlocuiască patologia și catastrofa actuală. Aceste idealuri pot fi diferite sau chiar, într-o anumită măsură, reciproc opuse, însă trebuie să realizăm cu toții că dacă nu suntem capabili să stărpim oligarhia globală, toate aceste proiecte, indiferent de natura lor, vor rămâne nerealizate și se vor consuma în zadar. Dacă,

1. Beau ideal – idealul suprem, model al perfecțiunii (n. tr.)

însă, găsim suficientă inteligență, voință, luciditate și curaj în noi înșine pentru a acționa împreună împotriva oligarhiei globale în cadrul Alianței Revoluționare Globale, atunci avem perspective favorabile, o oportunitate deschisă nu numai de a lupta de la egal la egal, ci și de a câștiga. Diferențele dintre societățile noastre și normele acestora vor conta numai după ce vom reuși răsturnarea oligarhiei globale. Rezistența față de hegemonie este primordială și imperativă. Atât timp cât hegemonia nu este neutralizată sau marginalizată efectiv, contradicțiile dintre diferitele proiecte societale vor ajunge pe mâinile oligarhiei globale, care va acționa după principiul antic al tuturor imperiilor – „dezbină și cucerește”. Revoluția mondială prezintă două aspecte: unitatea a ceea ce urmează să fie distrus și multiplicitatea a ceea ce trebuie construit în loc.

2. *Revoluția secolului XXI poate fi o simplă repetare a revoluțiilor din secolele XIX și al XX.* Revoluțiile anterioare au evaluat neori corect defectele regimurilor împotriva cărora au fost îndreptate, însă circumstanțele istorice nu le-au permis acestora să pătrundă cele mai versatile și adânci rădăcini ale răului. Asalturile asupra caracteristicilor cu adevărat patologice ale configurației sociopolitice globale moderne au fost calculate greșit, au înstrăinat și uzurpat puterea și au amestecat mai mult elemente minore și accidentale de ordin istoric și sociologic, care nu meritau o astfel de respingere. Revoluțiile anterioare și-au ratat adesea ținta, distrugând și slăbind elemente care, din contra, meritau să fie conservate sau restaurate. Acest rău capital a fost ascuns și camuflat în fazele sale anterior, fapt ce a determinat ca chiar aceste revoluții să conțină elemente ale spiritului acestuia, care a ajutat la propagarea răului în prezent, prin tirania oligarhiei globale, printre altele, în sectoarele financiare și media. Mai mult decât atât, revoluțiile anterioare s-au manifestat adesea în limitele condițiilor locale, iar atunci când au reclamat un statut global, nu au ajuns niciodată la o asemenea scară. Numai în prezent există condițiile necesare pentru ca o revoluție să ia într-adevăr amploare globală, și nu doar în teorie. O altă caracteristică a revoluțiilor anterioare a fost promovarea unor modele sociopolitice alternative clare, care cel mai adesea pretindeau sau aspirau la universalitate. Dacă purcedem în prezent pe aceleași căi, acest lucru va cauza în mod inevitabil dezacordul față de revoluție al multor persoane care caută alternative prin prisma societății, istoriei sau culturii lor. Astfel de oameni caută un viitor diferit, însă și unul diferit de celelalte revoluții îndreptate în trecut împotriva oligarhiei globale. De aceea, revoluția secolului XXI trebuie să lupte pentru niște obiective finale cu adevărat planetare și pluraliste. Toate națiunile Pământului trebuie să se revolte împreună împotriva ordinii mondiale existente, conjugându-și eforturile, însă în numele unor idealuri diferite și reflectând norme diferite. Pentru a avea un viitor, trebuie să ni-l imaginăm ca pe un buchet complex de oportunități, al cărui realizare este împiedicată de actuala ordine mondială și de oligarhia globală. Dacă nu reușim să le zdrobim cu eforturi comune, în numele diferitelor noastre țeluri și orizonturi, atunci nu vom avea parte de un alt viitor. Fiecare societate nu trebuie să lupte de una singură pentru propria perspectivă asupra viitorului. Revoluția secolului XXI va avea succes numai dacă toate nați-

unile sunt dispuse să lupte împotriva inamicului comun, în numele țelurilor lor diferite, însă în același cadru general.

3. Spectacolele pe care le vedem în prezent în așa-zisele „revoluții colorate” nu au nimic în comun cu caracterul revoluționar autentic. Acestea sunt organizate de oligarhia globală și sunt pregătite și sprijinite de rețelele acesteia. „Revoluțiile colorate” sunt aproape întotdeauna îndreptate spre societățile, ale căror regimuri politice se opun în mod activ sau pasiv oligarhiei globale, contestându-i interesele și încercând să păstreze un anumit nivel de independență în problemele de politică, strategie, afaceri regionale și măsuri economice. Astfel, „revoluțiile colorate” apar în mod selectiv, fiind organizate de rețelele mass-media angajate de elita globalistă. Acestea reprezintă o parodie pervertită a revoluțiilor și servesc doar unor scopuri contra-revoluționare.

4. Noua revoluție trebuie să fie pregătită să răstoarne definitiv oligarhia globală, să distrugă elita mondială și să dezmembreze întregul sistem mondial asociat cu acestea (sau, mai degrabă, dezordinea controlată a lucrurilor). Odată ce capul fiarei va fi tăiat, toate popoarele și societățile vor fi eliberate de acest vampir parazit al oligarhiei globale. Numai astfel putem deschide calea spre construirea unui viitor de alternativă. Prin însăși definiția ei, revoluția autentică trebuie să aibă un caracter mondial. Oligarhia globală este în prezent dispersată în întreaga lume. Ea nu apare doar sub forma unei structuri ierarhice în cadrul unui centru bine definit, ci sub forma unei rețele propagată în întreaga lume. Centrul decizional nu este neapărat locul în care se află centrele vizibile de administrație politică și strategică ale Vestului – adică, în Statele Unite și alte centre din lumea occidentală. Natura specifică a elitei transnaționale globale constă în faptul că amplasamentul acesteia este unul flexibil și fluid, iar centrul său decizional este mobil și dispersat. Prin urmare, este foarte dificil să lovești în inima oligarhiei globale, axându-te doar pe caracterul teritorial al acesteia. Pentru a învinge această rețea a răului este necesară dezrădăcinarea simultană a prezenței acestuia în diferite părți ale Pământului. Mai mult, este necesară infiltrarea rețelei însăși, pentru a semăna panica, a-i determina colapsul și a o infecta cu viruși și alte procese distructive. O eradicare radicală a oligarhiei globale presupune ca forțele revoluționare să stăpânească procedurile rețelei și să îi studieze protocoalele. Umanitatea trebuie să lupte cu inamicul pe teritoriul acestuia, deoarece, în prezent, întreaga planetă este controlată într-un fel sau altul de inamic. Astfel, lupta pentru eradicarea elitei globale nu trebuie să fie una obișnuită, ci sincronizată în mai multe părți ale planetei, deși asimetrice. În plus, revoluția actuală poate necesita o strategie a războiului de gherilă pe teritoriul ocupat de inamic. Acest lucru înseamnă, cu precădere, că lupta trebuie dusă și în cyberspațiu. Revoluția cibernetică și practica luptei radicale în spațiul virtual trebuie să reprezintă părți integrante ale revoluției secolului XXI.

5. Dintre toate ideologiile Modernității concepute până în prezent, una singură a supraviețuit, încorporată în *liberalism* sau *capitalismul liberal*. Este exact locul în care sunt concentrate perspectiva mondială și *matricea ideologică* a oligarhiei glo-

bale. Aceasta este în mod fățiș sau secret liberală. Liberalismul îndeplinește două funcții: pe de o parte, deservește o mască filosofică ce consolidează, conservă și amplifică puterea oligarhiei globale; adică, acționează ca un mijloc de analiză a politicii globale continui. Pe de altă parte, ea permite recrutarea de voluntari și colaboratori oriunde pe glob, voluntari care acceptă doctrina și valorile liberalismului: lideri politici, birocrați, industriași, comercianți, intelectuali, comunitatea științifică și tineretul, toate acestea fără a ține cont de cetățenie sau naționalitate. Liberalismul generează automat mediul prin care este recrutat personalul globalismului, prin intermediul căreia sunt construite rețele, sunt colectate informații, sunt organizate centre de influență, se face lobby în beneficiul corporațiilor transnaționale, precum și locul în care sunt desfășurate alte operațiuni strategice pentru a stabili dominația totală a oligarhiei globale. Din acest motiv, accentul principal al revoluției trebuie pus pe liberali în exprimările lor depline – ca reprezentanți ai dimensiunilor ideologică, politică, economică, filosofică, culturală, strategică și tehnologică. Liberalii constituie carapacea sub care se ascunde oligarhia globală. Orice atac asupra liberalismului și liberalilor are șanse mari să afecteze elemente sensibile ale oligarhiei globale și organele vitale ale acesteia. Un război total împotriva liberalismului și liberalilor este principalul vector al revoluției globale. Revoluția trebuie să prezinte un caracter categoric antiliberal, deoarece liberalismul reprezintă nucleul concentrat al răului. Oricare dintre celelalte ideologii politice poate fi luată în considerare ca alternativă legitimă și nu există restricții în acest sens. Singura excepție este liberalismul, care trebuie distrus, zdrobit, răsturnat și scos din uz.

Partea a IV-a: Decăderea Occidentului – Statele Unite ca țară a răului absolut

1. Originile situației actuale zac adânc în istoria Occidentului și a proceselor sociopolitice desfășurate în această parte a lumii. Istoria Europei Occidentale a adus societățile acesteia la momentul în care individualismul, raționalismul, materialismul și reducționismul economic au început să domine treptat, pentru ca apoi, în baza capitalismului format și a burgheziei, să triumfe. Ideologia liberalismului a devenit ultima expresie a sistemului burghez. Tocmai acest concept ideologic, filozofic, politic și economic a condus la situația actuală. În timpul Modernității, Europa a reprezentat leagănul civilizației liberale materialiste, impusă celorlalte popoare ale Pământului prin politicile colonialiste și imperialiste. În acest sens au fost utilizate cele mai atroce forme de convingere: spre exemplu, în secolul al XVI-lea, europenii au recreat instituția sclaviei, care încetase să mai existe în urmă cu o mie de ani sub influența eticii creștine. Europenii au recurs la această practică respingătoare exact în momentul când Occidentul a început să elaboreze teoriile umanismului, gândirii libere și democrației. Prin urmare, sclavia a reprezentat o inovație a capitalismului și a ordinii burgheze. Sistemul burghez a fost instituit în coloniile europene; în cazul unora dintre ele acesta a atins expresia cea mai clară și intensă, provocând sfârșitul logic al căii burghe-

zo-democratice. Statele Unite ale Americii, un stat colonial bazat pe sclavie, individualism, egoism, dominația banilor și materialism, a devenit apogeul civilizației occidentale burgheze în epoca modernă. Treptat, fostele colonii europene au devenit centre de putere independente și, la mijlocul secolului XX, au devenit centrul tuturor civilizațiilor occidentale și polul în jurul căruia gravitează sistemul capitalist global. În urma prăbușirii Uniunii Sovietice puterea SUA a încetat să mai fie contrabalansată de cea a blocului socialist, devenind centrul incontestabil al sistemului burghez global. Cei care făceau parte din elita americană au devenit membrii privilegiați ai oligarhiei globale, definind practic acest organism. Totuși, în prezent oligarhia globală are în componența sa și numeroase persoane din afara clasei politice americane, aceasta incluzând totodată oligarhia europeană și elitele burgheze parțial occidentalizate din alte părți ale lumii. Statele Unite au rămas coloana vertebrală a ordinii mondiale moderne în jurul căreia este structurat restul lumii. Puterea militară americană reprezintă un factor strategic major al politicii globale, sistemul economic american constituie un model pentru restul lumii, mass-media americană formează practic o rețea mondială, clișeele culturale americane sunt imitate și parodiate în întreaga lume, iar progresul tehnologic american se află în vârful dezvoltării tehnologice la nivel mondial. În acest fel, însăși populația SUA joacă un rol de ostatec pasiv, controlată de elitele globale, care folosesc instrumentele statului american pentru a-și implementa obiectivele. Statele Unite formează un robot uriaș, controlat de oligarhie. Acesta personifică spiritul ordinii mondiale, ceea ce implică în sine un dezastru iminent și reprezintă o expresie a răului, in justiției, opresiunii, exploatării, înstrăinării, colonialismului și imperialismului.

2. Statele Unite și politicile implementate de acestea în întreaga lume reprezintă o calamitate teribilă și un factor de susținere și consolidare a actualei stări de fapt. Toate tendințele catastrofale ale epocii noastre izvorăsc din această fundație.

a. Economia americană se bazează pe dominația sectorului financiar, care a subminat complet valoarea producției industriale și agriculturii. Marea majoritate a cetățenilor americani sunt angajați în sectorul serviciilor terțe, fără să producă nimic concret. Parazitismul financiar american este aplicabil întregii planete, deoarece dolarul, care este tipărit fără limite de Rezerva Federală, reprezintă principala monedă de rezervă la nivel mondial. Economia mondială este centrată pe SUA și operează în beneficiul SUA, indiferent dacă această economie este activă, eficientă sau nu.

b. Statele Unite consumă în prezent cel mai mare procent din resursele mondiale pe cap de locuitor, contaminând atmosfera cu reziduuri toxice și aruncând miliarde de tone de deșeuri în mediu. SUA consumă resursele restului planetei și stabilește controlul asupra acestor rezerve prin dominație militar-strategică, diplomatică și economică. Prin urmare, SUA poate stabili prețurile la nivel mondial pentru un anumit produs de care, de cele mai multe ori, beneficiază tot America. Acest model al hegemoniei americane mondiale creează un dezechilibru major în economia mondială, precum și o in justiție și o exploatare, apropiindu-ne de epui-

zarea inevitabilă a resurselor. Distribuția de resurse naturale în întreaga lume este efectuată de SUA, aceasta fiind condusă exclusiv de interesele americane sau ale elitei transnaționale, o măsură preliminară pentru catastrofa globală inevitabilă. Societatea americană a mers mai departe ca orice societate occidentală pe drumul atomizării, individualizării și perturbării legăturilor sociale. Construită de imigranți din toate colțurile lumii, societatea americană a inițiat începuturile cultului identității individuale. Separat de un colectiv specific și de originile sale, modelul vest-european a reușit să ajungă la apogeul său pe teritoriul american în condiții perfecte de laborator. Societatea americană nu doar că s-a dezintegrat treptat în indivizi atomizați, ci a fost întotdeauna formată din aceste elemente. Din acest motiv, individualismul și-a atins concluzia logică în SUA, iar statele socialiste au rămas mult în urma SUA și a Occidentului în ansamblu în acest proces.

d. Procesul de individualizare și-a atins limitele extreme de evoluție în SUA prin experimentele de dezvoltare a ființelor post-umane, cunoscute sub numele de transumanism. Succesul cercetătorilor americani în domeniul clonării, ingineriei genetice și hibridizării sugerează că, la un moment dat, vom fi martorii apariției unor ființe post-umane autentice.

e. Societatea americană s-a bazat inițial pe un amestec de culturi, națiuni și grupuri etnice, conform principiului „creuzetului”. Rezultatul acestui proces este absența legăturilor etnice naturale. Dispersându-și influența și în restul lumii, SUA promovează, de asemenea, principiul cosmopolit, proclamându-l drept normă universală. Mai mult decât atât, acționează ca motor al acesteia, privând sistematic țările de dreptul la suveranitate națională și neimplicare în afacerile interne, atunci când acest lucru este propice intereselor sale. Invaziile și ocupațiile Serbiei, Afghanistanului, Irakului și Libiei de către SUA/NATO constituie exemple elocvente ale acestui tip de practică. SUA joacă un rol esențial în promovarea cosmopolitismului și privarea de suveranitate a națiunilor și statelor.

f. Mass-media globală, care are pe conștiință crearea unor imagini virtuale absolut false ale lumii, în conformitate cu interesele oligarhiei mondiale, sunt în principal americane și reprezintă o extensie a mediei și politicilor americane. Acționând în interesul elitei transnaționale, aceasta își bazează modul de operare pe rețeaua de informații din SUA. Societatea americană însăși este marcată de o populație în general extrem de ignorantă, care denotă o lipsă de cultură, combinată cu încrederea naivă în concepte complet false, înșelătoare și inventate - generate de industria divertismentului, media și alte mijloace. Acesta este un model de ignoranță, care prezintă o imagine caricaturizată a lumii, societății, istoriei etc. Sistemul american de cunoștințe, care se axează exclusiv pe interese pragmatice și materiale, se bazează în cea mai mare măsură pe exploatarea intelectualilor și este format aproape complet din imigranți din alte țări. Acest lucru reprezintă culmea deformării sferei cunoștințelor de dragul propagandei, precum și al beneficiilor pecuniare și utilitare.

g. Americanii interpretează conceptul de progres într-un mod foarte distinct.

Aceștia cred în potențialul nelimitat de dezvoltare al propriului sistem economic și au certitudinea viitorului care, din punctul lor de vedere, ar trebui să fie unul „american”. Mulți dintre ei cred sincer în propagarea „modului de viață american” asupra întregii umanități ca fiind un avantaj și un obiectiv real și sunt stupefiați atunci când se confruntă cu refuzul și cu o reacție complet diferită, negativă (mai ales atunci când propagarea acestui stil de viață este însoțită de o invazie militară și de exterminarea în masă a populației locale, de dezrădăcinarea violență a obiceiurilor tradiționale și religioase și de alte monstruoziități ale ocupației directe). Ceea ce americanii denumesc „progres”, „democratizare”, „dezvoltare” și „civilizare” a restului lumii reprezintă, în fapt, o degradare, colonizare, degenerare, denaturare și, în mod paradoxal, o formă stranie de dictatură liberală. Nu exagerăm prin afirmația că Statele Unite reprezintă un bastion al liberalismului militant, o încarnare și un precursor al întregului rău care năpăstuieste umanitatea în prezent și un mecanism puternic ce dirijează hotărât umanitatea către dezastrul final. Acesta este imperiul răului absolut. Printre ostatecii și victimele cursului dezastruos al acestui imperiu nu se numără doar toate celelalte națiuni, ci și americanii obișnuiți. Chiar dacă sunt diferiți de restul popoarelor cotropite, despuiate, văduvite și persecutate ale Pământului, și aceștia reprezintă niște victime ale masacrului națiunilor.

3. Este semnificativ faptul că simbolurile naționale ale Americii sunt relativ sinitre ca formă. Statuia Libertății se aseamănă cu zeița greacă a iadului, Hecate, iar torța acesteia, care rămâne aprinsă pe timpul nopții, duce cu gândul la faptul că această țară este una a nopții. Sigla dolarului seamănă cu Coloanele lui Hercule, dincolo de care, conform grecilor antici, se afla regiunea Atlantidei – regiunea titanilor și demonilor, care s-a scufundat din cauza mândriei, materialismului și corupției. Cu toate acestea, în locul inscripției *Nec plus ultra*, sau „Până aici: dincolo nu se mai poate”, de pe pavăza coloanelor, americanii au folosit inscripția *Plus ultra*, sau „Tot mai departe”. Astfel, ei au distrus o interdicție simbolică în procesul de justificare morală a construcției civilizației lor diabolice. Piramida masonică apare pe Marele sigiliu al Statelor Unite, însă nu are vârf, simbolizând o societate fără ierarhie verticală, separată de sursa ei divină. Nu mai puțin neprielnice sunt celelalte simboluri. Acestea reprezintă detalii și pot fi percepute în moduri diferite, însă având în vedere rolul lor uriaș în cultura umană, nu trebuie să neglijăm astfel de simboluri semnificative.

4. SUA duce alte societăți la ruină, pentru ca în definitiv să piară ele însele. În același timp, amploarea procesului catastrofal a ajuns la un asemenea nivel, încât am fi naivi să credem că cineva aflat în această situație s-ar putea feri cumva de puterea distructivă a idolului în cădere. Turnul Babel american este sortit prăbușirii, însă este foarte probabil ca toate celelalte țări și fie îngropate sub dărâmaturile acestuia. SUA au devenit un fenomen mondial cu mult timp în urmă. Ele nu constituie o țară izolată. Prin urmare, lupta cu Statele Unite nu poate avea același caracter precum războaiele istorice, purtate de un stat împotriva altora sau împotriva unei coaliții de state. America reprezintă un fenomen planetar, o hiperpu-

tere globală, iar o luptă eficientă cu aceasta este posibilă numai dacă este purtată simultan în întreaga lume. Acest principiu presupune și lupta pe însuși teritoriul american, unde, la fel ca peste tot, este nevoie de prezența forțelor revoluționare nonconformiste, care se opun categoric direcției Statelor Unite, lumii capitaliste și Occidentului global. Aceste forțe revoluționare din SUA pot fi cele mai diverse grupuri – atât de dreapta, cât și de stânga, precum și oameni de diferite religii, etnii și orientări religioase. Aceștia trebuie priviți ca un element valoros al frontului revoluționar planetar. Într-o anumită măsură, cu toții facem parte în prezent din imperiul american, fie direct, fie indirect și încă nu se știe dacă lupta poate fi purtată mai ușor sau mai sigur la periferie sau în țările care nu au fost plasate în mod formal sub controlul american direct. Suita oligarhiei globale, formată aproape întotdeauna din aceași agenți ai influenței americane (liberali fătșiși sau secreți) este vigilentă față de demonstrațiile de nonconformism din întreaga lume. Datorită proliferării metodelor extrem de eficiente de urmărire, o capacitate enormă de stocare și de procesare și transmisie ultra-rapidă a datelor, urmărirea ascunsă continuă a oricărui element secret din orice colț al planetei, în orice moment, este o problemă de facilitare, iar mâine va fi intra de rutină. Este important să înțelegem că locuim într-o Americă globală și că, în acest sens, cei care se opun Statelor Unite și hegemoniei americane, precum și oligarhiei globale din exterior, nu sunt foarte diferiți de cei aliniați împotriva aceluiași inamic și care se găsesc în interiorul granițelor lor aparente. Cu toții ne confruntăm cu aceeași situație.

5. Statele Unite și elementele din spatele finanțelor transnaționale imateriale constituie polii proceselor catastrofale, ce conduc inevitabil umanitatea și sistemul global spre suicid și, ca atare, constituie cadrul în baza căruia toate forțele opuse status-quo-ului să se unească și să formeze un singur front global, anti-american. Trebuie creată o mișcare formată din întreaga umanitate, rețeaua și structura acesteia urmând să ne unească pe toți cei care dorim să vedem decăderea SUA și care suntem gata să luăm parte la această luptă. Nu discutăm despre statul american, ci despre nucleul structural al rețelei globale de subjugare, supunere, înșelăciune și parazitism. Nu discutăm despre masele americane, ci despre elitele oligarhiei globale care le controlează. În prezent, SUA sunt responsabile pentru tot ce se întâmplă. Astfel că trebuie distruse ca fenomen istoric, politic, social, militar și strategic. Însă cum poate fi realizat acest lucru, în ciuda faptului că SUA reprezintă liderul incontestabil în domeniile militar, financiar, tehnologic, economic și cel al expansiunii culturale agresive la nivel mondial? Țărilor care critică Statele Unite le este teamă cel puțin să discute despre o confruntare directă cu monstrul planetar în mod pur teoretic, chiar dacă acesta continuă să exercite rolul de putere distructivă enormă asupra lor. Este clar că un atac frontal nu poate rezolva această problemă. Războiul cu Statele Unite trebuie condus la un nivel diferit, în baza unor reguli noi și utilizând strategii, tehnologii și metode noi.

Partea a V-a: Pregătirea de război

1. Oligarhia globală exploatează conflictele convenabile și își incită inamicii unul împotriva celuilalt. Ea provoacă și poartă războaie agresive și va continua să acționeze la fel și în viitor. Întrebarea nu este „dacă trebuie să luptăm sau nu”. Vom fi forțați să luptăm indiferent de situație. În prezent, întrebarea cea mai importantă este cum să luptăm și împotriva cui? Războiul reprezintă o parte irevocabilă a istoriei umane. Toate tentativele de a-l elimina în practică nu au făcut altceva decât să conducă la noi războaie, de fiecare dată mai violente decât cele anterioare. Prin urmare, realismul ne forțează să tratăm războiul cu uniformitate și imparțialitate. Umanitatea a purtat mereu războaie, le poartă și acum și va continua să le poarte până la sfârșit. Numeroase profeții religioase cu privire la apocalipsă o descriu drept „bătălia finală”. Astfel, războiul trebuie perceput ca un eveniment socio-cultural al existenței umane. Este inevitabil și, implicit, trebuie luat ca atare. Războaiele vor sfârși umanitatea, însă trebuie să învățăm să analizăm corect forțele implicate în fiecare război. Această analiză se schimbă din punct de vedere calitativ, având în vedere circumstanțele actuale. Războaiele anterioare au fost purtate între grupuri etnice, religii, imperii sau între statele naționale. În secolul XX războaiele au fost purtate între blocurile ideologice. Astăzi avem în față o nouă eră a războiului, unde protagonistul este întotdeauna oligarhia globală, care își duce la îndeplinire planurile, fie prin utilizarea directă a forțelor americane și trupelor NATO, fie prin organizarea unor conflicte locale, astfel încât scenariul acestora să corespundă cu interesele elitei, chiar dacă indirect. În anumite situații, conflictele, războaiele și revoltele sunt provocate cu participarea mai multor grupuri, fără ca vreunul dintre ele să reprezinte în mod direct interesele oligarhiei globale; în aceste cazuri ne confruntăm cu o situație de haos controlat, al cărui scop și formă au fost elaborate de strategii americani în anii '80. În alte situații oligarhia globală se află simultan de partea ambelor părți care se războiesc, manipulându-le spre propriul beneficiu. O analiză corectă a războiului-model este redusă astfel prin definirea algoritmului acestui comportament și prin semnalarea obiectivelor noastre tactice și strategice față de oligarhia globală și statul american pentru fiecare caz în parte. Acest tip de analiză necesită o metodologie nouă, derivată din conștiința revoluționară și globală. Indiferent dacă participăm la război sau suntem spectatorii acestuia, trebuie să înțelegem întotdeauna structura ascunsă, natura și motivațiile lui reale; cu alte cuvinte, fiecare situație de război include calitățile tuturor războaielor purtate în prezent, cu ajutorul cărora oligarhia globală își păstrează și consolidează dominația și încearcă să își amâne sfârșitul.

2. În condițiile unui astfel de război, frontul anti-american trebuie să studieze corect forțele inamice și interesele oligarhiei globale ascunse în spatele acestora și, în al doilea rând, trebuie să stăpânească abilitatea de a-și reorienta acțiunile militare împotriva făptașului real în cadrul oricărui conflict modern – împotriva oligarhiei globale însăși, a mediului liberal, a rețelei americane de agenți de influență și altor complici. În prezent nu mai există agresori și victime, interese sau com-

petiții naționale, prin care au fost explicate războaiele din trecut. Războaiele secolului XXI au caracterul unor episoade în cadrul unui singur război civil global, unei singure insurgențe și unei singure operațiuni punitive simetrice. Prin însăși existența sa, fontul anti-american trebuie să acționeze ca un mecanism pentru reorientarea oricărui conflict militar iscat, astfel încât să înțeleagă scopul real și adevărații vinovați pentru acest lucru – SUA, globalismul și structurile acestora.

3. Noua realitate a războiului ne impune îmbunătățirea abilităților atât prin metodele clasice de luptă, cât și prin stăpânirea noilor căi și vehicule ale războiului, inclusiv rețelele și zonele cibernetice și virtuale. Controlul asupra acestor zone constituie sfera cea mai importantă pentru frontul anti-american, deoarece rețelele virtuale ne permit să utilizăm eficient forme asimetrice de război. În cazul în care resursele oligarhiei globale și instrumentele lor convenționale americane și NATO sunt considerate net superioare față de puterea combinată a potențialilor lor adversari în ceea ce privește puterea militară brută în sens tradițional, atunci există șanse slabe să câștigăm în acest domeniu. Totuși în domeniul războiului prin rețele și strategii cibernetice, intră în joc alți factori decisivi. Nu trebuie minimalizat rolul creativității, metodelor neconvenționale de gândire și ingeniozității. La anumite nivele ale cyberspațiului, forțele oligarhiei globale și cele ale contra-elitei revoluționare sunt pe picior de egalitate, cel puțin temporar; în cadrul unei noi zone de conflict, în special în etapele timpurii ale acesteia, creativitatea unei persoane care acționează de una singură poate fi comparabilă cu ceea ce se poate obține cu ajutorul bugetelor enorme ale corporațiilor transnaționale. Printr-un website personal sau un blog elegant, un individ talentat poate atrage atenția publicului și poate avea un impact comparabil cu sursele oficiale de informare ale unui guvern sau chiar al proiectelor la scară largă, bine finanțate de imperiul mediatic globalist. Odată stăpânite strategiile din cadrul rețelei, devine posibilă purtarea unui excelent și dinamic război cibernetic împotriva oligarhiei – inclusiv campanii virale, trolling² revoluționar, inflamare, alimentare în exces, spamming³ și utilizarea botilor și strategiilor de tip sockpuppet⁴. În acest sens, frontul anti-american al contra-elitei globale are nevoie atât de instructori și veterani militari ai conflictelor tradiționale, cât și de hackeri, programatori și administratori de sistem pentru rețeaua globală de rezistență. Realitatea însăși formează acum

2. În jargonul folosit pe Internet, un troll înseamnă o persoană care postează mesaje sau comentarii aleatorii, inflamatorii, provocatoare străine sau în afara subiectului în cadrul unei comunități online, precum un forum de discuții online, un chat room, sau blog, având ca intenție principală provocarea unui răspuns emoțional din partea cititorilor sau altfel perturbarea discuțiilor normale la subiect. (n. tr.)

3. Transmiterea redundantă și în exces de mesaje sau e-mail-uri nedorite (n. tr.)

4. Un sockpuppet reprezintă o identitate online folosită în scopul înșelătoriei. Termenul este o referință la manipularea unei simple păpuși (puppet) confecționată dintr-un ciorap (sock), care făcea inițial referire la o identitate falsă asumată de un membru al unei comunități online care vorbea despre el prefăcându-se că reprezintă o altă persoană. În prezent, termenul include alte utilizări ale identităților online care induc în eroare, precum cele create pentru a promova, apăra, sprijini o persoană sau o organizație sau pentru a evita suspendarea sau interdicția pe un anumit website. O diferență semnificativă între utilizarea unui pseudonim și crearea unui sockpuppet este faptul că sockpuppet-ul se prezintă drept un terț independent, fără nicio legătură cu "păpușarul". (n. tr.)

câmpul de luptă – atât offline, cât și virtual. Trebuie să fim pregătiți să ducem un război global total, lărgindu-ne zona operațiunilor de război la toate nivelurile – de la aspectele zilnice de comportament, stil de viață, modă, muncă și timp liber, la ideologie, fluxuri informaționale, tehnologie, relaționarea prin intermediul unor întâlniri informale și lumile virtuale. Trebuie să căutăm să producem cât mai multe daune posibil oligarhiei globale și intereselor SUA și NATO în cadrul tuturor nivelelor disponibile – personal, militar, economic, cultural, informațional, informatic, cyberspațial ș.a.m.d. Inamicul trebuie să fie atacat atât frontal, cât și pe ascuns. În orice punct unde apare scânteia rezistenței față de globalism, frontul american trebuie să ofere suport rebelilor sub forma diseminării informaționale și asistenței militare și prin desfășurarea tuturor tipurilor de acțiuni care vizează un volum maxim de pagube pentru oligarhia globală la nivel moral, fizic, informațional, ideologic, material, economic, la nivelul reputației ș.a.m.d.

4. Contra-elita revoluționară mondială trebuie să acționeze prin toate mijloacele, fie ele militare sau pașnice, în funcție de circumstanțe. Trebuie să fie clar faptul că ne confruntăm cu un sistem de teroare liberală ilegală; un sistem politic creat de junta canibală a maniacilor internaționali, care au acaparat nelegal butoanele de control ale lumii, conducând umanitatea spre suicid. Dacă acceptăm regulile acestora, ne sunt garantate sclavia, umilința, degradarea și un sfârșit dezonorant. Situația actuală nu este doar temporară, grevată de ocurențe aleatorii neplăcute și costuri iritante; este un diagnostic fatal: continuarea tendințelor actuale este incompatibilă cu supraviețuirea pe termen lung. În astfel de situații, nu mai există legi, limite, atitudini morale sau coduri de conduită. Vom discuta pe această temă numai după distrugerea clicii obscene de oligarhi și de mercenari internaționali ai acestora. Astfel, în lupta împotriva sistemului, orice scop scuză mijloacele și devine acceptabil și justificabil. Trebuie să admitem faptul că puterea oligarhiei globale nu poate fi considerată legală sau legitimă, iar toți cei care cooperează sau le facilitează acțiunile sunt niște colaboraționiști. Singura lege viabilă de-a lungul istoriei umanității este lupta revoluționară globală pentru o schimbare radicală. Acesta este singurul război legitim, just și moral. Regulile și obiectivele acestuia sunt singurele justificate și demne de respect. Toate persoanele care nu sunt implicate în acest război de partea Revoluției nu face altceva decât să acorde o mână de ajutor oligarhiei în procesul de a-și păstra și consolida puterea. Regula societății globale moderne este nelegiuirea, toate normele fiind inversate. Singura soluție justă în prezent este revolta, rezistența, lupta împotriva status-quo-ului și încercarea de a pune capăt despotismului acestuia. Atâta timp cât puterea se află în mâinile oligarhiei mondiale, nu trebuie să respectăm nicio lege, cu excepția legilor războiului și revoluției. Oligarhia însăși își creează propriile legi, provocând conflicte și apoi încercând să le manipuleze. În aceste condiții, ne confruntăm cu criminali și maniaci. Oprirea acestora cade în sarcina fiecărei persoane normale, care ține cont de demnitatea propriei specii. Războiul este patria noastră, elementul nostru și mediul nostru natural și nativ în care trebuie să învățăm să existăm efectiv și victorios.

Partea a VI-a: Structura Alianței Revoluționare Globale

1. Obiectul noii revoluții mondiale trebuie să fie contra-elita mondială. Această contra-elită vizează formarea nucleului Alianței Revoluționare Globale (ARG) ca o formă de cristalizare a eforturilor de a promova activități subversive și perturbatoare în întreaga lume, care au ca scop demolarea sistemului global actual și răsturnarea puterii oligarhiei globale și a anturajului acesteia. Această Alianță Revoluționară Globală trebuie să reprezinte un nou tip de organizație, corespunzătoare condițiilor prezentate de secolul XXI. Nu trebuie să reprezinte un partid, o mișcare, un ordin, o lojă, o sectă, o comunitate religioasă sau un grup etnic sau castă, la fel ca organisme colective ale epocilor trecute, întrucât ele nu pot servi ca model pentru structura acesteia. Alianța Revoluționară Globală trebuie să fie un nou tip de organizație din structura rețelei, fără să prezinte un singur centru de autoritate sau un set fix de membri permanenți, nici nu necesită un grup de coordonare, un stabiliment permanent sau un algoritm bine definit de acționare. Alianța Revoluționară Globală trebuie să fie spontană și înscrisă natural în logica proceselor globale, niciodată ceva care este planificat din timp și legat de o anumită perioadă sau un anumit spațiu. Numai o astfel de prezență mobilă poate asigura eficiența alianței și imunitatea acesteia în fața sistemului planetar de opresiune și a agenților acestuia. Activitățile efective ale Alianței trebuie să se bazeze pe comprehensiunea unui set de principii comune, obiectivelor luptei, identității inamicului și pe recunoașterea caracterului catastrofal, intolerabil al status-quo-ului care necesită o eradicare completă. Acestea trebuie, de asemenea, să se bazeze pe înțelegerea cauzelor din această situație, etapele dezvoltării proceselor esențiale care o fac posibile și extrem de reale. Toate persoanele care înțeleg aceste lucruri și toți cei care nu acceptă situația actuală, fiind gata să acționeze în baza acestei comprehensiuni, este un membru al Alianței Revoluționare Globale. Din acest motiv, Alianța trebuie să fie policentrică. Nu trebuie să prezinte un singur centru teritorial, național, religios sau de alt fel. Alianța trebuie să opereze peste tot, indiferent de frontiere, rase și religie în funcție de convingerea interioară și prin deschiderea spontană a ferestrelor de oportunitate. Absența unei strategii generale va constitui axa strategiei sale revoluționare, iar absența unui centru de comandă fix, ierarhizat, va reprezenta modelul principal al operațiunilor sale. Alianța Revoluționară Globală trebuie să fie peste tot și nicăieri și trebuie să își desfășoare acțiunile rebele în continuu, însă fără o marjă temporală fixă. Alianța Revoluționară Globală trebuie să apară numai acolo unde oligarhia globală se așteaptă mai puțin. În acest sens, Alianța Revoluționară Globală trebuie să fie similară performanțelor avangardiste, practicilor buddiste Zen sau unui joc interesant; un joc pe umerii căruia atârână nici mai mult, nici mai puțin decât soarta umanității. Regulile acestui joc pot fi modificate cu ușurință pe măsură ce evoluează. Jucătorii își pot schimba chipul, identitatea, istoricul personal și alte caracteristici personale, inclusiv reședința și documentele de identificare. Alianța Revoluționară Globală trebuie să provoace eșecul sistemului, un scurt circuit în funcționarea ierarhiei globale și a sistemului de suport ale acestuia. Lucru ce nu

poate avea loc decât dacă va fi bine planificat și pregătit atent; oligarhia globală ar descoperi imediat aceste acțiuni și ar lua măsuri preventive. Astfel că trebuie să acționăm având ca obiectiv principal imprevizibilitatea, combinând acțiunile eroice din partea indivizilor cu acțiunile colective în toate domeniile realității.

2. Alianța Revoluționară Globală trebuie să fie intenționat asimetrică – din aceasta putând face parte statele, forțele sociale, partidele politice, mișcările, grupurile și chiar indivizii. Toți cei care se opun puterii oligarhiei globale, hotărât sau moderat, direct sau tangențial, trebuie priviți ca făcând parte din cadrul Alianței Revoluționare Globale. Această zonă poate fi condițională sau concretă, națională sau cibernetică, organică sau cu caracter de rețea.

a. Dacă oricare din țările lumii, mari sau mici, acționează împotriva dominației globale a SUA, NATO, Occidentului global și sistemelor financiare liberale mondiale, atunci statul respectiv trebuie considerat ca făcând parte din Alianța Revoluționară Globală și trebuie sprijinit prin toate mijloacele, indiferent dacă împărtășim valorile acestui stat, indiferent dacă respectivii conducători ai acestor state sunt atractivi sau respingători, sau dacă sistemul său politic actual este just sau corupt. Nimic nu trebuie să ne împiedice să sprijinim acest stat. Având în vedere echilibrul de puteri la nivel mondial, orice critică, denigrare sau demoralizare a acestui stat nu poate duce decât la izvorârea unei propagande întunecate din partea elitelor globale, în vederea discreditării oponentilor acestora. Alianța Revoluționară Globală interzice în mod categoric adeptilor și participanților acesteia să critice regimurile anti-americane, chiar și în cazul țărilor, ale căror politici diferă semnificativ, cel puțin în anumite moduri, de strategia elitei globale. Cei care sunt păcăliți de stratagama sistemului globalist de dezinformare totală sau care cred în insinuările făcute la adresa respectivelor regimuri anti-americane, merită să fie condamnați. În astfel de cazuri, nu putem exclude posibilitatea ca respectivele critici să provină de la provocatorii care caută să semene disensiune în rândul contra-elitei. Respectarea sau încălcarea acestei reguli poate reprezenta un mod de a determina caracterul potrivit al celor care pretind că participă la Alianța Revoluționară Globală.

b. Același principiu este aplicabil în cazul evaluării mișcărilor, partidelor și organizațiilor religioase, naționale sau politice. Nu contează pentru ce militează acestea. Indiferent dacă obiectivele lor sunt bune sau rele, indiferent dacă apreciem sau nu liderii lor, indiferent dacă valorile, atitudinile și motivele sunt clare sau nu, aceste lucruri nu prezintă importanță. Un singur lucru contează: dacă luptă împotriva SUA și a oligarhiei globale sau dacă intenționează să distrugă sistemul existent, sau dacă, dimpotrivă, doresc menținerea, deservirea și sprijinirea funcționării acestuia. Primii dintre aceștia sunt în mod automat considerați elemente ale Alianței Revoluționare Globale; în timp ce aceștia din urmă fac parte din tabăra răului mondial și reprezintă sateliți ai oligarhiei globale, caz în care nu trebuie să se aștepte la milă din partea noastră. Trebuie să stabilim aici un criteriu special pentru orientarea noastră către haos: respectivele mișcări, partide politice, grupuri religioase și alte asociații care pun propria competiție și propriile

conflicte cu alte mișcări cu înclinații similare mai presus de imperativul opoziției față de oligarhia globală sunt ei înșiși complici indirecti ai oligarhiei și acționează inconștient ca instrumente ale acesteia. Oligarhia globală incită în mod malițios grupurile unul împotriva celuilalt pentru a le distrage atenție amândurora de la ceea ce ar trebui să reprezinte lupta principală. Din acest motiv, numai grupurilor (mari, cum ar fi cele purtătoare ale unei anumite religii mari și cele mici, cum ar fi asociații independente de cetățeni care acționează pe o platformă comună) care sunt absolut conștiente de faptul că în cadrul oricăror confruntări locale și regionale, inamicul rămâne adesea ascuns, trebuie să li se permită să se alăture frontului Alianței Revoluționare Globale. Acest inamic ascuns este oligarhia globală. Pentru a o învinge, dacă este cazul, acestea trebuie să se unească chiar cu dușmanii lor cei mai de temut (la nivel local), atunci când și aceștia din urmă sunt orientați împotriva oligarhiei. Cei care se opun acestui principiu, cad în plasa oligarhiei globale și pot fi acuzați de complicitate. În această sferă, mass-media reprezintă un alt element de neîncredere atunci când discreditează anumite organizații politice, naționale, ideologice și religioase care nu sunt de acord cu oligarhia globală: desigur, toate informațiile despre acestea vor fi false, iar încrederea în respectivele informații trebuie considerată o greșeală, dacă nu chiar o crimă. Cei care sunt denigrați de media globală sunt aproape sigur grupurile și mișcările politice, religioase, ideologice și sociale cele mai meritonii în sprijinul față de Alianța Revoluționară Globală.

c. Același principiu trebuie aplicat față de indivizii care resping sau critică oligarhia globală. Aceștia sunt deja membri individuali ai Alianței Revoluționare Globale, indiferent dacă sunt conștienți sau nu de acest lucru, dacă îl declară, îl ascund, îl recunosc sau îl neagă. Solicitarea unei poziții clare din partea acestor persoane nu este necesară; din varii motive, în anumite situații, acest lucru ar crea dezavantaje pentru aceștia (și implicit pentru noi toți). Nu este necesară decât evaluarea pagubelor pe care aceștia le pricinuesc oligarhiei globale și să pornim de la acel punct. Programul specific pentru care luptă este absolut irelevant. Poate fi apropiat de al nostru sau poate fi complet diferit. Este necesară evaluarea acestor oameni din perspectiva eficacității rezistenței, subversiunii și caracterul distructiv pe care aceștia le manifestă față de status-quo-ul actual. Dacă nivelul respectiv este ridicat, aceștia merită un sprijin deplin și incontestabil. Din nou, în situația de față ar fi o greșeală sau chiar o crimă să luăm în considerare calomnia păgubitoare, generată împotriva lor de media globală și sateliții naționali ai acesteia. Dacă oligarhia globală include o anumită persoană pe lista sa neagră, atunci Alianța Revoluționară Globală trebuie să sprijine persoana respectivă. De cele mai multe ori, majoritatea aspectelor presupuse despre această persoană reprezintă un fals intenționat de la început până la sfârșit. Însă nu ne interesează acest aspect – chiar dacă toate aluziile globalismului ar fi adevărul pur, acest lucru nu schimbă cu nimic datele problemei. Trăim sub legea marțială, iar eroii sunt oamenii capabili să cauzeze daune maxime inamicului, nu neapărat persoanele cu un comportament moral exemplar sau alte calități necesare pentru ca acesta să

câștige o reputație bună pe timp de pace. Revoluționarul are propria moralitate: eficiența și succesul în lupta sa împotriva despotismului global.

3. Indiferent de motivele care conduc la respingerea de anumite puteri a status-quo-ului și contestarea oligarhiei, globalizării, liberalismului și a SUA, acestea trebuie incluse în Alianță, indiferent de circumstanțe. Restul aspectelor pot fi hotărâte după victoria asupra inamicului și prăbușirea noului Babilon. Acesta reprezintă principiul cel mai important și trebuie perceput ca fundament al Alianței Revoluționare Globale. Oligarhia globală își protejează puterea bazându-se pe faptul că diferitele proiecte ale forțelor revoluționare care i se opun diferă unul de celălalt, în funcție de fiecare societate, de fiecare confesiune – chiar și în funcție de anumite ramuri ale unei confesiuni, de fiecare partid, și, în final, de fiecare individ în parte. Aceste obiective și valori contradictorii dezbină tabăra celor care se opun status-quo-ului și, implicit, dau naștere condițiilor pentru continuarea dominării elitei globale. Acest principiu reprezintă coloana vertebrală a puterii despotice. S-a întâmplat în repetate rânduri ca până și cele mai subtile tentative de a reuni diferite partide, mișcări, grupuri etnice, state sau indivizi în cadrul unei platforme generale anti-globaliste și anti-oligarhice, să cauzeze o reacție isterică în rândul oligarhiei globale și a aliaților acestora, fapt ce a rezultat în represii și măsuri preventive pentru eradicarea și împiedicarea unor astfel de eforturi. Prin simpla punere în discuție a temei creării Alianței Revoluționare Globale, ignorându-se diferențele de obiective în baza unității împotriva unui inamic comun, lovim în punctul cel mai vulnerabil al sistemului, îi descifrăm codul și îi subminăm fundamentul pentru strategia sa imperialistă. Istoria secolului XX ne demonstrează că orice asociere se bazează pe obiective comune, chiar și în situațiile cele mai importante (ca în cazul sistemului global al comunismului care a funcționat practic în toate țările lumii) prezintă propria restricție și nu poate depăși anumite limite. Prăbușirea socialismului mondial a fost asociată acestui aspect: după ce a reușit să reunească absolut toți adepții în jurul inițiativelor anticapitaliste cu obiective clar definite și pozitive, care prezentau fundamente dogmatice și care nu permiteau altă interpretare, comunismul și-a epuizat toate resursele revoluționare ale marxismului și nu a reușit să atingă masa critică necesară pentru o victorie finală împotriva capitalismului. Tulpinile pătimase ale mișcărilor conservatoare, religioase și naționaliste au fost lăsate în afara mișcării marxiste, care prezenta un caracter la fel de intransigent față de capitalismul global, însă care nu împărțea aceeași viziune a utopiei comuniste. Profitând de această disensiune, Occidentul a reușit să învingă blocul sovietic. Revoluționarii din secolul XXI trebuie să ia atent în considerare această soartă. Dacă vom continua să insistăm astăzi asupra acordului absolut pentru un scop unic propus ca alternativă la oligarhia capitalistă globală și dominația mondială de către SUA, vom fi sortiți eșecului inevitabil și vom pune o armă în mâinile inamicului, armă pe care acesta o poate folosi împotriva noastră.

4. Alianța Revoluționară Globală trebuie să fie impulsionată de spiritul libertății și independenței și să vizeze resurse materiale pentru realizarea anumitor opera-

țiuni și proiecte numai ca obiectiv secundar. Nu porniți niciodată cu preocupări și întrebări legate de resurse. Revoluția trebuie să pornească din voință. Aceasta este sensul demnității umane. Aceasta reprezintă regula cea mai importantă pentru dezvoltarea Alianței Revoluționare Globale. Nucleul acesteia trebuie să fie spiritul. Există situații unde indivizii nu fac față circumstanțelor externe, forțelor naturii sau sorții. Uneori, individul se confruntă cu obstacole care sunt imposibil de depășit. Însă esența umanității zace în faptul că, chiar și atunci când cedează în fața forței brute sau presiunii circumstanțelor, individul poate recunoaște sau nu ceea ce se întâmplă, însă poate în continuare să accepte sau să refuze aceste circumstanțe. Iar în cazul în care le refuză, poate condamna aceste circumstanțe printr-un verdict decisiv, pregătind astfel platforma pentru soluții ulterioare. Prin dezacordul cu lumea obiectivă, spiritul uman o transformă deja și chiar dacă respectivele consecințe ale verdictului nu sunt aplicabile pentru individ, ele nu rămân niciodată fără sens și valoare. Tocmai acest spirit este cel care conservă istoria, societatea și viața umană. Orice bogăție materială și orice potențial cărui îi lipsește spiritul, precum și voința și aprobarea morală care îl însoțesc, este inutilă și lipsită de putere.

Cunoaștem exemple în care civilizații întregi au negat legătura dintre materialism și valorile veritabile și care, din contra, pun valoare pe domeniul spiritual – în lumile de contemplare, zeități, credință și ascetism. Dimpotrivă, odată cu capacitatea de a lua hotărâri morale, voința poate transforma complet lipsa de resurse și mijloacele în ceva total opus; poate construi un imperiu uriaș cu un capital de pornire minim, acoperind o zonă vastă din lumea materială. Spiritul uman poate realiza orice. Din acest motiv, Alianța Revoluționară Globală trebuie să fie pregătită să înceapă lupta împotriva oligarhiei globale pe orice fundament – pornind de la un singur individ sau un grup mic de persoane sau mișcări, partide etc. și ajungând chiar la nivelul întregilor comunități religioase, societăți, națiuni sau civilizații. Ne puteam arunca în luptă fără a avea nimic, doar în baza unei înțelegeri a situației actuale și a spiritului de dezacord radical și nemulțumire față de ceea ce se întâmplă în jurul nostru. Ne putem baza pe structurile existente care oferă sprijin, indiferent de amploarea acestuia. Resursele pentru implementarea activităților revoluționare globale și pentru războiul planetar total trebuie preluate de oriunde, fără preocupare pentru sursa de proveniență sau soarta acestora. Aici totul poate fi util, mare sau mic – arme tradiționale sau tehnologii noi și infrastructura unor state sau organizații internaționale întregi, precum și creativitatea indivizilor care se alătură în mod eroic luptei împotriva fiarei oligarhice.

Spiritul este singurul care determină istoria umană. Trebuie să căutăm sursa patologiei actuale în spirit, în maladia, în slăbiciunea, în declinul și în stupefacția acesteia. Asta pentru că ea nu poate fi vindecată decât prin spirit.

Partea a VII-a: Perspective ale viitorului.

Dialectica normelor multiple

1. Viitorul va fi posibil *în cazul în care reușim să distrugem lumea existentă și să transformăm standardele noastre în realitate.* Fiecare segment al frontului anti-american și fiecare element al Alianței Revoluționare Globale are propria viziune asupra viitorului și propriile norme. Trebuie să presupunem că aceste imagini și aceste norme sunt diferite, disparate și care chiar se exclud reciproc. Această situație nu va face altceva decât să creeze probleme, dacă fiecare din respectivele norme și perspective asupra viitorului sunt interpretate de adepții lor ca elemente universale și obligatorii, devenind ceva ce exclude aspectele comune întregii omeniri. Dacă acest lucru se întâmplă, dezbinarea Alianței Revoluționare Globale va deveni, mai devreme sau mai târziu, inevitabilă. Acest lucru ar sorti eșecului activitățile alianței. Musulmanii, ateii, creștinii, socialiștii, anarhiștii, conservatorii, libertarienii, fundamentaliștii, sectanții, progresiștii, ecologiștii sau tradiționaliștii nu se vor înțelege niciodată între ei, dacă încearcă să își impună propria viziune asupra viitorului vecinilor lor și, dincolo de aceștia, întregii umanități. Oligarhia globală va profita imediat de asta, provocând o ruptură între fiecare grup din cadrul Alianței, dezbinându-le solidaritatea și lăsându-le pe toate în paragină. Simplitatea primară a acestei strategii a adus în mod invariabil și constant rezultate pozitive celor care le-au folosit pe parcursul mileniilor. Alianța Revoluționară Globală nu își permite să cedeze în fața unei tactici pre-programate și atât de ușor de anticipat. Capacitatea de a obține informații din istorie și de a pune bazele unei strategii axate pe gândirea rațională reprezintă caracteristica principală a persoanelor inteligente. Prin urmare, pentru a obține succesul în acest război, Alianța Revoluționară Globală trebuie să evite această capcană iminentă. Având perspective diverse și disparate asupra viitorului, trebuie să învățăm să le implementăm numai în context local, nu unul universal. Islamismul pentru musulmani, creștinismul pentru creștini, socialismul pentru socialiști, ecologia pentru ecologiști, fundamentalismul pentru fundamentalști, națiunea pentru naționaliști, anarhia pentru anarhiști și așa mai departe – acesta trebuie să fie modul în care proiectăm viitorul. Asta presupune că trebuie să admitem multiplicitatea și pluralitatea viitorului și numeroasele variații ale acestuia, precum și posibilă coexistență dintre diferitele proiecte de viitor pe diferite teritorii adiacente sau neadiacente. Alianța Revoluționară Globală se opune noțiunii de viitor revoluționar unic și comun pentru toată lumea. Ea militează pentru un buchet al viitorului, unde omenirea să revină la o varietate de nuanțe și culori, căi și variațiuni, orizonturi și obiective, un loc atât pentru a păși înainte, cât și pentru a reveni la origini. Însă pentru ca o parte din aceste perspective viitoare să prindă contur, este necesar ajutorul altor forțe, care cu siguranță își imaginează viitorul într-un mod diferit. Aceasta este inovația principală a strategiei revoluționare din secolul XXI. Nimeni nu își poate obține viitorul fără ceilalți sau în cazul în care cineva se opune dreptului altuia la un anumit viitor, diferit de toate celelalte, cu propriile

norme și orizonturi. Viitorul va deveni liber și real numai dacă toate națiunile și culturile, toate civilizațiile și mișcările politice, toate statele și toți indivizii acceptă dreptul fundamental la diferență și astfel să găsească unitatea în diversitate, reușind să răstoarne hegemonia americană, oligarhia globală și sistemul financiar neoliberal. Acest lucru poate fi realizat prin combinarea eforturilor pentru toți cei nemulțumiți. Nimeni nu trebuie exclus din Alianța Revoluționară Globală. Toți cei care se opun status-quo-ului și care consideră că sursa răului stă în liberalism, globalism și americanism, trebuie tratați ca participanți plenipotențari la frontul nostru comun.

2. Viitorul trebuie să se bazeze pe principiul solidarității și pe societăți ca unități organice, holistice. Fiecare cultură va avea ocazia să își oglindească valorile într-o formă spirituală și religioasă proprie. Această formă va fi diferită pentru fiecare, însă cu toții avem ceva în comun: faptul că nu există culturi, religii și state autentice, care consideră materialismul, banii, confortul fizic, eficiența mecanică și plăcerea vegetativă drept valori supreme. Materia în sine nu poate reproduce niciodată propria formă – este lipsită de formă. Însă oligarhia globală construiește la scară mondială o civilizație absolut materialistă, care exploatează stimulii cei mai elementari, tangibili și impulsurile cele mai primitive ale ființei umane. În adâncul sufletului hibernează motoare rușinoase, semi-animale, semi-demonice care sunt atrase spre lumea materială pentru a fuziona cu ființele organice, fizice. Aceste energii greoaie, care sunt rezistente la foc, lumină, concentrare și elevare, reprezintă însăși coloana vertebrală a intrigilor exploatare de sistemul global. Acesta cultivă respectivele creații, lingușindu-i pe cei ușor de ademenit. Acest abis al sufletului sau vocea materialismului ruinează orice formă culturală, orice ideal și orice normă, indiferent de felul ei. Acest lucru presupune că istoria se oprește, iar în locul ei începe recurența eternă a ciclului de consum, odată cu rasa ahtiată după plăceri materiale și consumul imaginilor seducătoare și absurde. Acesta este modul în care societățile își pierd viitorul. Fiecare cultură se opune apetitului primordial și energiilor formate din entropie și decrepitudine spirituală, însă acest proces este personalizat și stabilește temelii pentru propriile norme, idei și spirit. În ciuda faptului că trăsăturile și configurațiile acestor forme și idealuri diferă, toate au un lucru în comun – faptul că acest caracter comun există în orice domeniu unde putem discuta despre formă, nu de substanță; despre idee, nu despre fizic; și despre norme și efortul deplin, însă nu despre disipare, divertisment și depravare. Așadar, perspectiva asupra viitorului pentru care toate elementele Alianței Revoluționare Globale luptă împotriva oligarhiei globale, cu toată diversitatea sa, este unul comun. În toate situațiile este vorba despre formă în detrimentul deformării; a ideii în detrimentul materiei; a unui element care înobilează spiritul uman în detrimentul unui element care îl determină să se adâncească în abisul fizicului gol, entropic și inert. Fiecare normă se bazează pe un bun, un adevăr și o frumusețe comun. Fiecare națiune are propriile idealuri, care sunt adesea extrem de diferite. Însă ele împărtășesc deopotrivă aceeași viziune: că există idealuri și nimic altceva. Oligarhia globală distruge aceste idealuri,

negându-le existența, privând toate societățile de un viitor.

3. Voința noastră va fi descoperită prin război și se va căli în focul revoluției. Însă nu va apărea de la sine. De aceea, revoluția împotriva vizunii americane a unei lumi globalizate nu reprezintă doar un detaliu sau un accident, ci este însuși sensul contribuției istoriei, a cărei mișcare este blocată de anumite forțe. Aceste forțe nu vor dispărea de la sine, nu se vor da la o parte și nu vor ceda în fața energiilor existențiale. Ne confruntăm cu o fundătură civilizațională și istorică, iar structura acestei fundături presupune că dispune atât de o dimensiune obiectivă, cât și de una subiectivă; adică, blocajul este menținut intenționat și egoist de anumite fenomene istorice și în același timp anti-istorice: oligarhia globală. Pentru a deschide porțile către viitor, trebuie să distrugem barajul care ne stă în cale. Fără război nu există victorie. Fără victorie nu există viitor. Spre deosebire de natură, unde soarele răsare în fiecare dimineață, ofensiva pentru zorii istoriei umane depinde în mod direct de eficiența și succesul luptei împotriva forțelor întunecate: oligarhia mondială, SUA și capitalismul global. Numai prin dezrădăcinarea elitei globale existente putem permite istoriei să-și urmeze cursul față de momentul în care este blocată în prezent. Viitorul poate fi construit numai prin război și poate lua naștere din focul Revoluției Globale. Războiul și Revoluția aduc o deșteptare. Ziua este perioada celor deșteptați. Între timp, oligarhia globală face tot posibilul pentru a se asigura că umanitatea continuă să hiberneze și încearcă să se asigure că nu se va trezi niciodată. În acest sens este creată o lume artificială, virtuală, unde noaptea durează neîncetat, iar ziua este vizibilă numai ca simulare electronică superbă. Această lume trebuie distrusă și înlocuită.

4. Viitorul trebuie proiectat, contemplat și creat *în mod deschis*. Popoarele și societățile trebuie să îl aleagă, mai degrabă decât să fie ceva impus. Prin urmare, Alianța Revoluționară Globală trebuie să facă apel către toată lumea, revelându-și țelurile și obiectivele, orizonturile și planurile. Alianța Revoluționară Globală nu trebuie să impună nimănui nimic și nu trebuie să caute să convingă. Alianța Revoluționară Globală nu promite nimic, nu oferă tentații și nu conduce spre un obiectiv clar pentru adepții săi, ci unul care rămâne un mister pentru toată lumea. Această tactică nu ne va oferi rezultatul dorit. Alianța Revoluționară Globală insistă asupra deșteptării universale, asupra mobilizării totale și asupra agerimii și conștientizării generale a dezastrului care ne-a copleșit și care câștigă teren. Pe această temelie tragică trebuie să construim o lume nouă, transparentă, care este accesibilă tuturor popoarelor. Trebuie să spunem oamenilor adevărul: starea în care se află umanitatea este deplorabilă; auto-diagnosticul este unul deprimant. Într-adevăr, ne confruntăm cu o afecțiune, o boală gravă, profundă și necruțătoare. Și totuși... care poate fi vindecată. Ea poate fi vindecată, însă, doar dacă îi este recunoscută existența. Pentru a ne însănătoși, trebuie să ne revenim. Pentru a ne reveni, trebuie să admitem că suntem grav bolnavi. Prima etapă spre recuperare presupune identificarea efectelor pe care boala le are asupra noastră și principalii agenți patogeni ai acesteia. Putem studia istoricul culturii occidentale din timpul Modernității și în preludiul istoric al Modernității. Agentul patogen al bolii, care

parazitează dezvoltarea Modernității precum celulele unei tumori, parazitează țesuturile sănătoase, este oligarhia globală, Statul-Monstru SUA, ideologia liberală. Fundamentele acesteia sunt feroce: rețeaua mondială de agenți de influență, care îi deservește interesele de imperiu al răului în toate societățile, inclusiv în cele care reușesc să își păstreze măcar o imunitate parțială la acești viruși maligni și corozivi. Doctorii știu că fără voința pacientului de a-și reveni, acest lucru nu este posibil și nici un truc sau altă metodă externă nu poate fi de folos. Prin urmare, principalii viitori aliați ai Alianței Revoluționare Globale sunt înșiși oamenii: societățile, culturile și întreaga umanitate, care sunt obligate să se trezească și să descotorosească de scursura însetată de sânge a oligarhiei liberale americane. Este timpul să apăsăm pe butonul de resetare și să începem a trăi o viață împlinită, în funcție de propria voință și să ne bazăm exclusiv pe propria judecată. Atunci misiunea Alianței Revoluționare Globale va fi încheiată și Alianța nu va mai fi necesară. Locul acesteia va fi luat de un viitor pe care omenirea și-l va alege și îl va construi în deplină libertate, cu propriile sale mâini. Viitorul se va autocrea singur și numai în beneficiul său.

Despre „naționalismul alb” și alți potențiali aliați ai Revoluției Globale

Noua generație de mișcări revoluționare, nonconformiste din Europa (atât de dreapta, cât și de stânga) prezintă tendințe diferite, unele dintre acestea reușind să obțină cu succes poziții politice înalte în țările respective. Criza Occidentului se va extinde și agrava în fiecare zi, astfel că trebuie să ne așteptăm la o creștere a puterii și influenței pentru propria mișcare eurasianistă de rezistență împotriva actualei ordini mondiale, reprezentată de o dictatură a celor mai nocive elemente ale societăților occidentale.

Suntem gata să îi considerăm aliați și prieteni pe cei de orientare de dreapta sau de stânga, care resping hegemonia americană, ultra-liberalismul, atlantismul strategic, dominația oligarhică și elitele financiare cosmopolite, antropologia individualistă și ideea drepturilor omului, precum și rasismul tipic occidental în toate domeniile – economic, cultural, etnic, moral, biologic etc. – și care sunt gata să coopereze cu forțele eurasianiste pentru apărarea multipolarității, pluralismului socio-economic și dialogului dintre civilizații.

Cei de dreapta care sprijină Statele Unite, rasismul alb împotriva Lumii a Treia, care sunt anti-socialiști și pro-liberali și care sunt dispuși să colaboreze cu atlantiștii; precum și cei de stânga ce atacă Tradiția, valorile organice ale religiei și familiei și care promovează alte tipuri de abateri sociale – ambele categorii fac parte din tabăra inamică.

Pentru a învinge inamicul comun, trebuie să trecem peste vechile animozități dintre popoare, precum și peste cele dintre ideologiile politice depășite care ne mai dezbină. Putem rezolva în comun aceste probleme după ce obținem victoria.

În prezent, cu TOȚII ne confruntăm și TOȚI suntem asupriți de forțele ordinii

mondiale dominante.

Însă, înainte de a ne preocupa de toate celelalte probleme, trebuie să ne eliberăm.

Sunt foarte bucuros că Gábor Vona, pe care am avut ocazia să îl cunosc personal, și care este liderul partidului Jobbik din Ungaria, înțelege perfect aceste aspecte. Trebuie să ne unim pentru a crea un Front Eurasiatic Comun.

În Grecia partenerii noștri ar putea fi suporterii de stânga din SYRIZA, care resping atlantismul, liberalismul și dominația forțelor finanțelor mondiale. Din câte cunosc, SYRIZA are o viziune anti-capitalistă și critică oligarhia globală, care a îngenucheat Grecia și Cipru. Cazul SYRIZA este interesant, deoarece manifestă o atitudine de extremă stânga față de sistemul global liberal. Faptul că astfel de forțe nonconformiste și-au făcut apariția în scenă reprezintă un semn pozitiv. Dimitris Konstantakopoulos scrie articole excelente și găsesc analiza sa strategică foarte corectă și justă în multe situații.

De asemenea, există foarte multe alte grupuri și mișcări cu care putem discuta. Cazul Zorilor de Aur (Chrysi Avgi) este interesant, deoarece face parte din procesul în creștere de re-emergență a partidelor radicale de dreapta în peisajul politic european. Trebuie să colaborăm cu toate forțele, indiferent dacă sunt de dreapta sau de stânga, care împărtășesc aceleași principii cu noi.

Factorul cel mai important nu trebuie să fie caracterul pro-rus sau lipsa acestuia pentru grupările respective. Elementul căruia i se opun prezintă o importanță mult mai mare în acest caz. Dacă adoptăm o astfel de atitudine pentru a face apel la toți posibii aliați (care sunt de acord cu noi sau nu), tot mai mulți oameni le vor urma exemplul – chiar din prisma pragmatismului. Astfel vom crea o rețea reală, funcțională – un fel de Alianță Revoluționară Globală. Este important să urmărim strategia unificării stângii cu dreapta peste tot în lume, inclusiv în Statele Unite. Trebuie să eliberăm America de propria dictatură, care nu este nocivă doar pentru poporul american, ci pentru toate popoarele.

Problema unei administrații limitate sau nelimitate, din câte îmi dau seama, are o importanță minoră în raport cu geopolitica – totul depinde de tradiția istorică a fiecărei națiuni în cauză. Dreptul de proprietate asupra armelor de foc reprezintă un lucru bun, atunci când armele se află în mâinile noastre. Prin urmare, consider că aceste două secțiuni sunt absolut neutre în esență, atunci când fac parte dintr-o platformă politică. Trebuie să purtăm un dialog cu cei care au o perspectivă mai profundă asupra stării de fapt, asupra istoriei și care încearcă să înțeleagă actuala ordine mondială.

Îi consider aliați pe „naționaliștii albi” atunci când aceștia refuză Modernitatea, oligarhia globală și capitalismul liberal, cu alte cuvinte, toți responsabilii pentru eradicarea tuturor culturilor etnice și tradițiilor. Ordinea politică mondială este globalistă în esență și se bazează integral pe întâietatea identității individuale în dezacord cu comunitatea. Este cea mai nocivă ordine care a existat vreodată și trebuie distrusă complet. Le dau dreptate „naționaliștilor albi” atunci când aceștia

reafirmă Tradiția și cultura antică a popoarelor europene. Însă nu sunt deloc de acord cu ei atunci când atacă imigranții, musulmanii sau naționaliștii din alte țări din cauza conflictelor istorice; sau atunci când apără Statele Unite, atlantismul, liberalismul sau Modernitatea; sau atunci când considera rasa albă (singura care a dat naștere Modernității cu caracteristicile esențiale ale acesteia) ca fiind rasa superioară, toate celelalte rase fiind considerate inferioare.

Mai mult decât atât, nu pot apăra albi atunci când ei se opun non-albilor, deoarece, având o descendență albă și indo-europeană, consideră diferențele față de alte grupuri etnice ca fiind ceva natural și nu cred în ierarhiile dintre popoare, deoarece nu există și nu poate exista vreodată o măsură comună, universală prin care să măsurăm și să comparăm diversele forme de societăți etnice sau sistemele de valori ale acestora. Sunt mândru că sunt rus, la fel cum americanii, africanii, arabii și chinezii sunt mândri de ceea ce reprezintă. Avem dreptul și demnitatea de a ne afirma propria identitate, nu în opoziție reciprocă, ci ca atare: fără resentimente față de alții și fără autocompătimire.

Nu pot apăra conceptul de națiune, întrucât ideea de „națiune” reprezintă un concept burghez, inventat ca parte a Modernității pentru a distruge societățile tradiționale (imperiile) și religiile și pentru a le înlocui cu pseudo-comunități artificiale, fundamentate pe noțiunea de individualism. Toate acestea sunt greșite. Conceptul de națiune este acum distrus de aceleași forțe care l-au creat cu mult timp în urmă, în etapa incipientă a Modernității. Națiunile și-au îndeplinit deja misiunea de a distruge orice identitate organică și spirituală, iar acum capitaliștii au început să lichideze instrumentul pe care l-au folosit pentru a realiza acest lucru în favoare globalizării directe. Trebuie să atacăm capitalismul ca inamic absolut, care este responsabil pentru crearea națiunii sub forma unui simulacru al societății tradiționale și care este responsabil, de asemenea, pentru distrugerea acestuia. Motivele din spatele distrugerii actuale sunt adânc înrădăcinate în bazele ideologice și filosofice ale lumii moderne. La început, Modernitatea era albă și națională: la sfârșit a devenit globală.

Astfel încât naționaliștii albi trebuie să aleagă tabăra din care vor să facă parte: cea a Tradiției, care include propriile tradiții indo-europene, sau cea a Modernității. Atlantismul, liberalismul și individualismul sunt fără excepție întruchipări ale răului absolut pentru identitatea indo-europeană, întrucât sunt incompatibile cu aceasta.

În recenzia pe care a făcut-o lucrării mele „*A patra teorie politică*”, Michael O’Meara a criticat cartea, deoarece promova revenirea la posibilitățile nerealizate ale celei de-a Treia teorii politice. Este de laudat faptul că oameni din diverse tabere își prezintă propriul răspuns la a Patra teorie politică, însă argumentele prezentate sunt rasiste/antisemite, proprii dreptei vechi/Căii a treia. Nu este nici prea profund, nici prea superficial. Mă îndoiesc că putem ajunge la un consens, dacă repetăm aceeași agendă a lui Yockey⁵ ș.a.m.d. Această perspectivă trage o

5. Francis Parker Yockey a fost un jurist, filosof politic și polemist, cunoscut mai mult pentru lucrarea sa neo-spengleriană *Imperium: The Philosophy of History and Politics*, editată în 1948 sub

linie între a Treia cale și a Patra Cale. În același timp, consider că Heidegger a fost precursorul celei de-a Patra teorii politice, dar acționa și gândea în contextul celei de-a Treia teorii politice.

În ceea ce privește „identitarienii”, nu i-am rostit niciodată în lucrările mele numele lui Faye⁶ – nu este rău, însă nici bun. Îl consider pe Alain de Benoist genial – pur și simplu cel mai bun. „Identitarienii” care interpretează atitudinea pozitivă față de islam sau turci drept un aspect negativ al celei de-a Patra teorii politice sunt liberi să facă acest lucru; presupun, parțial din cauza manipulării forțelor globaliste ce vizează dezbinarea forțelor revoluționare care sunt capabile să conteste hegemonia liberal-capitalistă atlantistă.

Musulmanii fac parte din populația rusă și reprezintă o minoritate importantă. Prin urmare, islamofobia presupune implicit fărâmițarea Rusiei. Diferența dintre Europa și Rusia în ceea ce privește atitudinea față de Islam constă în faptul că, pentru noi, musulmanii reprezintă o parte organică din întreg, în timp ce pentru Europa, aceștia reprezintă un val post-colonial de re-invadatori dintr-un spațiu geopolitic diferit. Însă, întrucât avem un inamic comun sub forma elitei globaliste, care manifestă o atitudine pro- Pussy Riot⁷/Femen⁸, pro-mariajul homosexual și anti-Putin, anti-Iran, anti-Chávez, anti-justiție socială și așa mai departe, cu toții avem obligația de a elabora o strategie comună față de musulmani. Tradițiile noastre sunt destul de diferite, însă lumea anti-tradițională care ne atacă este una unită, deci trebuie să ne unim și noi.

Dacă „identitarienii” își iubesc într-adevăr identitatea, aceștia ar trebui să se alieze cu eurasienistii, alături de tradiționaliști și de inamicii capitalismului care aparțin oricărui popor, religii, culturi sau tabăre politice. Atitudinea actuală anti-comunistă, anti-musulmană, anti-orientală, pro-americană sau atlantistă presupune apartenența la cealaltă tabără. Presupune a fi de partea actualei ordini mondiale și oligarhii financiare. Dar acest lucru este unul illogic, deoarece globaliștii urmăresc distrugerea tuturor identităților, cu excepția celei individuale, iar formarea unei alianțe cu aceștia presupune trădarea esenței identității culturale.

Problema cu ideologia de stânga este diferită. Este pozitivă atunci când se opune ordinii capitaliste, însă îi lipsește dimensiunea spirituală. Stânga se prezintă de obicei ca fiind o cale de alternativă spre modernism și, în acest sens, se opune pseudonimul Ulick Varange. Lucrarea lui avansează o cale totalitaristă, argumentată pentru conservarea civilizației occidentale.

6. Guillaume Faye – jurnalist francez și fost teoretician al Noii Drepte în perioada anilor 1970 – 1980. Fost membru al organizației GRECE a Noii Drepte alături de Benoist, începând cu anul 1998 Faye devine una din figurile mișcării identitare.

7. Grup protestatar feminist punk-rock, înființat în Moscova în august 2011. Grupul organizează reprezentații provocatoare de gherilă în locuri neautorizate, de obicei publice, care sunt apoi înregistrate, editate, transformate în videoclipuri și postate pe Internet. Temele lirice ale grupului includ feminismul, drepturile lesbienele, homosexualilor, bisexualilor și transsexualilor, și opoziția față de președintele rus Vladimir Putin, pe care grupul îl consideră un dictator. (n. tr.)

8. Grup de protest feminist, fondat în Ucraina în anul 2008. Organizația a devenit cunoscută la nivel internațional pentru organizarea unor controversate proteste topless împotriva turismului sexual, înstituțiilor religioase, sexismului, xenofobiei și alte teme sociale, naționale și internaționale.

valorilor organice, tradițiilor și religiei, la fel ca liberalismul.

M-aș bucura să văd identitarienii de stânga care apără justiția socială, în timp ce se opun capitalismului, pe de o parte și care acceptă Tradiția spirituală și se opun Modernității, de cealaltă parte. Există un singur inamic: ordinea globală, liberal-capitalistă, sprijinită de hegemonia nord-americană (care la rândul ei este dirijată împotriva identității americane autentice).

În ceea ce privește tradiționalismul, de obicei acesta sprijină defensivă sau este interpretat în acest mod. Trebuie să eliminăm această presupunere și să promovăm tradiționalismul ofensiv. Trebuie să atacăm (hiper)Modernitatea și să strivim status-quo-ul în numele Revenirii. Mă refer la „ofensivă” indiferent de sens. Trebuie să insistăm.

Politica este un instrument al Modernității. Consider că neo-gramscianismul este un instrument important. Trebuie să formăm un bloc istoric de tradiționaliști, alături de intelectualii de tip nou. Avem creștini ortodocși (și probabil că și alte tipuri de creștini), musulmani, buddiști și hinduși, care resping ideea ca „zona centrală Lockeană”⁹ (conform lui Kees van der Pijl¹⁰) să devină globală. Trebuie să o atacăm împreună, prin toate mijloacele posibile – fiecare în funcție de propriile sale posibilități – fizic, politic și intelectual...

E timpul să trecem la ofensivă

În curând, în lume va domni haosul. Sistemul financiar se va prăbuși. Dezordinea, conflictele etnice și sociale vor izbucni peste tot. Europa este pierdută. Asia freamătă. Oceanele de imigranți de peste tot vor răsturna ordinea actuală. Sistemul actual va fi sfârșit și eliminat.

După această perioadă de tranziție, va fi implementată dictatura globală. Trebuie să fim pregătiți și să începem să punem bazele unei rezistențe globale acum – rețeaua planetară de tradiționaliști, revoluționari conservatori, heideggerieni și partizani ai celei de-a Patra teorii politice și multipolarității și nonconformiștii de toate tipurile – un fel de Front Sacru dincolo de dreapta și stânga, format din diverse taxonomii politice și ideologice mai vechi. Toate cele trei teorii politice au fost retrase dreptat din Modernitate, dar și din istoria convențională și asumată. Atât noi, cât și inamicii noștri vom păși pe un câmp complet nou.

Fiecare tradiționalist trebuie să își pună următoarele întrebări:

1. De ce am ales partea Tradiției în detrimentul Modernității?
2. Care este realitatea care mă face să reprezint ceea ce sunt, în esență? De unde am obținut-o?

3. Vocația mea de tradiționalist este rezultatul moștenirii socio-culturale (socie-

9. Situată în inima economiei politice globale, zona centrală Lockeană este formată din majoritatea albă, țările vorbitoare de limbă engleză. Tradiția sa de drept comun favorizează auto-reglementarea și lipsa de încredere în puterea statului, ideologie a individualismului pozitiv.

10. Om de știință olandez, profesor emerit de relații internaționale în cadrul Universității din Sussex. Este cunoscut pentru abordarea critică a economiei politice globale.

tate, familie și cultură) sau rezultatul unui alt factor?

4. Cum este posibil ca în mijlocul Modernității și Postmodernității să ne putem diferenția de acestea?

5. În ce fel pot cauza pagube serioase lumii moderne din jurul meu? (Cu alte cuvinte, cum pot lupta eficient împotriva diavolului?)

A Patra teorie politică luptă pentru cauza tuturor popoarelor, însă nu a fost concepută pentru masele populare. Ea reprezintă o chemare către elita intelectuală a fiecărei societăți umane și respinge hegemonia în toate formele ei (filosofică, socială și politică). De această dată, poporul nu ne mai poate ajuta, acum noi trebuie să ajutăm poporul.

Cei care ni se opun nu constituie altceva decât o elită intelectuală hegemonică. Toată puterea sa materială este doar o iluzie și o fantasmă: ceea ce contează cu adevărat sunt textele, discursul și cuvintele acesteia. Forța sa stă în gândire. Și ne confruntăm cu un nivel de gândire cu care trebuie să luptăm și pe care trebuie să îl învingem în final. Toate lucrurile materiale care ne stau împotriva sunt doar pure privațiuni. Numai cugetul există cu adevărat.

Este foarte ușor să manipulezi masele, mult mai ușor decât să convingi doar câțiva indivizi. Cantitatea este inamicul calității – cu cât mai mult, cu atât mai rău. Elita capitalistă este de altă părere. Această eroare le va fi fatală. Și vom demonstra acest lucru.

Avem nevoie de un Front deschis, nedogmatic, dincolo de ideologiile de dreapta și stânga.

Ne-am pregătit prea mult timp așteptând o oportunitate. Însă acum, în sfârșit, aceasta este palpabilă.

Vom schimba cursul istoriei. În prezent, ne aflăm pe un curs extrem de greșit.

Putem obține victoria numai printr-un efort comun.

Cei care susțin hegemonia liberală globală vor fi considerați inamici

Interviu cu Aleksandr Dughin în New Delhi, India, 19 februarie 2012

În luna februarie a anului 2012, Profesorul Dughin a călătorit spre New Delhi, India, pentru a participa la al 40-lea Congres Mondial al Institutului Internațional de Sociologie, tema acestuia fiind „Ulterior hegemoniei occidentale: Știința socială și politica acesteia”. Prof. Dughin a avut amabilitatea de a-și răpi din timpul conferinței pentru a răspunde la câteva întrebări din partea reprezentanților Arktos care au participat la eveniment. Interviuul a fost realizat de Daniel Friberg, CEO¹ al Arktos și de John B. Morgan, redactorul șef.

- *Occidentul vă percepe ca pe un naționalist rus. Vă identificați cu această descriere?*

- Conceptul de națiune este unul capitalist, occidental. Pe de altă parte, eurasianismul recurge la diferențele culturale și etnice și nu la unificarea în baza individului, așa cum presupune naționalismul. Ideologia noastră diferă de cea naționalistă, deoarece îi apărăm pluralitatea valorilor. Apărăm ideile, nu comunitatea din care facem parte; ideile, nu societatea din care facem parte. Contestăm Modernitatea, însă nu doar în numele națiunii ruse. Postmodernitatea reprezintă o prăpastie ce se cascadează. Rusia este singura care face parte din această luptă globală. Desigur, acesta este un rol important, însă nu obiectivul principal. Pentru noi, cei din Rusia, este clar că nu putem salva Rusia fără a salva în același timp lumea. Și, de asemenea, nu putem salva lumea fără să salvăm Rusia.

Lupta noastră nu reprezintă numai o luptă împotriva universalismului occidental, ci împotriva tuturor universalismelor, chiar și a celor islamice. Nu putem accepta nicio dorință de a impune vreo formă de universalism altora – nici de sorginte occidentală, nici islamică, socialistă, liberală sau rusă. Nu apărăm imperialismul sau revanșismul rus, ci mai degrabă o viziune globală și multipolaritatea bazată pe dialectică și civilizație. Cei cărora ne opunem afirmă că multiplicitatea civilizației implică în mod necesar un conflict. Este o afirmație falsă. Globalismul și hegemonia americană produc o intruziune sângeroasă și declanșează violența intercivilizațională. Însă între civilizații se poate instaura pacea, dialogul sau conflictul, în funcție de circumstanțele istorice. În timp ce impunerea unei hegemonii ascunse implică conflictul și, în mod inevitabil, unul care se va agrava în viitor. Astfel că se proclamă pacea și se recurge la război. Noi apărăm dreptatea – nu pacea sau războiul, însă dreptatea și dialogul și dreptul natural al oricărei culturi de a-și păstra identitatea și de a deveni ceea ce dorește să devină. Nu numai din punct de vedere istoric, ca în cazul multiculturalismului, dar și din punct de vedere al viitorului. Trebuie să ne eliberăm de aceste forme de universalism înșelător.

- *Care credeți că va fi rolul Rusiei în organizarea forțelor anti-moderne?*

- Crearea unor mișcări și curente anti-globaliste sau mai degrabă anti-occiden-

1. În original abrev. Chief Executive Officer – Director General Executiv (n. tr.)

tale la scară mondială presupune niveluri diferite de implicare. Ideea de bază este unirea popoarelor care luptă împotriva status-quo-ului. Așadar, ce este status-quo-ul? Este o serie de fenomene legate între ele, care generează o trecere importantă de la Modernitate la Postmodernitate. Acestea sunt modelate de o trecere de la lumea unipolară, reprezentată în principal de influența Statelor Unite și Europei Occidentale, la așa numita non-polaritate, exemplificată prin hegemonia implicită din prezent și de revoluțiile pe care aceasta le-a orcheștriat prin intermediul agenților săi. Un exemplu elocvent în acest sens sunt diversele revoluții portocalii. Intenția de bază din spatele acestei strategii este stabilirea controlului planetar de către Occident, nu numai prin intervenții directe, ci și prin intermediul universalizării setului său de valori, norme și etică.

Status-quo-ul hegemoniei liberale occidentale s-a extins la nivel global. Este vorba de procesul occidentalizării întregii umanități. Acest lucru presupune că normele sale, precum piețele libere, comerțul liber, liberalismul, democrația parlamentară, drepturile omului și individualismul absolut au devenit universale. Acest set de norme este interpretat în mod diferit în diverse regiuni ale globului, însă Occidentul vede propria interpretare specifică drept auto-evidentă, iar universalizarea sa drept inevitabilă. Acest proces nu este nimic altceva decât colonizarea spiritului și a minții. El reprezintă un fel nou de colonialism, un nou tip de putere și un nou tip de control care sunt puse în mișcare prin intermediul unei rețele. Toate persoanele care sunt conectate la rețeaua globală sunt supuse acestui cod. El face parte din Occidentul postmodern, luând dreptat o amploare globală. Prețul pe care un popor sau o națiune trebuie să îl plătească pentru a se conecta la rețeaua occidentală de globalizare este acceptarea acestor norme. Avem de-a face cu noua hegemonie a Occidentului. Este o migrație de la hegemonia deschisă a Occidentului, reprezentată de colonialism și imperialismul direct al trecutului, către o versiune implicită, mai subtilă.

În vederea combaterii acestei amenințări globale pentru umanitate, este important să unim toate forțele care în perioadele anterioare s-ar fi numit anti-imperialiste. Astăzi trebuie să ne înțelegem mai bine inamicul. La ora actuală inamicul este unul ascuns. El acționează prin exploatarea normelor și valorilor căii occidentale de dezvoltare și prin ignorarea pluralității reprezentată de alte culturi și civilizații. Astăzi vă invităm pe toți să insistați asupra importanței valorilor specifice ale civilizațiilor non-occidentale și, acolo unde există forme de valoare, să luptați împotriva acestei tentative de universalizare globală și împotriva hegemoniei ascunse a acesteia.

Este vorba de o luptă culturală, psihologică, ontologică și escatologică, întrucât identificăm în status-quo esența Evului Mediu timpuriu, sau a marii paradigme. Însă trebuie să trecem și de la o poziție pur teoretică la un nivel practic, geopolitic. Iar la acest nivel geopolitic, Rusia își conservă potențialul, resursele și înclinația de a înfrunta această provocare, deoarece istoria Rusiei a fost de multă vreme orientată intuitiv spre același orizont. Rusia este o mare putere cu un nivel acut de conștientizare a ceea ce se întâmplă în lume, din punct de vedere istoric, și care

posedă o conștiință profundă a propriei misiuni escatologice. Prin urmare, este logic ca Rusia să joace rolul protagonistului în această coaliție anti-status-quo. Rusia și-a apărât identitatea în fața catolicismului, protestantismului și Occidentului modern încă din vremuri țariste, și din nou față de capitalismul liberal în perioada sovietică. Acum ne confruntăm cu al treilea val al acestei lupte – lupta împotriva Postmodernității, ultra-liberalismului și globalizării. Însă de data aceasta Rusia nu se mai poate baza pe propriile resurse. Nu poate lupta singură sub standardul creștinătății ortodoxe. Nici nu poate reintroduce și nu se poate baza pe doctrina marxistă ca opțiune viabilă, întrucât marxismul în sine reprezintă una din sursele majore ale ideilor distructive care constituie Postmodernitatea.

Rusia nu este acum decât unul dintre numeroșii participanți la această luptă globală și nu poate purta singură lupta în acest război. Trebuie să ne unim toate forțele care se opun normelor occidentale și sistemului economic al acestuia. Trebuie să formăm alianțe cu toate mișcările sociale și politice de stânga, care contestă status-quo-ul capitalismului liberal. De asemenea, trebuie să ne aliem cu toate forțele identitare din cadrul oricărei culturi, ce resping globalismul din motive culturale. Din acest punct de vedere, mișcările islamice, hinduse sau naționaliste din întreaga lume trebuie, de asemenea, privite ca aliați. Hindușii, buddhiștii, creștinii și identitarienii păgâni din Europa, America sau America Latină, sau din alte tipuri de culturi trebuie să formeze împreună un front comun. Ideea este de a-i uni pe toți cei care luptă împotriva inamicului unic și răului unic pentru o multiplicitate a ideilor despre ceea ce presupune binele.

Inamicul, căruia ne opunem, ne va uni, în timp ce principiile pe care le respectăm ne vor dezbină. Prin urmare, trebuie să punem accent pe elementul căruia ne opunem. Inamicul comun ne unește, în timp ce valorile pozitive pe care le apără fiecare dintre noi nu fac decât să ne dezbină. Astfel, trebuie să creăm alianțe strategice pentru a răsturna ordinea actuală a lucrurilor, iar nucleul acestei alianțe poate fi descris prin drepturile omului, anti-ierarhizare și corectitudine politică – tot ceea ce reprezintă chipul Fiarei, Antihristului sau, cu alte cuvinte, Kali-Yuga².

- Unde se încadrează spiritualitatea tradiționalistă în agenda eurasianistă?

Există culturi secularizate, însă în nucleul acestora rămâne spiritul Tradiției, fie el religios sau de alt gen. Prin apărarea multiplicității, pluralității și policentrismului culturilor, facem un apel la principiile esențelor acestora, pe care le putem descoperi numai în tradițiile spirituale. Însă încercăm să corelăm această atitudine cu necesitatea unei justiții sociale și a libertății diverselor societăți în speranța creării unor regimuri politice mai bune. Ideea este aceea de a ne alătura spiritului Tradiției din dorința de justiție socială. Și nu dorim să ne opunem acestora, deoarece în asta constă principala strategie a puterii hegemonice: de a dezbină stânga și dreapta, de a dezbină culturile, de a dezbină grupurile etnice, Orientul și

2. Epoca demonului Kali sau epoca viciului, ultima din cele patru etape prin care trece lumea ca parte a ciclului descris de scripturile sanscrite. Kali Yuga este asociată cu demonul apocaliptic Kali, asociat conceptelor de conflict, ceartă, dezacord și nemulțumire. (n. tr.)

Occidentul, musulmanii și creștinii. Invităm dreapta și stânga să se unească și să nu se opună tradiționalismului și spiritualității, justiției sociale și dinamismului social. Astfel că nu avem o orientare spre dreapta sau spre stânga. Combatem Postmodernitatea liberală. Scopul nostru este de a uni toate fronturile și de a nu-i lăsa să ne dezbine. Atâta timp cât suntem dezbinați, ne pot conduce cu ușurință. Dacă vom crea un front comun, domnia lor va înceta imediat. În asta constă strategia noastră globală. Iar atunci când încercăm să apropiem tradițiile spirituale cu justiția socială, semănăm imediat panica în rândul liberalilor. Această idee le provoacă un sentiment de teamă profundă.

- Ce tradiție spirituală ar trebui să adopte cineva care dorește să se alăture luptei eurasiene, este necesară această componentă?

Indivizii trebuie să caute să formeze o parte concretă a societății în care locuiesc și să respecte tradiția predominantă de acolo. Spre exemplu, eu sunt ortodox rus. Aceasta este tradiția mea. Totuși, în alte circumstanțe, anumiți indivizi pot alege o cale spirituală diferită. Importante sunt rădăcinile. Nu există un răspuns universal. Dacă un individ neglijează această bază spirituală, însă este dispus să se alăture luptei noastre, este posibil ca în timpul luptei să descopere o însemnătate spirituală mai profundă. Răul este mai profund decât umanitatea, lăcomia sau exploatarea. Cei care luptă în numele răului nu au o convingere spirituală. Este posibil ca cei care i se opun să o întâlnească. Sau s-ar putea ca acest lucru să nu se întâmple. Este o întrebare deschisă, nu obligatorie. Tradiția spirituală este recomandată, însă nu este obligatorie.

- Ce părere aveți despre Noua Dreaptă Europeană, despre Julius Evola și, în special, despre opoziția acestora față de creștinism?

Tipul de spiritualitate pe care vor să o revitalizeze depinde de europeni. În cazul rușilor, acesta este creștinismul ortodox. Considerăm tradiția noastră ca fiind autentică. Vedem această tradiție ca pe o continuare a celor anterioare, tradițiile pre-creștine din Rusia, după cum reiese din faptul că venerăm sfinți și icoane, printre altele. Prin urmare, nu există nicio opoziție între tradițiile noastre anterioare și ulterioare. Evola se opune tradiției creștinismului din Occident. Ce mă frapază este critica sa cu privire la desacralizarea creștinismului occidental. Se potrivește bine cu critica ortodoxă a creștinătății occidentale. E lesne de observat faptul că secularizarea creștinismului occidental ne-a dat liberalismul, iar secularizarea religiei ortodoxe ne-ar dat comunismul. Este vorba despre relația individualismului versus colectivism. Noi nu avem o problemă cu creștinismul în sine, ci cu Occidentul.

Evola a avut o tentativă de a restaura Tradiția. Totodată, Noua Dreaptă încearcă să restaureze tradiția occidentală, o inițiativă laudabilă. Însă în calitate de ortodox rus, nu pot hotărî care este calea corectă pe care trebuie să o apuce Europa, întrucât seturile noastre de valori sunt diferite. Noi nu vrem să le spunem europenilor ce să facă, nici nu vrem ca europenii să ne spună nouă ce să facem. În calitate de eurasieniști, acceptăm orice soluție. Întrucât Evola este european, el poate discuta

și propune o soluție potrivită pentru Europa. Fiecare dintre noi poate doar să își exprime o părere personală. Însă am descoperit că avem mai multe în comun cu Noua Dreaptă decât cu catolicii. Împărtășesc multe dintre opiniile lui Alain de Benoist. Îl consider un intelectual de frunte al Europei zilelor noastre. Nu același lucru pot să afirm despre catolicii moderni. Aceștia își doresc convertirea Rusiei, iar acesta este un lucru incompatibil cu planurile noastre. Noua Dreaptă nu doarește să impună altora păgânismul european. De asemenea, îl consider pe Evola un maestru și o figură simbolică pentru revolta finală și marea renaștere, la fel și în cazul lui Guénon. Din punctul meu de vedere, aceste două personalități reprezintă esența tradiției occidentale în aceste Vremuri Întunecate.

- În cadrul unei conversații anterioare, ați menționat faptul că eurasianistii trebuie să colaboreze cu anumite grupări jihadiste. Totuși, acestea tind să fie universaliste, iar obiectivul lor declarat este impunerea dominației islamice asupra întregii planete. Care sunt perspectivele pentru a face ca o astfel de coalitie să funcționeze?

Jihadiștii sunt universalști, la fel ca occidentalii care promovează globalizarea. Ei totuși sunt diferiți, întrucât proiectul occidental urmărește să domine toată lumea și să își impună hegemonia la nivel global. Aceștia ne atacă în mod constant prin intermediul presei mondiale, în domeniul modei, stabilind exemple pentru tineret și așa mai departe. Suntem scufundați în această hegemonie culturală. Universalismul salafist³ reprezintă un fel de alternativă marginală. Aceștia nu trebuie percepuți la fel ca cei care urmăresc globalizarea. Și ei luptă împotriva inamicului nostru. Nu suntem de acord cu nici un fel de universalști, e vorba despre niște universalști care ne atacă în prezent și câștigă și despre alți universalști nonconformiști care luptă împotriva hegemoniei occidentale și a universalștilor liberali. Prin urmare, pentru moment, îi considerăm prieteni din considerente tactice. Înainte ca proiectul unui stat islamic global să poată fi realizat, avem de parcurs numeroase lupte și conflicte. În timp ce dominația globală liberală există de facto. Așadar, îi invităm pe toți cei care vor să lupte alături de noi împotriva acestei hegemonii și acestui status-quo. Prefer să discutăm despre realitatea prezentă mai degrabă decât despre ceva ce poate exista în viitor. Toți cei care se opun hegemoniei liberale sunt, pentru moment, prietenii noștri. Nu are nicio legătură cu moralitatea, ci cu strategia. Carl Schmitt spunea că politica începe prin deslușirea prietenilor de dușmani. Nu există prieteni eterni și nici dușmani eterni. Luptăm împotriva hegemoniei universale existente. Fiecare luptă pentru propriul set de valori.

De dragul coerenței ar trebui, de asemenea, să extindem și să aprofundăm o alianță mai largă. Nu îmi plac salafiștii. Ar fi mult mai bine dacă ne-am alinia cu sufiști tradiționaliști, spre exemplu. Însă prefer să lucrez cu salafiștii împotriva inamicului comun, decât să îmi iroiesc energia luptând împotriva lor și ignorând

3. Salafismul este o școală islamică sunnită care condamnă inovațiile teologice și militează pentru aderarea strictă la shari'a (cod legislativ bazat pe Coran) și la structurile sociale existente în perioada de început a islamului.

o amenințare mai mare.

Cei care favorizează hegemonia liberală globală sunt considerați inamici. Cei care i se împotrivesc, ne sunt prieteni. Primii înclină spre acceptarea hegemoniei; cei din urmă înclină spre revoltă.

- Având în vedere ultimele evenimente din Libia, care este părerea dumneavoastră personală despre Gaddafi?

Președintele Medvedev a comis o adevărată crimă împotriva lui Gaddafi și a ajutat la inițierea unui lanț de intervenții în lumea arabă. O adevărată crimă comisă de președintele nostru. Măinile sale sunt pătate de sânge. Este un colaboraționist al Occidentului. Uciderea lui Gaddafi cade parțial și pe umerii săi. Noi, eurasieniștii, l-am apărat pe Gaddafi, nu pentru că îl admiram sau susțineam sau pentru Cartea verde, ci din principiu. Hegemonia occidentală s-a aflat în spatele insurgenței din Libia și a generat un haos sângeros. Atunci când regimul Gaddafi s-a prăbușit, hegemonia occidentală a devenit și mai puternică. A însemnat înfrângerea noastră. Însă nu una decisivă. Războiul acesta are multe episoade. Am pierdut o bătălie, însă nu și războiul. Și este posibil ca în Libia să apară ceva diferit, deoarece situația este destul de instabilă. Spre exemplu, războiul din Irak a dus chiar la consolidarea influenței Iranului în regiune, în ciuda planurilor hegemonilor occidentali.

Având în vedere situația actuală din Siria, scenariul se repetă din nou. Cu toate acestea, situația de față, cu Putin care revine la putere, prezintă o perspectivă mult mai bună. Acesta, cel puțin, manifestă un suport constant pentru președintele al-Assad. Probabil că acest lucru nu va fi suficient pentru a opri intervenția Occidentului în Siria. Recomand ca Rusia să își ajute aliatul într-un mod mai eficient, prin furnizarea de armament, finanțare ș.a.m.d. Prăbușirea Libiei a însemnat înfrângerea Rusiei. Prăbușirea Siriei va însemna încă un eșec.

- Ce părere aveți despre Vladimir Putin și care este relația dumneavoastră cu el?

A fost mult mai bun decât Elțin. A salvat Rusia de la colapsul total din anii 1990. Rusia se afla în pragul unei catastrofe. Înainte de Putin, liberalii de influență occidentală se aflau pe punctul de a dicta politica în Rusia. Putin a restaurat suveranitatea statului rus. Acesta este motivul pentru care am devenit supporterul lui. Cu toate acestea, în anul 2003 Putin și-a încetat reformele patriotice, eurasieniste, lăsând deoparte elaborarea unei strategii naționale autentice și a început să facă loc liberalilor economici, care doreau ca Rusia să facă parte din proiectul globalizării. Astfel că a început să piardă din credibilitate, iar eu am manifestat o atitudine tot mai critică față de Putin. În anumite situații am colaborat cu oameni din jurul său pentru a-l ajuta în cadrul anumitor politici, în timp ce mă opuneam în cazul altora. Atunci când Medvedev fusese ales succesor al lui Putin, a fost catastrofal, întrucât oamenii cu poziție din anturajul său erau cu toții liberali. M-am manifestat împotriva lui Medvedev. M-am opus acestuia, parțial, din perspectiva eurasienistă.

Acum Putin urmează să revină la putere. Toți liberalii și toate forțele pro-oc-

cidentale sunt împotriva lui. Însă el însuși nu și-a manifestat o atitudine clară în acest sens. Cu toate acestea, este obligat să câștige din nou sprijinul poporului rus. Altfel nu poate continua. El se confruntă cu o situație critică, deși nu pare să realizeze acest lucru. Ezită în a alege partea patriotică. Crede că poate găsi sprijin în rândul unora dintre liberali, lucru complet fals.

În prezent, nu mai manifest o atitudine atât de critică față de el ca în trecut, dar cred că se află într-o situație critică. Dacă va continua să ezite, va eșua. Am publicat recent o carte, Putin vs. Putin (Ediția în limba engleză: Arktos, 2014), pentru că cel mai mare dușman al său este el însuși. Pierde tot mai mult din sprijinul popular pentru că ezită. Poporul rus se simte înșelat de el. Poate fi un soi de lider autoritar fără carismă autoritară. Am cooperat cu el în multe situații și m-am opus cu alte ocazii. Ținem legătura. Însă este înconjurat de foarte multe forțe. Liberalii și patrioții ruși din jurul său nu sunt străluciți, din punct de vedere intelectual. Astfel, el este obligat să se bazeze pe el însuși și pe propria intuiție. Însă intuiția nu poate fi singura sursă pentru decizii politice și strategice. Atunci când va reveni la putere, va fi împins spre politicile anti-occidentale anterioare, deoarece societatea noastră este prin natura ei anti-occidentală. Rusia are o tradiție lungă de rebeliune împotriva invadatorilor străini și în a-i ajuta pe alții care se confruntă cu in justiția, iar poporul rus interpretează lumea prin această optică. El nu va fi mulțumit cu un conducător care nu guvernează în spiritul acestei tradiții.

Cuprins

Misiunea Eurasianistă a Moldovei	2
Introducere	6
Eurasianismul și a Patra Teorie Politică	6
<i>Eurasianismul văzut ca structuralism</i>	6
<i>Eurasianismul ca instrument al hermeneuticii</i>	7
<i>Interpretările și proiectele eurasianiştilor</i>	8
<i>Neoeurasianismul: noi caracteristici</i>	10
<i>A Patra Teorie Politică</i>	11
<i>O introducere în eurasianism</i>	12
EURASIANISMUL	15
Reperete eurasianismului	15
<i>O introducere istorică și conceptuală în eurasianism</i>	15
<i>Conceptul de civilizație</i>	16
<i>Critica adusă civilizației romano-germane</i>	16
<i>Factorul spațial</i>	17
<i>Stat și națiune</i>	18
<i>Reforma politică</i>	18
<i>Alegerea eurasianistă</i>	19
<i>Lucrarea lui Lev Gumiliov ca evoluție a gândirii eurasianiste</i>	20
<i>Elementele de bază ale teoriei lui Gumiliov</i>	20
Apariția neoeurasianismului istoric și contextul social	21
<i>Criza paradigmei sovietice</i>	21
<i>Infatuarea cu modelele occidentale</i>	21
<i>Prăbușirea unității statului</i>	22
<i>Geneza opoziției anti-occidentale (anti-liberale) în mediul post-sovietic</i>	23
<i>Neoeurasianismul</i>	23
<i>Prima etapă (1985 - 1990)</i>	24
<i>Etapa a doua (1991 - 1993)</i>	24
<i>Etapa a treia (1994 - 1998): evoluția teoretică a ortodoxiei neoeurasianiste</i>	25
<i>Etapa a patra (1998 - 2001)</i>	26
<i>Etapa a cincea (2001 - 2002)</i>	27
<i>Etapa a șaptea (2003 - 2004):</i>	
<i>Mișcarea Eurasianistă Internațională</i>	28
<i>Elementele filosofice fundamentale ale neoeurasianismului</i>	31
<i>Conceptul de civilizație</i>	31
<i>Critica adusă civilizației romano-germane</i>	32
<i>Factorul spațial</i>	32

Statul și națiunea	33
<i>Dialectica istoriei naționale</i>	33
<i>Platforma politică</i>	34
<i>Teza „demotia”</i>	34
<i>Teza „ideocrației”</i>	34
Eurasia – casa noastră comună	39
Programul Mișcării Eurasiatice	
Internațională	
<i>Dialogul cultural eurasianist ca temelie</i>	
<i>a istoriei umanității</i>	39
Globalizarea: o provocare pentru popoarele	
și culturile Eurasiei	40
Mișcarea Eurasianistă - scena unui dialog	
multilateral al unor subiecți suverani	41
Eurasia și popoarele ei trebuie să fie libere	
și independente	43
Împotriva „amestecului de tip babilonean”	
și „noii xenofobii”	43
Eurasia ca patrie	44
Ideea eurasianistă	46
Evoluția noțiunii	46
<i>Termenul de „eurasianism” își schimbă sensul</i>	46
<i>Eurasianismul ca efort filosofic</i>	46
<i>De la eurasianismul clasic spre neoeurasianism</i>	47
<i>Globalizarea - esența contemporanității</i>	48
<i>Paradigma globalizării - paradigma</i>	
<i>atlantismului</i>	48
<i>Globalizarea unipolară ca proiect subiectiv poate</i>	
<i>avea o alternativă</i>	50
<i>Eurasianismul ca pluriversum</i>	50
<i>Respingerea universalismului atlantismului</i>	51
<i>Eurasianismul ca și concept revoluționar global</i>	52
Eurasianismul ca Lume Veche	53
<i>Lumea Nouă ca produs al unei părți a Lumii Vechi</i>	53
<i>Lumea Nouă și mesianismul ei</i>	54
<i>Integrarea continentului eurasiatic</i>	55
Eurasia văzută din perspectiva celor trei	
„spații mari”, integrate de-a lungul	
meridianului	56
<i>Cele trei zone meridiane eurasiatice</i>	
<i>Vectorul orizontal al integrării este urmat de un vector</i>	
<i>vertical</i>	56
<i>„Spațiile mari”</i>	57

<i>Importanța „zonei a patra”</i>	58
Eurasianismul ca proces integraționist al spațiului	
Rusia – Asia Mijlocie	59
<i>Axa Moscova – Teheran</i>	59
<i>Planul eurasiatic pentru Afganistan și Pakistan</i>	60
<i>Axa Moscova – Delhi</i>	60
<i>Axa Moscova – Ankara</i>	61
<i>Funcțiile Caucazului</i>	61
<i>Planul eurasiatic pentru Asia Centrală</i>	62
Integrarea eurasiatică a spațiului post-sovietic	62
<i>Uniunea Eurasiatică</i>	62
<i>Astana, Bișkek și Dușanbe ca principalele forțe ale integrării</i>	63
<i>Tașkentul și Așhabadul</i>	64
<i>Statele transcaucaziene</i>	64
<i>Țările slave ale CSI: Ucraina și Belarus</i>	65
Eurasianismul ca viziune asupra lumii	66
<i>O filosofie originală</i>	66
<i>Eurasianismul ca filosofie deschisă</i>	67
<i>Punctele de reper ale eurasianismului</i>	67
Perspectiva eurasianistă (I)	69
<i>Principiile de bază al platformei doctrinare eurasianiste</i>	69
<i>Suflul unei epoci</i>	69
<i>Perspectiva eurasianistă asupra viitorului lumii</i>	71
<i>Perspectiva eurasianistă asupra evoluției statului</i>	72
<i>Principiul eurasianist al divizării puterilor</i>	74
<i>Perspectiva eurasianistă asupra economiei</i>	76
<i>Viziunea eurasianistă asupra finanțelor</i>	78
<i>Atitudinea eurasianistă față de religie</i>	79
<i>Perspectiva eurasianistă asupra problemei naționale</i>	80
<i>Eurasia ca planetă</i>	81
Viziunea eurasianistă (II)	84
Structura Mișcării Eurasianiste Internaționale	84
<i>Rolul „Mișcării Eurasianiste” Internaționale în realizarea proiectului „zona continentală eurasiatică”</i>	87
<i>Zona americană</i>	91

Zona euro-africană	93
Zona Pacificului.....	97
Spre Uniunea Eurasiatică prin intermediul procesului eurasiatic (<i>practica politică și structurile de coordonare</i>).....	99
Autonomia ca principiu de bază al statalității eurasianiste	103
Suveranitate sau autonomie?	103
Parametrii autonomiei	104
Tipuri de autonomie	104
Autonomiile și centrul federal	106
Exploatarea pământului în cadrul autonomiilor	107
Autonomii și megalopolisuri	108
Autonomiile și „punctele fierbinți”	109
Mișcarea Eurasianistă Internațională	111
Clubul Economic Eurasiatic	112
Sprijinirea inițiativelor eurasianiste	112
Principiile de bază ale activității Clubului	113
Principalele regiuni vizate de Clubul Economic Eurasiatic	113
Proiectul Europei Mari	114
O schiță geopolitică a unei viitoare lumi multipolare	114
Extras dintr-un interviu susținut în 2012 în Ziaristi Online	119
Împotriva lumii postmoderne	125
Influența nefastă a unipolarității	125
A Patra teorie politică	127
Al treilea regim totalitar	132
O critică din punctul de vedere al celei de-a Patra teorii politice	132
Câteva recomandări cu privire la perspectivele pentru a Patra teorie politică în Europa	136
De la comunism la 4TP: De la critica radicală la critica principală	138
De la A Treia Cale la 4TP: Cel mai scurt drum, dar totuși problematic	140
A Patra teorie politică în America	142
Câteva sugestii pentru poporul american	142
Poporul ca existență	142
Trei tipuri de identitate	143
Identitatea profundă americană	145

Pământul lipsă	147
Pământul european	151
Pământul edenic	153
Modul american de a muri	155
Cele trei căi ale Americii	157
Manifestul Alianței Revoluționare Globale	159
Partea întâi: Situația sfârșitului	159
Partea a II-a: Imaginea unei lumi normale	167
Partea a III-a: Nevoia imperioasă de revoluție	174
Partea a IV-a: Decăderea Occidentului – Statele Unite ca țară a răului absolut	179
Partea a V-a: Pregătirea de război	186
Partea a VI-a: Structura Alianței Revoluționare Globale	191
Partea a VII-a: Perspective ale viitorului. Dialectica normelor multiple	199
Despre „naționalismul alb” și alți potențiali aliați ai Revoluției Globale	205
E timpul să trecem la ofensivă	211
Cei care susțin hegemonia liberală globală vor fi considerați inamici	214